

TISDAGEN DEN 3 FEBRUARI 2009

ORDFÖRANDESKAP: BIELAN

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

4. Bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Roberta Angelilli, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi (2008/2144(INI)) (A6-0012/2009).

Roberta Angelilli, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja börja med att tacka mina kolleger för deras utmärkte samarbete, som enligt min mening har gjort det möjligt för oss att utarbeta en mycket tillfredsställande text. Jag är också tacksam mot alla icke-statliga organisationer och institutioner som har granskat vårt arbete noggrant. Deras värdefulla förslag har förbättrat betänkandet.

Vi fastställde två centrala mål: det första var att noga kontrollera i vilken omfattning som 2003 års rambeslut genomförs i de 27 medlemsstaterna, och det andra var att föreslå förbättringar där så behövs. Faktum är att rambeslutet måste uppdateras för att öka skyddsnivån för minderåriga mot bakgrund av nya och oroande fall av utnyttjande som är förbundna med ny teknik.

Den första av de prioriteringar som fastställts är kampen mot sexturism, som oroande nog ökar, delvis på grund av lägre resekostnader. Ur denna synvinkel bör det extraterritoriella samarbetet förbättras, och medlemsstaterna bör uppmanas att utesluta principen om dubbel straffbarhet för brott som rör utnyttjande av och övergrepp mot barn.

För det andra ska gromning, det vill säga att ägna sig åt psykologisk manipulation online för att förleda barn i sexuellt syfte, betraktas som en straffbar gärning i alla medlemsstater.

För det tredje bör det åligga medlemsstaterna att utbyta de uppgifter i belastningsregister som rör domar om sexuellt utnyttjande. Syftet med detta är att kategoriskt ta bort möjligheten för sexualförbrytare att arbeta inom verksamheter som inbegriper kontakt med barn.

Bland de förslag som ska genomföras så snart som möjligt finns inrättandet av ett varningssystem för försvunna barn. Detta system har redan testats och genomförts, även om det bara skett i ett fåtal medlemsstater, och därför bara på försöksnivå, men det har gett utmärkte resultat. Vi måste därför utvidga det till alla de 27 medlemsstaterna. Det är värt att komma ihåg att i själva verket försvinner tusentals barn spårlöst varje år inom EU.

Jag skulle vilja framhålla följande aspekt: i allmänhet måste nationella lagstiftande myndigheter åta sig att förbättra skyddet för barnoffer i samband med utredningar samt före och efter alla domstolsförfaranden som omfattar barn. Detta kommer att förebygga att barn faller offer två gånger, först offer för våld, och sedan offer för medialt eller rättsligt våld.

Slutligen har vi betonat behovet av att omgående kriminalisera tvångsäktenskap, som till största delen berör barn.

För att avsluta anser jag att det är viktigt att be medlemsstaterna att så snart som möjligt ratificera Europarådets konvention om skydd för barn mot sexuellt utnyttjande och sexuella övergrepp som nyligen antogs. Detta

är konventionen från oktober 2007. Den fungerar som ett riktmärke och utgör den mest nyskapande och uppdaterade akten om skydd för barn.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle först av allt varmt vilja tacka Roberta Angelilli för hennes beaktansvärda betänkande. Jag skulle också vilja tacka henne för samarbetet med kommissionen när det gäller ett mycket delikat och känsligt ämne, som vi känner så starkt för.

Barn är sårbara, och de har rätt till skydd som ska säkerställa deras harmoniska utveckling. Sexövergrepp och olika typer av utnyttjande, särskilt barnpornografi, är föraktliga brott som får djupgående, långvariga effekter på unga offer.

Det är en fruktansvärd företeelse av okänd omfattning. Vissa källor säger att 10–20 procent av barnen i EU har drabbats av en eller annan form av sexuellt angrepp under sin barndom.

Europeiska unionen har utrustat sig med lagstiftning om frågan. I rambeslutet från 2004 fastställs en miniminivå för harmonisering av nationell lagstiftning när det gäller kriminalisering och jurisdiktion. Trots ofullständiga uppgifter ansåg kommissionen, i en rapport från 2007, att rambeslutet i allmänhet hade genomförts på ett nöjaktigt sätt. Detta är dock inte tillräckligt.

Utvecklingen av Internet sprider nya hot mot våra barn. Barnpornografi är ett av dessa, och det finns andra, som förledande av barn, vilket Roberta Angelilli har hänvisat till. Sexturism till tredjeländer i syfte att utnyttja barn är en verklighet, samtidigt som det inte är okänt att övergrepp begås av individer som har dömts i andra medlemsstater.

Medlemsstaterna är inte nöjda. I slutet av 2007 förhandlade de om en konvention med Europarådet för att införa en mycket hög skyddsnivå. Under det första året undertecknade 20 av de 27 medlemsstaterna denna konvention.

Samtidigt är parlamentet fortfarande inte tillfreds, och Roberta Angelillis betänkande är ett bevis på detta. Parlamentet begär ett bättre genomförande och särskilt en omfattande förbättring inom den europeiska ramen, med en rad inslag som ska stärka kampen mot dessa brott.

Jag måste säga att inte heller jag är nöjd. Jag har tillkännagett en översyn av den befintliga europeiska lagstiftningen i ärendet och kommer att lägga fram ett förslag som kommissionsledamöterna ska anta i mars. Jag vill lägga fram en ambitiös text, där inte bara tillämpning utan även skydd för offer och förebyggande tas upp.

De uppslag som finns i betänkandet kommer att hjälpa oss att genomföra detta förslag. De mesta av innehållet i betänkandet borde finna en plats i det nya rambeslutet, men om detta av tekniska eller rättsliga skäl visar sig omöjligt kommer vi att försöka fastställa lämpliga redskap för att genomföra eventuella förslag som utelämnats från detta rambeslut. Vi ska se om det finns en möjlighet till politiska initiativ, särskilt att använda dialog med tredjeländer, eller till och med att ge oss själva finansiella instrument, som är fallet när det gäller de befintliga programmen.

Varsågod. Det gläder mig att notera parlamentets önskan att gå vidare med antagandet av mekanismer för "kidnappingsvarning" i varje medlemsstat. Jag måste säga att vid det senaste mötet med inrikes- och justitieministrarna krävde jag mycket bestämt att det var nödvändigt att utrusta samtliga medlemsstater med ett system för "kidnappingsvarning". För att dessa system ska vara effektiva till fullo skulle de naturligtvis behöva vara förbundna.

Jag skulle åter vilja tacka Europaparlamentet för dess bestämda åtagande. Jag tackar också Roberta Angelilli, som obestriddligen har gett oss ett betänkande av hög kvalitet.

Lissy Gröner, *föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det finns ett akut behov av det nya förslag som kommissionen har lagt fram. Ledamöterna i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män har särskilda frågor och idéer när det gäller förslaget. Det är grundläggande att vi sträcker oss långt utöver Daphneprogrammet och inför lagstiftningsinitiativ på området barnpornografi. Detta är naturligtvis också användarnas ansvar, men staterna måste vidta åtgärder. Jag anser till exempel att Europol är ett viktigt redskap, som i kombination med ett effektivt nätverk och en speciell enhet vars medlemmar har fått utbildning i mycket specifika frågor kan användas för att bekämpa barnpornografi och prostitution. Vi måste också lösa frågan om extraterritorialitet genom att inrätta en gemensam europeisk strategi.

Vi behöver mer bakgrundsinformation i form av konkreta studier om offrens sociala situation, eftersom familjemedlemmarna ofta själva är ansvariga för att utnyttja barnen och lägga ut dem på Internet. Det är viktigt för att göra bestämda framsteg på detta område.

Jag hoppas att kommissionen är beredd på ett nära samarbete med utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, så att vi tillsammans kan lösa dessa frågor.

Edit Bauer, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! I Europol:s rapport från 2006 om organiserad brottslighet angavs att informations- och kommunikationstekniken som Internet erbjuder gynnar den organiserade brottsligheten i hög utsträckning. Det råder ingen tvekan om att barn är den mest utsatta gruppen i det här avseendet. Enligt experterna chattar runt 90 procent av ungdomar mellan 12 och 17 år på Internet. De chattar med klasskamrater och spelar spel, men de är också inne på "okända" nätverk via chattrum på Internet, som är perfekta kontaktpunkter för pedofiler som använder sig av falska identiteter för att lura potentiella offer.

Enligt Internet Watch Foundation, som lade fram över 30 000 rapporter under 2006, var 91 procent av offren under 12 år. Flickor utgjorde 80 procent, och det fanns över 3 000 domäner med övergrepp mot barn. Tilläggas kan att 55 procent av domänerna med övergrepp mot barn fanns i USA, 28 procent i Ryssland och endast 8 procent i Europa. Det vore lämpligt att ta upp frågan om samarbete för att blockera tillträde till webbplatser som används för övergrepp mot barn på agendan för ett sammanträde mellan EU och USA.

Vi ser ett välorganiserat internationellt nätverk för pedofiler och organiserad brottslighet med koppling till sexindustrin, så som Roberta Angelilli angav. Å andra sidan är det internationella samarbetet mellan brottsbekämpande myndigheter begränsat. Det är nästan obegripligt att det fortfarande saknas åtta ratificeringar av det fakultativa protokollet till konventionen om barnets rättigheter om försäljning av barn, barnprostitution och barnpornografi samt fyra ratificeringar av Palermoprotokollet, som utgör det grundläggande dokumentet för internationellt samarbete mot människohandel. Knappt hälften av medlemsstaterna har fortfarande inte ratificerat Europarådets konvention om IT-relaterad brottslighet.

Det finns mycket att göra inom det här området. Det är därför dags att skicka en kraftfull och tydlig uppmaning till rådet att se över rambeslutet om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi.

Inger Segelström, för PSE-gruppen. – Herr talman, kommissionär Barrot, kolleger! Jag vill börja med att tacka både Angelilli och alla andra för ett mycket bra samarbete. Ni kommer säkert ihåg hur lite som var gjort i början av den här valperioden, men i och med barnstrategin för ett år sedan vände frågan om barnens rätt. Här ska vi nu besluta om barnets rätt att inte bli sexuellt utnyttjat och bekämpande av barnpornografi.

Jag är naturligtvis särskilt nöjd med de tre förslag jag fick igenom i LIBE-utskottet och som jag hoppas ska hålla genom omröstningen i dag. Det första förslaget är att man är barn tills man är 18 år. Det är av mycket stor vikt att kunna skydda både unga tjejer och unga killar mot sexualbrott, sexuella övergrepp och sexuellt utnyttjande i hela EU.

Det andra förslaget är att skydda barn mot barnsexturismen genom att alla medlemsländer kriminaliserar sexualbrott både i och utanför EU. Det betyder att de som begår brott aldrig ska kunna vara sexturister och utnyttja de fattigaste och yngsta barnen och ungdomarna i andra länder, för när de kommer hem väntar åtal och dom i hela EU.

Det tredje förslaget är att nu på allvar ta itu med Internet och tillsammans med de största kreditkontoföretagen få fram tekniska möjligheter att, med hjälp av banker och växlingskontor, Internetleverantörer och sökmotorföretag och naturligtvis resebranschen, stänga ner betalningssystem när betalning görs för sexbrott och kränkningar eller sexuell exploatering av barn och unga. Samma tankar går igenom överallt där man eftersträvar att webbplatser ska kunna stängas, nämligen att barnen går före tystnadsplikten och att övergrepp mot barn och unga ska anmälas.

Med det här betänkandet kan vi nu avvakta och vara nöjda med att vi här på parlamentet har tagit ett första steg i fråga om barnens rätt, och när vi får ett nytt Lissabonfördrag blir barnens rätt också rättslig grund och ett mål i EU och det är verkligen på tiden. Tack!

Alexander Alvaro, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr vice kommissionsordförande! Jag skulle vilja tacka föredraganden för hennes ansträngningar och hennes initiativ i detta betänkande. Att skydda barn när de använder Internet och bekämpa barnpornografi är två av de mest akuta frågorna som vi måste ta itu med. För mig är det mycket viktigt att se till att detta rambeslut om bekämpande av sexuellt utnyttjande av

barn och barnpornografi erbjuder en högre skyddsnivå. Övergrepp mot barn på Internet kan bara hanteras som ett gemensamt initiativ på EU-nivå, eftersom Internet inte håller sig inom nationella gränser.

Det finns tre punkter i detta betänkande som jag anser måste förbättras. För det första måste en balans mellan barns säkerhet och uppgiftsskydd bevaras. Vi får inte bara beakta barns personuppgifter, utan även personuppgifter samt innehåll som är viktigt för att ge barn detta skydd. Precis vi måste inrätta straffrättsliga bestämmelser för Internetanvändare och leverantörer av barnpornografi måste vi först identifiera personerna bakom denna fruktansvärda verksamhet och anhålla dem. Vi kan bara bekämpa denna form av övergrepp med framgång genom att angripa den vid roten. Vi måste också inrikta oss på de människor som skapar dessa tjänster, denna förfärliga brottsverksamhet, som finns tillgängliga för andra och som utnyttjar dem.

Vi måste kriminalisera gärningsmännen, som det beskrivs i Roberta Angelillis betänkande, och vi måste också höja medvetenheten bland människor som har hand om barn och förklara riskerna med Internetanvändning. Vi måste inrikta oss på att utveckla nya tekniska metoder och fastställa principen om inbyggda skyddsmekanismer för att skydda den personliga integriteten. Dessutom måste vi främja utbyte av uppgifter och erfarenhet mellan medlemsstaternas enskilda myndigheter. Dataskyddsmyndigheterna i medlemsstaterna kan fungera som viktiga medlare i detta avseende. Det krävs en allomfattande strategi för att lyckas.

Men jag godkänner inte att Internetleverantörer görs till en förlängd arm av de brottsbekämpande myndigheterna. En mycket bättre lösning är att sluta av avtal som gör det möjligt för Internetleverantörer att samarbeta med de brottsbekämpande myndigheterna på frivillig basis, såsom redan sker.

Barnpornografi är i alla sina former helt enkelt ett brott mot mänskligheten. Vi måste göra allt i vår makt för att bekämpa den. Vi måste se till att medlemsstaterna samarbetar med oss, och att vi alla i parlamentet rör oss i samma riktning. På grundval av detta kommer ledamöterna i gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa att stödja Roberta Angelillis betänkande.

Bogusław Rogalski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Även om det föreskrivs sanktioner mot sexuellt utnyttjande av barn och mot barnpornografi i medlemsstaternas rättssystem, är det fortfarande nödvändigt att höja skyddsnivån för våra barn.

Det bör betonas att barn som använder sig av ny teknik, och särskilt Internet, riskerar att komma i kontakt med potentiella sexualförbrytare. I samband med den fara som finns bör medlemsstaterna uppmanas att blockera tillgång till webbplatser som innehåller barnpornografi. Detta måste bli en rättsligt bindande skyldighet.

Det finns också ett akut behov att genomföra en europatäckande kampanj för att göra föräldrar och tonåringar medvetna om farorna med barnpornografi på Internet. Det är också viktigt att stödja offren för denna förkastliga verksamhet och deras familjer. De lämnas ofta utan hjälp. Det är vår skyldighet att ge våra barn bästa möjliga skydd.

Jean Lambert, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka Roberta Angelilli för betänkandet. Jag instämmer med det som vår kollega Edit Bauer sa om att våra egna medlemsstater bör vidta åtgärder för att underteckna och ratificera de konventioner och protokoll som för närvarande saknas. Om vi strävar efter ett gemensamt ramverk och en gemensam inställning utgör dessa nyckelreferenser, som också skickar budskapet att även medlemsstaterna ser med oro på dessa frågor. Jag anser att det är en av de viktigaste frågorna och skulle gärna vilja veta varför vissa medlemsstater fortfarande inte har undertecknat relevanta konventioner och protokoll.

Vi välkomnar mycket av det i betänkandet som avser den rättsliga aspekten, och jag skulle vilja att man lämnar inställningen att det bara handlar om rättskipning i brottmål. Det handlar om att skydda barn och ungdomar och deras rättigheter. Vi behöver tydliga åtgärder för att skydda barn som utsätts för övergrepp – antingen i samband med rättegångar, där det viktigaste naturligtvis är att få fram sanningen, men med målet att förhindra ytterligare trauma, eller genom kollektivt arbete för att identifiera barn.

Barnen själva måste också involveras i skyddet. Vi måste uppmuntra barnen att lära sig utläsa Internet, förstå farorna och vad de bör titta efter så att de själva också kan spela en aktiv roll för att bekämpa brotten.

Vi avser stödja vissa ändringsförslag nu på förmiddagen, i synnerhet de i vilka vi tror att det finns vissa principer som vi tampas med – som exempelvis dubbel straffbarhet och tystnadsplikt i vissa yrken – och ett eller två andra där vi tror att konceptet kanske behöver förtydligas ytterligare. Vi är emellertid mycket positiva till betänkandet och ser fram emot ytterligare åtgärder.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Betänkandet har enade vänsterns stöd. Sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi är avskyvärda brott som kräver internationellt samarbete för att stoppas. Barn kränks genom att de tvingas posera i sexuella sammanhang, fotograferas, videofilmas och läggas ut på Internet. De här filmerna och bilderna kan ses över hela världen och därför krävs det ett utökat internationellt samarbete för att stoppa dessa kränkningar. Vi vet att det finns klara samband mellan sexslavhandeln och sexuellt utnyttjande av barn. FN uppskattar att 85 procent av offren för sexslavhandeln är barn under 18 år.

Vi vet inte hur många barn som säljs och köps som varor för att utnyttjas sexuellt, men vi vet att det är många och vi vet att varje barn som drabbas är ett barn för mycket. Vuxenvärlden måste ta ansvar för att skydda våra barn från detta, ett av de värsta brott som ett barn kan utsättas för.

Vi får inte heller glömma i debatten att många av brotten mot barn begås inom familjen eller inom familjens vänskrets, och därför är det viktigt att samhället ser till att det finns andra vuxenkontakter för barn, så barn har någon att vända sig till för att få hjälp.

Alla typer av sexuella övergrepp mot barn är kriminella och ska ses som det brott det är i alla medlemsstater. Alla medborgare som begår sexualbrott mot barn ska straffas oavsett om brottet begås inom eller utanför EU.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Jag skulle vilja gratulera Roberta Angelilli till detta överskådliga betänkande. Det är rent ut sagt uppenbart att sexuellt utnyttjande av barn måste upphöra. Den explosionsartade ökningen av brottslig verksamhet via Internet kräver en samordnad strategi.

Vi bör dock vara försiktiga när det gäller att fastställa detaljerade påföljder för detta övergrepp på EU-nivå. Medlemsstaterna själva måste göra allt i sin makt för att bestraffa missbruket av moderna medier. Barnpornografi på Internet måste regleras genom medlemsstaternas straffrätt. Rådet bör, i linje med förbudet mot att fortsätta utöva sitt yrke, åta sig att täppa till kryphålen i det rättsliga nätverket, så att utnyttjande och spridning via Internet inte överförs till länder där det inte finns adekvat lagstiftning. Jag skulle vilja höra med kommissionen om det också skulle vara möjligt att diskutera detta med länder utanför EU, men rådet närvarar tyvärr inte.

Dessutom skulle jag vilja tala för att stärka samarbetet med Europol och Eurojust. Kampen mot internationella nätverk för barnpornografi måste ges prioritet i deras organisationer, vilket faktiskt utvidgar räckvidden för att vidta lämpliga åtgärder utanför EU.

Om vi är överens om det icke önskvärda med sexuellt utnyttjande av barn, föreslår jag att vi också diskuterar utnyttjandet av vuxna. Initiativen att minska prostitutionen vid storskaliga evenemang, som fotbollsmästerskap och olympiska spel, förtjänar mer stöd här i parlamentet.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Pedofilorganisationer är ett hot mot medborgarna och bör, som sådana, behandlas som maffia- eller terroristorganisationer med särskilda, stränga lagar.

Det är upprörande att det finns tusentals personer anklagade för barnpornografibrott som inte har suttit en enda dag i fängelse. Jag skulle också vilja påminna vår föredragande, Roberta Angelilli, vars kvalitativa arbete vi alla beundrar, att förra året förekom ett fall, känt som "Lotusblomman", i hennes stad som omfattade 200 romska barn. Så snart fallet var avslutat så gott som försvann dessa romska barn. Ingen vet om de i själva verket återvände till de läger där övergreppen ägt rum.

Alla medlemsstater måste därför vara vaksamma, särskild lagstiftning måste införas, och dessa övergrepp, detta förskräckliga hot mot samhället, måste hanteras med särskilda och oerhört stränga lagar.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I dag diskuterar parlamentet ett ämne som med rätta upprör alla goda människor. Vi fördömer företeelsen, och tror sedan att ett sådant trauma bara kan drabba andras barn. Ändå befinner sig alla våra barn i riskzonen, som offer för sexuellt utnyttjande av barn och den barnpornografi som sprids. Vi måste därför kämpa för att förebygga dessa gärningar genom att utnyttja alla tillgängliga medel. Vi måste se till att de sanktioner som fastställs i nationella rättssystem tillämpas på ett effektivt sätt, och att denna kamp återspeglas i daglig praxis. Medlemsstaterna måste göra allt i sin makt för att fullständigt eliminera efterfrågan.

Vi måste vara särskilt vaksamma när det gäller den konstanta utmaning som ny teknik online utgör – webbkameror, mobiltelefoner och i synnerhet användningen av Internet – i detta avseende. Införandet av teknik som blockerar tillgång kan vara ett sätt att göra detta, vid sidan om att göra familjer och barn medvetna

om farorna. Vi måste hur som helst betona att detta är allvarliga brott, och att för att upptäcka dem är det grundläggande att ta bort eventuella hinder som står i vägen för ett smidigt utbyte av belastningsregister hos medlemsstater, som ska möjliggöra upprättandet av en centraliserad databas med uppgifter om förövare.

Jag anser att det är mycket viktigt och absolut nödvändigt att de befintliga internationella dokumenten ratificeras av medlemsstaterna, och att deras innehåll ska tillämpas på ett effektivt sätt. Vi måste se till att skyddet för barn blir en central fråga i EU:s alla medlemsstater. Roberta Angelillis utmärkta betänkande bidrar till denna ansträngning, och vi stöder det även med vår röst. Tack så mycket.

Iratxe García Pérez (PSE). – (ES) Herr talman! Sexuellt utnyttjande är en verklighet som pojkar och flickor får utstå runtom i hela världen, eftersom det finns en tillgång på sexuellt utnyttjande av barn, särskilt i fattiga länder, och en efterfrågan på pornografi på webben och sexturism från rika länder.

Med denna rekommendation förespråkar vi att faktiska åtgärder vidtas: vi begär en europeisk harmonisering av olikheter när det gäller åldersgränser för sexuellt umgänge, hårdare straff för sexuella övergrepp samt starkare, utökade nationella interventionsprogram och -system. För att uppnå detta måste vi rikta uppmärksamheten mot medlemsstaterna – som Spanien har gjort, bortom att införliva rådets rambeslut om detta ärende – så att vi kan utnyttja och tillämpa handlingsplaner i vilka intressegrupper engageras, inbegripet allmänhetens medvetande och sociala mobiliseringsprogram, utan att försumma arbetet med internationell samordning.

Slutligen skulle jag vilja lägga min röst till de som uppmanar medlemsstaterna att underteckna, ratificera och tillämpa alla de relevanta internationella konventionerna, så att vi kan garantera att rättigheterna för minderåriga respekteras.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Herr talman, herr vice kommissionsordförande, fru Angelilli, mina damer och herrar! Den snabba utvecklingen av informations- och kommunikationstekniken har skapat en ny kanal för förövare att begå eller skildra sina brott. De brott som är förekommer i betänkandet har diskuterats i olika globala och europeiska forum.

Ministerrådet antog en bindande ramresolution 2003 om sexuellt utnyttjande av barn och kampen mot barnpornografi, och innehållet i denna resolution har nu i stor utsträckning integrerats i medlemsstaternas rättssystem. Men i samband med den snabba IT-utvecklingen måste den uppdateras, och vi kan naturligtvis inte vara för långsamma i vändningarna i detta avseende. Det gläder mig att kommissionen snart har slutfört en ny uppdaterad ramresolution.

Alla medlemsstater måste definiera begreppet "barnpornografi" och förklara att sexuellt förledande av barn via Internet är ett brott. Antastare som verkar på Internet är svåra att fånga, men det är inte omöjligt. Samtidigt hindrar flera nationella lagar övervakningen. Övervakning kan alltså inte användas när det gäller mindre allvarliga brott, och uppgiftsskydd utgör också ett hinder i många fall.

I mitt hemland har det förekommit fall, till och med nyligen, där minderåriga har begått självmord på grund av att en person ofredat barnet via Internet. Det har också förekommit liknande fall i andra medlemsstater. Vi måste kunna skydda våra barn innan de faller offer. Det måste råda nolltolerans för pedofili och barnpornografi inom EU. Vi måste uppnå detta.

Salvatore Tatarella (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Sexuellt utnyttjande av barn är ett fruktansvärt problem. Det är en skam i dagens värld och ett allvarligt tecken på vårt förfall.

På senare tid har man observerat en klar ökning på grund av den svindlande spridningen av Internet och ny sofistikerad teknik som barn utsätts för och har till gång till, utan gränser, regler, kontroll eller straff. Dessa behövs nu mer akut än någonsin, och måste tillämpas på ett alltmer effektivt och föredömligt sätt.

I Roberta Angelillis utmärkta betänkande, som jag varmt gratulerar henne till, och i de särskilda rekommendationer som parlamentet kommer att ge till kommissionen anges och föreslås åtgärder som verkligen kan hindra spridningen av barnpornografi, grooming av barn på Internet, sexturism och alla former av övergrepp mot barn.

Det framgår av aktuella oroande uppgifter, däribland en FN-studie om våld mot barn, att utnyttjandet av barn snabbt ökar och att det, tillsammans med människohandel, håller på att bli en av de största inkomstkällorna och ett av de snabbast växande brotten på gränsöverskridande nivå, med en årlig omsättning på omkring 10 miljarder US-dollar.

Enligt en uppskattning av Internationella arbetsorganisationen utsätts mer än 12 miljoner människor för tvångsarbete, av vilka mer än 1 miljon utsätts för sexuellt utnyttjande och av vilka 45–50 procent är barn.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Förslaget till Europaparlamentets rekommendation till rådet om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi föranleds i allmänhet av den tydliga utvecklingen av ny telekomteknik.

Olika former av grooming på Internet har med säkerhet ökat, men jag skulle vilja ta detta tillfälle i akt för att fördöma utnyttjandet av bilder på kvinnor också. I huvuddelen av EU-länderna sprids ofta en vämjelig kvinnoosyn, där det kommersiella syftet inte bara åtföljs av vulgaritet, utan också av ett verkligt förakt för kvinnors värdighet, för att inte nämna subliminal reklam och tv-program – framför allt i mitt land, måste jag säga.

Jag instämmer med föredraganden att rådets rambeslut 2004/68 bör uppdateras för att höja skyddsnivån för barn och för att bättre bekämpa sexuellt utnyttjande i allmänhet. Ratifikationen av Europarådets konvention är lika viktig, men vi får inte hejda oss där: vi måste också kriminalisera grooming av barn på Internet och utöva påtryckningar för ett gränsöverskridande samarbete på detta område.

Enligt min åsikt bör det åligga medlemsstaterna att utbyta de uppgifter i belastningsregister som rör domar om sexuella övergrepp – och jag anser att det europeiska informationssystemet för utbyte av uppgifter ur kriminalregister (Ecris-systemet) verkligen är ett framsteg på denna front – för att hindra de som har begått vissa brott från kontakt med barn och därmed förbättra skyddet för offren, inte bara under utredningen, utan även efter att rättegången har avslutats.

Jag skulle vilja avsluta med att betona att de olika formerna av utnyttjande av barn tyvärr omfattar mer än bara sexuellt utnyttjande, och jag skulle vilja se ett större engagemang från våra institutioner på dessa övriga områden.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först av allt skulle jag vilja gratulera Roberta Angelilli till hennes utmärkta arbete med en så känslig fråga som berör oss alla. Sexuellt utnyttjande av barn är en företeelse som fortsätter att chockera samhällena i EU:s medlemsstater och på andra platser. Barnpornografi på Internet är ett allt större problem om man betänker att antalet webbplatser som visar sexuella övergrepp på barn har ökat med 1 000 procent under perioden 1997–2007. Ett förstärkt samarbete med den privata sektorn skulle kunna utgöra ett effektivt bidrag till att begränsa antalet webbplatser med barnpornografi. Man skulle till exempel kunna främja samarbete med kreditkortsföretag för att bekämpa barnpornografi på Internet på EU-nivå genom att använda deras betalningssystem när det gäller kommersiella webbplatser som säljer foton av barn.

Dessutom kommer det nya gemenskapsprogrammet för att skydda barn som använder Internet att bidra till att främja en säkrare miljö på Internet. Europarådets konvention, som har undertecknats av 20 EU-medlemsstater, är den första internationella rättsakten där man definierar de olika formerna av sexuellt utnyttjande av barn som straffbara gärningar. För att ta itu med denna företeelse på ett effektivt sätt måste medlemsstaterna kriminalisera varje form av tvång där barn tvingas delta i sexuella aktiviteter. Slutligen anser jag att det är mycket viktigt att beakta pedofilregister och förbjuda dem att få anställning eller frivilligt arbete som inbegriper direktkontakt med minderåriga.

Katalin Lévai (PSE). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Tack så mycket. Runt om i världen drabbas omkring 40 miljoner barn under 12 år av någon form av våldshandling. Med tanke på den nya tekniken, den ständiga utvecklingen av Internet och de nya metoder på Internet som används av pedofiler är det av största vikt att skyddsnivån för barn höjs. Enligt Eurobarometern använder 74 procent av minderåriga barn Internet dagligen, och många av dem utsätts därför för våldsamma eller pornografiska element.

För att få till stånd ett effektivt skydd skulle jag vilja rekommendera införandet av kostnadsfria paket med information till europeiska familjer. Dessa används redan i stor utsträckning av vissa europeiska Internetleverantörer, och jag anser att andra också kan delta i denna satsning. I paketet tas fyra grundläggande säkerhetsfrågor upp – säkerhet och kommunikation, underhållning, nedladdning samt virtuellt våld, och de hjälper på ett lekfullt sätt familjer att använda Internet på ett tryggt sätt. Jag rekommenderar vidare att dessa paket ska innehålla en kostnadsfri, barnvänlig webbläsare som skulle kunna tjäna som ett webbfiler, som ska undanhålla barn från oönskat innehåll på webben. Vi måste vara säkra på att våra barn är trygga, inte bara på Internet, utan även inom offentliga och privata institutioner. Det är därför av yttersta vikt att alla vars arbete omfattar regelbunden kontakt med barn ska vara skyldiga att rapportera om alla situationer där sexuellt utnyttjande har förekommit. Tack så mycket.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi är mycket allvarliga brott. Även om lagstiftningen i många EU-länder är tillräckligt sträng återstår det fortfarande många åtgärder som måste vidtas för att garantera ett adekvat skydd för barn. Alla medlemsstater borde ratificera Europarådets konvention och till fullo genomföra rambeslutet för att upprätta en enad strategi på EU-nivå.

Illegalt material som omfattar övergrepp på barn bör tas bort från Internet vid källan, och webbplatser bör blockeras av leverantörer. Översynen av telekomlagstiftningen, som vi för tillfället diskuterar i Europaparlamentet tillsammans med rådet och kommissionen, är faktiskt ett bra tillfälle att förbättra lagstiftningen.

Sexualförbrytare bör förvägras möjligheten att utöva en yrkesaktivitet som innebär kontakt med barn. Särskilda barnhem bör i själva verket övervakas mycket noggrannare av de lokala myndigheterna.

Slutligen anser jag att Europeiska kommissionen och medlemsstaterna bör ge finansiellt och logistiskt stöd till de kampanjer som riktar sig till föräldrar och barn.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Herr talman! Det gläder mig oerhört att parlamentet har tagit upp frågan om att bekämpa sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi på allvar. Det gläder mig särskilt, eftersom många vänsterorienterade grupper i EU hittills öppet har kämpat för största möjliga sexuella frihet, samtidigt som de inte uppmärksammar konsekvenserna av detta tillvägagångssätt för barn. Det har gjorts försök att skapa pedofila politiska partier. Detta måste fylla varje god EU-medborgare med skräck. Omfattningen av denna företeelse är enorm, något som man märker genom att bara bläddra igenom dagstidningarna.

Genom att ta det tillfälle i akt som denna diskussion utgör bör uppmärksamhet riktas mot kränkning av barns rättigheter och sexuellt utnyttjande av invandrabarn som kommer från länder utanför EU. Det faktum att det är tillåtet i deras hemländer är en sak, men när de bor i EU-länder måste de strängt följa rådande lagstiftning eller lämna EU. Det kan inte finnas vissa lagar för de traditionella folken inom EU och andra för invandrare. Detta berör varje område av livet.

Jaroslav Zvěřina (PPE-DE). – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Detta är utan tvivel en viktig fråga som kräver effektivt samarbete från alla medlemsstater. Jag skulle vilja påpeka att skyddet för rädda barn från övergrepp i ett modernt samhälle har försvagats i många avseenden. Skälen är allt från alltför splittrade familjer och det ökande antalet barn som uppföstras av ensamstående föräldrar, till större rörlighet för medborgarna och spridningen av modern informationsteknik. Detta är anledningen till att jag bestämt stöder betänkandet.

Jag anser att öppen sexualupplysning för barn är viktigt för att förebygga sexuellt utnyttjande av barn, men det bör också tas upp av föräldrar, utbildare samt socialarbetare och vårdpersonal. Det är viktigt att alla blir väl medvetna om dessa brott, samtidigt som man först av allt erkänner att de faktiskt existerar, så att de kan upptäcka potentiella gärningsmän och förebygga övergreppen.

Jag skulle vilja rikta er uppmärksamhet mot att sexualförbrytare som begår brott mot barn mycket ofta upprepar brottet. I viss utsträckning gäller våra tyska vänners ordspråk *einmal ist keinmal* [en gång är ingen gång] här. Men om någon begår ett sådant brott två eller fler gånger, då bör vi kunna hindra dem från att begå ytterligare brott. I sådana fall bör både terapi och olika förebyggande åtgärder användas, särskilt förbud mot att arbeta med barn och ungdomar. Eftersom det kan passera långa tidsperioder innan ett brott upprepas bör information om benägenheter att begå sådana brott registreras under lång tid. Jag skulle också vilja rekommendera en obligatorisk kontroll av personer som söker arbeten som lärare, instruktörer och övervakare av ungdomar om de tidigare begått sexbrott.

Enligt min erfarenhet försöker ofta sexualbrottslingar att kringgå förbud mot att arbeta med barn genom att använda sig av olika knep, däribland falsk identitet, i syfte att försöka åter nå sina mål. Den fria rörligheten för personer inom EU ger dem större möjligheter att göra det.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka Roberta Angelilli för ett utmärkt betänkande.

Sexuellt utnyttjande av barn är ett brott mot de mest utsatta i vårt samhälle, och jag är därför chockad över att sju medlemsstater i EU fortfarande inte har undertecknat Europarådets konvention och att åtta medlemsstater fortfarande inte har ratificerat det fakultativa protokollet till FN:s konvention om barnets rättigheter om försäljning av barn, barnprostitution och barnpornografi.

Internet tillhandahåller numera denna brottslighet nya vägar, och jag anser att det därför åligger oss att yrka på att användningen av Internet för barnpornografi och grooming av barn kriminaliseras. Det räcker inte att medlemsstaterna skyller på att det är svårt att genomföra. Vi måste samarbeta och samordna våra ansträngningar för att se till att det går att genomföra. Det borde naturligtvis vara möjligt i alla medlemsstater att en medborgare eller en person som bor i EU och som har begått ett brott utanför EU ställs inför rätta.

Eoin Ryan (UEN). - (EN) Herr talman! Jag vill också gratulera Roberta Angelilli till hennes mycket fina betänkande. Jag tror att vi alla kommer att stödja betänkandet.

Som det har sagts tidigare så är det ett brott, och den som utsätter barn för våld eller kränker dem ska behandlas som kriminell. Detta pågår tyvärr på Internet. Internet är ett fantastiskt verktyg, en fantastisk informationskälla för alla och något som har kommit för att stanna. Men det finns de som jagar barn, och de kommer att använda Internet så mycket de bara kan för att kränka dem.

Runt åtta av tio barn i EU använder Internet, och jag anser att vi måste skydda de mest utsatta barnen alldeles särskilt mot kränkningar, grooming och övergrepp. Vi måste främja allmänhetens uppmärksamhet och säkerhet online, i synnerhet barnens, men också föräldrarnas så att de blir medvetna om exakt vad som pågår och vad som kan hända på Internet.

Jag anser att medlemsstaterna ska arbeta tillsammans för att inrätta ett nätverk med kontaktpunkter som allmänheten kan vända sig till för att rapportera om olagliga och skadliga innehåll och beteenden. Det är viktigt att både föräldrar och barn känner sig trygga på Internet och att de har en kontaktpunkt för att rapportera missgärningar. För att kunna ställa personer till svars för grooming och pornografi på nätet ska det ses som det brott det är. Det är ett brott och måste behandlas som sådant.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Herr talman, herr Barrot, mina damer och herrar! 2003 års rambeslut syftade till att minska luckan i lagstiftningen mellan medlemsstater i kampen mot sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi. Av denna anledning antog man en gemensam ram för bestämmelser som ska regleras, bland annat kriminalisering, de tillämpliga sanktionerna samt skydd för och stöd till offer. Jag anser det beklagligt att vissa medlemsstater inte ännu har antagit de åtgärder som krävs för att genomföra detta rambeslut, även om tidsfristen för dem att göra detta redan har löpt ut.

Det är viktigt att alla medlemsstater kriminaliserar alla typer av sexuellt utnyttjande av barn och att alla EU-medborgare som begår ett sexualbrott mot barn i ett land inom eller utanför EU blir föremål för en enhetlig extraterritoriell straffrätt som ska vara tillämplig inom hela unionen. Det är viktigt att se till att de personer som begår dessa brott inte kan glida ur lagens händer. Jag stöder också översynen av rambeslutet, som syftar till att beslutet ska garantera åtminstone samma skyddsnivå som den som föreskrivs i Europarådets konvention från 2007. Det är beklagligt att vissa medlemsstater inte har undertecknat denna konvention ännu.

Det är också viktigt att stärka detta rambeslut som svar på den senaste tekniska utvecklingen på kommunikationsområdet. Barn använder Internet i större utsträckning, och Internet har blivit ett av de redskap som potentiella och faktiska brottslingar föredrar, särskilt genom grooming och bedrägligt förlödande av barn i de olagliga syften som Roberta Angelilli redan har hänvisat till. Jag tar detta tillfälle i akt att gratulera föredraganden till hennes utmärkta arbete och till det betänkande som hon har lagt fram för oss.

Jag är medveten om hur komplex och svår denna kamp är, men jag menar att det är möjligt att bemöta sexuellt utnyttjande av barn med enade åtgärder och en gemensam ansträngning. Förebyggande bör betonas genom främjande av kampanjer som ska göra föräldrar och barn medvetna om riskerna med barnpornografi, särskilt på Internet, och i synnerhet risken för sexuellt utnyttjande i chattrum och webbforum.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). - (PL) Herr talman! Det var poeten Zbigniew Herbert som sa att vi måste lära oss att säga "nej" - "nej" är en mycket betydande del av talet som står i strid med det onda. I dag måste vi säga "nej" till brott mot barns grundläggande rättigheter, "nej" till våld och sexuellt utnyttjande av barn, "nej" till fördärv och pornografi på Internet och "nej" till sexturism.

Jag tackar därför Roberta Angelilli för hennes betänkande. Jag har själv tagit upp detta ämne många gånger. Det behövs skyddsåtgärder och förebyggande åtgärder på detta område. Det är grundläggande att höja medvetenheten när det gäller farorna, både bland barn och bland deras föräldrar och vårdare. Det är av avgörande vikt att snabbt upptäcka brott och tillämpa sträng bestraffning. Det krävs samarbete från mediernas sida. Dessa åtgärder måste inbegripa hela världen, eftersom det finns organisationer i vissa länder som ifrågasätter bestraffning av sexuella kontakter med barn. Det finns till och med skenbara idéer om så kallad

"god pedofili". Vi bör inte stå oberörda när det gäller förnedring av våra barn, eller för deras smärta och förödmjukelse. Detta är en skam för vår tid.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr vice ordförande! Den rekommendation som lades fram så perfekt i dag av Roberta Angelilli och stöddes av mina kolleger riktas huvudsakligen mot rådet. Men eftersom ni sa att ni ska lägga fram ert eget förslag i mars skulle jag vilja uppmana till att detta förslag ska överensstämma med otaliga politiska åtgärder i EU och inte bara gå i en riktning. I detta förslag måste kriminalisering, strikta åtgärder och samarbete med Europol, i vars konvention man först nämnde människohandel, föreskrivas. Vi får inte glömma att vi också, förutom hot, våld, svek och övergrepp mot personer i beroendeställning, särskilt inom familjen, har utnyttjande som härrör från genomtänkt marknadsföring, huvudsakligen av människor i en ålder när de inte kan reagera. Jag hänvisar till fenomenet med handel med övergivna spädbarn, som har dykt upp på Internet, och när jag säger Internet menar jag inte bara webben och de chatttrum som barn går in i från sina sängkammare, utan också de talrika övriga medlen, däribland mobiltelefoner, som barn kan använda, och det är därför som vi måste vidta åtgärder för alla parametrar.

När vi talar om en straffbar gärning måste vi också tänka på situationen i kriminalvårdsanstalter och fängelser. Om vi skär ned på antalet personer i dessa institutioner ökar risken för ett sådant fenomen. Man måste också sörja för att förbättra offrens levnadsvillkor. Vi måste skydda offren och deras familjer, med tanke på att våld av förövare sprider sig, och de medel som de använder är starkare än de försvarsmedel som offren har tillgång till eftersom de huvudsakligen är av ekonomisk art. Jag förlitar mig därför på att ert nya förslag kommer att innehålla en kraftfullare skyddsnivå för minderåriga och svara mot högt ställda krav.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Roberta Angelillis betänkande kommer att hjälpa föräldrar att skydda sina barn från pedofiler som är ute på jakt på Internet. Vi bör alla komma ihåg att det stöd som vi får i form av filter och leverantörer av övervakningstjänster på Internet inte befriar oss, som föräldrar, från vår skyldighet att skydda och varna våra barn.

Jag bor i en liten stad, där alla känner alla och är intresserade av det som händer runt dem. En främling väcker intresse. I en liten stad i södra Polen skulle det vara svårt för någon att osedd ta kontakt med barn, men jag vågar mig på att säga att i just sådana små och trygga samhällen överallt i EU, medan föräldrarna lugnt läser tidningen eller tittar på tv, är en oönskad främling i deras barns sängkammare, som har kontaktat dem via Internet. Är vi föräldrar hjälplösa? Nej, det är vi inte. Våra barn är kanske duktigare på att använda ny teknik. Det är kanske svårt att få bort dem från sina datorer.

Kära föräldrar! Gör något i dag för att skydda era barn. Påminn dem om något som vi fick lära oss, nämligen: "prata inte med främlingar". Det är ett enkelt budskap. I dag lurar inte dessa främlingar utanför skolan med en påse karameller; de går in på chatttrummen på Internet och söker upp sina offer där. De är farligare, eftersom vi inte märker när de utan svårigheter smyger mellan barnens sängkammare. Vi borde lära våra barn att de inte får tala med främlingar, och detsamma gäller på Internet. Slå igen dörren mitt framför näsan på dem.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Det är ett sådant politiskt samförstånd i frågan att det är konstigt att så lite händer i medlemsstaterna.

Det är onekligen mycket viktigt att fokusera på Internet, men det antyder att problemet är nytt. Samtidigt är vi väl medvetna om att det är ett väldigt gammalt och mycket väl dolt problem. Det hände inte bara utanför skolor med godispåsar, utan det hände i hemmen, i alla medlemsstater, i kyrkor och på sjukhus.

Internet har kanske kastat ett ljus över denna mycket mörka del av samhället som vi fortfarande brottas med, och brottas mycket dåligt med. Det är hög tid att medlemsstaterna tar sina fina ord om att skydda barn på allvar, precis som vi här i kammaren har talat mycket om hur vi värdesätter och skyddar barn, men samtidigt är våra åtgärder oftast mycket svagare än de starka ord vi uttalar.

Jag nämnde att hemmet ibland är den farligaste platsen för barn att vistas på. Vi hade nyligen ett fall på Irland som påvisar det. Jag vill också tillägga att de som tror att små samhällen, där alla känner alla, utgör en säker plats för barn bör tänka om. I små samhällen blundar folk alltför ofta eftersom de inte vill tala om "mjuk information" som de har och kanske är rädda för att vidarebefordra till myndigheterna.

Det är något som vi alla måste ta itu med och vara beredda att tala om, för tystnad medför fler övergrepp och orsakar barnen som befinner sig i en sådan situation hemska skador. Jag uppmanar den irländska regeringen att lägga fram en lagstiftning om en rad åtgärder för att skydda barn mot sexuella övergrepp. Jag anser också att vi måste se över vår konstitution som sätter familjen före barnens rättigheter. De bör inte stå i konflikt med varandra: vår konstitution måste skydda båda.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag välkomnar debatten, och i linje med förslaget till resolution uppmuntrar jag alla EU:s medlemsstater att underteckna och ratificera Europarådets konvention om skydd för barn mot sexuellt utnyttjande och sexuella övergrepp. Jag uppmanar också alla medlemsstater att underteckna det fakultativa protokollet till FN:s konvention om barnets rättigheter om försäljning av barn, barnprostitution och barnpornografi.

Europarådets konvention är den första internationella rättsakt där olika former av sexuella övergrepp mot barn klassificeras som brottsliga gärningar, inbegripet sådana övergrepp som begås med hjälp av våld, tvång eller hot, inom familjen. Men sju medlemsstater har fortfarande inte undertecknat konventionen, och åtta medlemsstater har fortfarande inte ratificerat FN:s fakultativa protokoll.

Internet utnyttjas i allt högre utsträckning av potentiella och faktiska sexualförbrytare i syfte att förbereda sexuella övergrepp mot barn, särskilt genom grooming och barnpornografi.

Samtidigt som jag accepterar att den irländska straffrätten om skydd för barn mot sexuella övergrepp och exploatering är tämligen omfattande, vill jag ändå uppmana den irländska regeringen att se över nuvarande lagstiftning så snart som möjligt för att motverka spridningen av nya möjligheter att utföra sexuella övergrepp mot barn.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Roberta Angelillis betänkande kommer mycket lägligt och är mycket viktigt. Vi lever i en värld där riskerna för barn och ungdomar ständigt ökar.

Utnyttjande av barn, däribland det sexuella utnyttjandet av barn, är ett av samhällets värsta missförhållanden. Kampen mot detta fenomen kräver mycket mer insatser och en integrering av åtgärder, metoder och resurser. Det är mycket viktigt med rättsliga och bestraffande åtgärder, som kriminaliseringen av sexuellt utnyttjande, särskilt lagstiftning om Internetteknik som används mot barnens bästa.

Vi kan inte tillåta att på annat sätt ignorera att förebyggande av denna företeelse är en del av kampen mot den: utbilda barn och föräldrar om hur de ska undvika att komma i kontakt med denna företeelse och med de personer som är inblandade i den, begränsa alla typer av reklam som framkallar öppen och aggressiv sexualitet, det ska finnas mer omsorg för barn inom olika institutioner, som ofta faller offer för sexuellt våld, integrera ansträngningar för att förhindra handel med barn – ett av de huvudsakliga skälen för människohandel är nämligen sexuellt utnyttjande, och att skapa nätverk som ska bestå av icke-statliga och statliga strukturer som en motåtgärd.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Fru talman! Det är fullständigt obegripligt och skamligt att, på 2000-talet och med avseende på sexuella övergrepp mot barn, samarbetet mellan olika institutioner i en medlemsstat – och också samarbetet mellan medlemsstaterna själva – inte är vad det bör vara. Jag gratulerar både kommissionsledamoten och föredraganden för deras tydliga språk och för att de betonar behovet av aktuella förbättringar.

Jag vill vidare be dem att offentligt nämna de medlemsstater som har bristande lagstiftning i denna fråga. En åtgärd som jag föreslår bör beaktas är upprättandet av en alleuropeisk – eller ännu bättre, en internationell – offentlig förteckning över förbrytare som dömts för sexuella övergrepp mot barn. Jag föreslår att en sådan förteckning blir permanent, utan möjlighet för någon att få sitt namn raderat om det inte finns ett domslut som ändrar den ursprungliga domen. Sexuella övergrepp mot barn förorsakar bestående men hos offret och bör även medföra permanent märkning av förövaren. Det blir ytterligare en straffåtgärd, men kommer även att verka i förebyggande syfte.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Fru talman! Tjugo medlemsstater har undertecknat Europarådets konvention, det första internationella rättsliga dokument i vilket sexuellt utnyttjande av barn klassificeras som ett brott.

Vetenskaplig och teknisk utveckling och nu nya kommunikationsmetoder, och särskilt Internet och mobiltelefoni, har också avslöjat ett nytt sätt att locka in barn i sexuellt utnyttjande, liksom ett nytt sätt för spridning av barnpornografi. Införandet av straff för denna typ av verksamhet enligt alla medlemsstaters straffrätt är grundläggande. Men införandet av straffansvar för sådana gärningar är inte tillräckligt. Andra

krav är inrättande av system som ska förebygga situationer där faran för sexuellt utnyttjande av ett barn skulle möjliggöras, som utbildning av föräldrar och barn, och även spårande av pedofilorganisationer som verkar på Internet.

Jag vill tacka Roberta Angelilli för ett mycket viktigt och väl förberett betänkande.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Jag instämmer i detta förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet. Skydd för barn måste alltid prioriteras i alla länder inom EU, eftersom barn är den mest sårbara samhällsgruppen. Harmonisering av lagar skulle vara ett viktigt bidrag till förebyggandet av brott av detta slag, och det skulle bidra till ett mer effektivt åtal mot brottslingar i alla medlemsstater. Lagstiftning som därefter harmoniseras kan förebygga barnsexturismen, som finns kvar i Europeiska unionen på grund av olika lagstiftningsnivåer.

Skydd för barn behövs också när det gäller barns tillgång till webben, där de utsätts för alla typer av innehåll, däribland risken att bli utnyttjade av pedofiler och utsättas för grooming på Internet. Sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi strider mot världens normer för barns rättigheter som antagits av FN och strider samtidigt mot grundläggande mänskliga rättigheter.

Rovana Plumb (PSE). – (RO) Sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi är mycket allvarliga brott som håller på att öka, men som kan bekämpas genom lagstiftning, inbegripet kampanjer för medvetenhet. Eftersom jag själv är mamma och Europaparlamentariker från ett land som är en av de främsta platserna med webbplatser med pornografiskt innehåll, anser jag att EU:s medlemsstater behöver tydliga lagar som ser till att barnpornografi förbjuds på Internet, samtidigt som man låter Internetleverantörer blockera allmänhetens tillgång till webbplatser som lägger ut sådana bilder.

Med tanke på att tillgång till, och spridning av, pornografiskt material inte kontrolleras i tid och rum välkomnar jag det lägliga förslaget att inrätta en separat enhet för att bekämpa barnpornografi och prostitution på EU-nivå, och jag föreslår att medlemsstaterna och kommissionen ger ekonomiskt stöd för informationskampanjer och kampanjer för att höja medvetenheten.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru talman! Jag välkomnar detta betänkande med enbart två reservationer. För det första anser jag inte att det är effektivt att åtala föräldrar som tvingar in sina barn i äktenskap. I själva verket är det omöjligt att bevisa detta inom en familj där det också finns en exceptionell rätt att inte tala. För det andra skulle bestämmelsen om att åsidosätta tystnadsplikten behöva utarbetas mer detaljerat. Trots dessa två reservationer väddar jag till medlemsstaterna, rådet och kommissionen, däribland det tjeckiska ordförandeskapet, att skyndsamt uppdatera den hithörande europeiska och nationella lagstiftningen och ratificera internationella avtal för att bekämpa pedofili på ett effektivt sätt. En alleuropeisk databas över pedofiler måste upprättas så snart som möjligt för att hindra dessa människor från att få anställning i utbildningsväsendet eller inom barnomsorgen i andra medlemsstater. Åldersgränser för sexuellt motiverade brott bör också harmoniseras. Jag skulle också vilja påpeka att medlemsstaterna måste finansiera utvecklingen och utvidgningen av program som ska hjälpa föräldrar att skydda sina barn från grooming på Internet.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Jag anser att denna debatt har bevisat Europaparlamentets eniga åtagande att skydda barn.

Jag ska försöka vara så tydlig som möjligt: jag skulle vilja påpeka att vi ska se över det rambeslut som rör skydd för barn. Vi vill förbättra dess innehåll för att få upp skyddet för barn inom EU till nivån för högsta internationella standard, särskilt Europarådets nya konvention från 2007, och bästa nationella praxis.

När det gäller brottsutredningar kommer lagstiftningsförslaget att omfatta nya brott i syfte att ta itu med de nya formerna av övergrepp som underlättas av ny teknik. Det kommer att bli enklare att genomföra utredningar och väcka åtal. Jag ska inte orda mer om detta. När det gäller hjälp till offer kommer vi att göra det lättare för dem att få tillgång till rättvisa.

Vi kommer dessutom, och framför allt, att vidta förebyggande åtgärder genom att behandla brottslingar på grundval av en individuell diagnos och en riskbedömning för varje förövare. Dessutom kommer vi att försöka förebygga och minimera riskerna för upprepade brott och införa åtgärder för att säkerställa en optimal effektivitet när det gäller säkerhetsmekanismer i hela unionen. I detta avseende kommer Ecris-systemet, som ska möjliggöra ett nätverksarbete när det gäller kriminalregister, att vara mycket värdefullt.

Jag har också fått frågor om extraterritorialitet. Vi kommer också att ta tillfället i akt att föreslå mer begränsande åtgärder på denna nivå för att väcka åtal för sexualbrott som begås i tredjeländer av EU-medborgare, även om det tredjeland där brottet begås inte har möjlighet att göra det.

Detta är den aktuella tanken. Fru Angelilli! Vi kommer naturligtvis att följa rekommendationerna i ert betänkande högst noggrant när vi utvecklar detta ramdirektiv.

Jag skulle vilja säga parlamentet att detta inte är tillräckligt för att få en bra rättslig ram. Det behövs även redskap. Det är därför som vi på EU-nivå, runt Europol, försöker att skapa en plattform som kan användas för att sammanställa uppgifter som insamlats i medlemsstaterna samt sprida rapporter och statistik från de nationella plattformarna. Flera EU-länder har sådana plattformar, men nu finns det ett behov på gemenskapsnivå att se till att alla kan ta del av denna information. När det gäller denna fråga kan EU erbjuda mervärde, förutsatt att vi lyckas skapa denna plattform runt Europol.

Jag skulle också vilja säga att vi har ett ytterligare redskap, som jag förlitar mig starkt på, och det är den informella offentlig-privata grupp som inrättades av kommissionen, som har infört en europeisk finansiell koalition mot kommersiella bilder av barnpornografi. Med tanke på den fyrfaldiga ökningen av antalet webbplatser under perioden 2003–2007 måste vi engagera den privata sektorn, eftersom den kontrollerar en stor del av IT-infrastrukturerna. I synnerhet leverantörerna måste mobiliseras. Detta är grundläggande.

Denna koalition kommer att sammanföra alla aktörer: icke-statliga organisationer, banker, företag som utfärdar kreditkort, organisationer för betalning via Internet, Internetleverantörer och andra privata operatörer som närvarar på Internet. Den kommer att börja lokalisera och konfiskera de vinster som härrör från brottslig verksamhet. Detta är en viktig faktor för att få ett slut på ett antal affärsmetoder som utnyttjar denna barnpornografi.

Detta är i korthet mitt svar, men vi kommer att få tillfälle att återkomma till denna viktiga fråga. Jag skulle vilja tillägga att vi hade en trevlig dataskyddsdag förra veckan. Vi såg barn som sände ut anmärkningsvärda varningar till andra ungdomar om att vara försiktiga när de använder Internet.

Ni känner till att det nu finns ett allt större antal övervakningsmekanismer som familjer kan använda för att göra Internet tryggare för deras barn. Jag påstår inte att allt är perfekt, men det görs naturligtvis en stor ansträngning, och vi måste mobilisera hela Internetsamfundet.

Jag vill betona begreppet "kidnappingsvarningar", eftersom de inte har tagits upp i särskilt många anföranden. Det är verkligen viktigt att parlamentet uppmuntrar medlemsstaterna, som man gjorde i sin förklaring av den 2 september 2008, att utrusta sig med varningssystem och ingå samarbetsavtal för att få till stånd gränsöverskridande igångsättningsmekanismer.

Dessutom har ni även så generöst infört en budgetpost för att uppmuntra medlemsstaterna att skapa dessa mekanismer, eller åtminstone skapa länkar mellan dem för att ta itu med "kidnappingsvarningar". Vi vet att en "kidnappingsvarning" kan vara mycket effektiv, om den utlöses snabbt. Nu, inför Europaparlamentet, skulle jag särskilt vilja betona den skräck som kidnappning av ett barn utgör, något som ofta görs i pornografiskt syfte.

Jag skulle åter vilja tacka Europaparlamentet för dess stöd i kampen för att skydda barnen. Jag skulle också vilja tillägga att jag har noterat att anförandena om dataskydd under rättsliga förfaranden omfattar barn. Jag kan inte gå längre, men jag skulle vilja framhålla att vi i mars kommer att försöka ge Europeiska unionen en föredömlig rättslig ram i enlighet med de strängaste normerna för skydd för barn.

Roberta Angelilli, föredragande. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag skulle åter vilja tacka mina kolleger för deras tankar och det stöd som de har uttryckt under debatten, och som avslutning skulle jag vilja ge ett särskilt tack till Europeiska kommissionen för dess aktiva samarbete. Jag är skyldig Jacques Barrot ett särskilt tack, eftersom han även denna förmiddag har visat en oerhört stark politisk och rättslig vilja när det gäller skydd för barn. Han har verkligen gett oss en tankeställare, och framför allt ett konkret åtagande.

Jag skulle vilja ta tillfället i akt att lägga till några punkter. För det första råder det en brist på uppgifter. Alltför ofta saknar vi tillräckliga uppgifter, statistik, som är oundgängliga som en grund för vårt arbete när det gäller bättre övervakning, bättre förståelse och naturligtvis en bättre kamp mot övergrepp mot barn. Denna brist på uppgifter är – hur ska jag uttrycka det? – en återkommande fråga, men jag anser att den är viktig att framhålla, eftersom det är en brist som vi måste övervinna.

När det gäller dataskydd tog vissa medlemsstater upp detta ämne, och kommissionsledamoten har redan gett dem ett mycket detaljerat svar. Jag skulle vilja betona att jag är fullt medveten om uppgiftsskyddet, och jag anser inte att det finns en konflikt mellan konfidentialitet och barns rättigheter, givetvis förutsatt att institutioner spelar sin roll och alla respekterar reglerna, från leverantörerna till polisen.

Dessutom skulle jag vilja påpeka att barn faktiskt är de personer med störst behov av konfidentialitet och dataskydd. Jacques Barrot nämnde också detta: ofta under rättsliga förfaranden när en skandal utbryter, där offret tyvärr är ett barn, är det just det utnyttjade barnet som ges till medierna utan något som helst skydd, och, skulle jag vilja påstå, helt utan medlidande för barnets framtoning eller konfidentialitet, utan helt enkelt för att höja tv-tittarsiffrorna och sälja några fler tidningar. Jag skulle också vilja tillägga att inget barn är förskonat från dessa faror, och barn utan medföljande vuxen och romska barn är ofta mer sårbara.

Jag ska avsluta med att säga att det helt klart behövs en betydande insats på kulturell och politisk nivå, och denna ansträngning måste göras av familjer, skolor och medierna. Mycket kan göras när det gäller självreglering, men utan bindande, tunga lagstiftningsinstrument kan vi naturligtvis inte bekämpa fall av utnyttjande där det inte bara står individer bakom, utan ofta faktiska kriminella organisationer.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Ett kännetecken för sexuellt utnyttjande av barn har varit dess snabba spridning med hjälp av Internet, som gör denna företeelse allt svårare att bekämpa. Det måste bli en juridisk skyldighet att blockera tillgången till webbplatser som sprider barnpornografi. Gromning av barn måste faktiskt anses vara ett brott.

Vi måste vara mycket mer medvetna om risken med pedofiler som använder ny teknik i en tid när barn blir alltmer aktiva i sin Internetanvändning. Vi kan inte vara annat än oroade över den generationsklyfta som existerar när det gäller Internetanvändning, och i vidare betydelse när det gäller barns tillgång till webbplatser som utgör en hög risk.

Det är oerhört viktigt att etablera kommunikation mellan skolan och familjen för att utbilda barn i hur man identifierar risksituationer och hur man ska reagera. Det är därför som särskilda informations- och utbildningsprogram är användbara, för att inte nämna en europeisk strategi för att bekämpa sexuellt utnyttjande och mer aktivt samarbete mellan medlemsstaterna som syftar till att upprätta ett gränsöverskridande nätverk av poliser som ska ta itu med barnpornografi och prostitution, liksom ett nätverk för att förvalta en databas som innehåller detaljer om personer som fällt för sådana gärningar.

När det gäller europeiskt samarbete är det beklagligt att ratificeringsförfarandet för Europarådets konvention från 2007 har varit så långsamt.

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) I betänkandet fastställs att kränkning av barn inte bara är ett allvarligt brott mot mänskliga rättigheter, utan också en föraktlig handling, som tyvärr inte behandlas lika i hela EU. Det är störande att några medlemsstater inte har genomfört alla relevanta konventioner om skydd av barn. Jag uppmanar kommissionen att använda sig av alla verktyg den har till sitt förfogande för att utöva påtryckningar på dessa stater så att de efterlever konventionerna.

För att bekämpa barnpornografi bör EU införa en sträng lagstiftning, men också genomföra utbildningsprojekt för att informera folk. Föräldrar bör informeras om befintliga tekniska lösningar för att skydda barnen, i synnerhet om programvaror som är enkla att använda och som kan laddas ner utan kostnad eller för ett mindre belopp.

Låga ingångströsklar och minimala risker medför att det är mycket lätt för kriminella organisationer att ge sig in i den IT-relaterade världen. För att bemöta det nya hotet måste vi harmonisera lagstiftningen, stimulera tillämpningen av lagarna och förstärka samarbetet inom polisen. Men EU-lagstiftningen skulle bara lösa problemet till en viss del eftersom frågan har en global dimension, och därför behövs ett globalt ramverk för att tillämpa lagstiftningen internationellt. Jag uppmanar EU att gå i spetsen i den här frågan.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Exploatering av barn på ett eller annat sätt är oacceptabelt. Barn är ett samhälles framtid och tillhör samtidigt dess mest utsatta grupp. Det är därför politikernas främsta uppgift är att skydda barn mot övergrepp, i synnerhet att befria dem från risken att utsättas för sexuella övergrepp.

Jag välkomnar varmt det omfattande betänkandet och uppmanar alla medlemsstater att ta itu med problemet med största allvar.

Jag stöder uppmaningen till de sju medlemsstater som fortfarande inte har undertecknat Europarådets konvention om skydd för barn mot sexuellt utnyttjande och sexuella övergrepp. Jag instämmer dessutom i

uppmaning till medlemsstaterna att underteckna, ratificera och genomföra alla relevanta internationella konventioner för att skydda våra barn.

Men att underteckna och ratificera konventioner är endast att tillhandahålla ett ramverk för förbättringar. Praktiska åtgärder behövs beroende på en ökning av sexuell exploatering av barn. Barn har behov av att växa upp i en trygg miljö som i första hand föräldrarna har ansvaret för. Samtidigt som jag uppmanar medlemsstaterna att samordna sina åtgärder stöder jag också idén om att upprätta ett larmsystem för att efterlysa saknade barn, något som skulle förbättra samarbetet i frågan på europeisk nivå.

Marianne Mikko (PSE), skriftlig. – (ET) Barn behöver vår omsorg och vårt skydd som lagstiftare. Det är mycket viktigt att sju medlemsstater och grannländer undertecknar Europarådets konvention om skydd för barn mot sexuellt utnyttjande och sexuella övergrepp. Det är också viktigt att genomföra rådets ramresolution.

De som har fallit offer för utnyttjande vid tidig ålder måste garanteras fullt skydd under utredningen, samt före och efter rättsliga förfaranden. Mekanismer för skydd för offer, såsom tillhandahållandet av lämpligt stöd till familjer till offer och behandlingen av offer såsom särskilt försvarslösa offer, måste omedelbart inrättas.

Vi måste höja skyddsnivån. Det som sker på Internet har nått alla gränser. Barn är ofta oförmögna att förstå allvaret i och konsekvenserna av en situation. Det som ofta kan verka vara en lek kan leda till livslång psykologisk skada.

Vi måste alltså förbjuda pedofilers chattrum och webbforum, och göra förledande genom användning av dessa metoder till ett brott. Det måste vi verkligen.

Det är vår skyldighet att skydda barnen från en värld som kan förstöra dem. Vi måste hålla sexualförövare borta från barnen, och vi måste vidta de nödvändiga åtgärderna för att säkerställa detta.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Estland är ett av de länder där processen för att stärka straffen mot dem som har begått brott mot barn är under utarbetande. Detta är dock en kamp mot konsekvenserna.

För att förebygga brott måste vi främja "Internetkunskap", som också måste omfatta undervisning av människor om risker. Datorvärlden är tyvärr just den plats där föräldrar har varit oförmögna att vägleda sina barn.

För att förebygga brott måste man höja medvetenheten. Eurobarometerundersökningen från 2008 visar att en stor andel av föräldrarna inte fäster uppmärksamhet vid det som deras barn gör på Internet. Jag företräder till exempel ett land där Internetanvändningen är bland den högsta inom EU, men föräldrarnas likgiltighet är också bland de högsta inom EU. 60 procent av dem är nämligen inte oroade för att deras barn kan falla offer för trakasserier. 47 procent är inte oroliga för att de ser pornografi eller våldsamt material. 62 procent är inte oroliga för att deras barn kanske avslöjar personuppgifter.

Det är mycket viktigt att föräldrar får information och att medvetenhetshöjande program för barn inrättas på Internet, eftersom bara 10 procent av (estniska) barnen hävdar att de har talat med sina föräldrar för att få hjälp i samband med obehagliga händelser som de haft på Internet.

5. Påföljder för arbetsgivare för tredjlandsmedborgare som vistas olagligt i EU (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Claudio Fava om påföljder för arbetsgivare för tredjlandsmedborgare som vistas olagligt i EU (A6-0026/2009).

Claudio Fava, föredragande. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Fyra minuter kommer att vara tillräckligt för att ge er en sammanfattning av två års arbete – ett arbete som har varit hårt, men, hoppas jag, användbart – som har inbegripit parlamentet tillsammans med kommissionen, med dess förslag, och rådet. Kärnan i detta arbete har varit att förbereda ett direktiv som för första gången fastställer påföljder för arbetsgivare som utnyttjar olagliga invandrare för arbete.

Jag anser att vi har lyckats att ändra filosofin som legat till grund för detta direktiv, som enbart hade inskränkts till att bekämpa illegal immigration. Kompromisstexten som man antog med rådet erbjuder också visst skydd för de invandrare som tvingas arbeta illegalt, vilka ofta hålls som gisslan av kriminella organisationer. Annars skulle det ha funnits en risk för att bestraffa dem två gånger, både som utnyttjad arbetstagare, som ofta tvingas

godta oanständiga arbetsvillkor, och som illegala invandrare som måste återsändas, med återvändandeförbudet som i många länder innebär många år.

Mot denna bakgrund har vi, i artiklarna 7 och 14, sett till att medlemsstaterna kommer att tvingas utarbeta regler för att utfärda tillfälliga uppehållstillstånd, vars villkor kan utvidgas till ersättning som ska betalas, i de fall som omfattar minderåriga, grovt utnyttjande eller människohandel. Vi skulle vilja att denna möjlighet ska utvidgas till alla illegala invandrare, men detta hindras av återvändandedirektivet som antogs förra året. Jag tillhörde inte dem som stödde det.

Vi har dock lyckats med att införa en regel som gör det möjligt för medlemsstaterna att tillämpa mer gynnsamma åtgärder för invandrare när det gäller utfärdandet av uppehållstillstånd. Artikel 10 är, enligt min mening, nyckelartikeln. För första gången föreskrivs brottspåföljder som ska införas i de värsta fallen, inbegripet de fall där de lagligt anställda arbetstagarna är minderåriga.

Jag anser att de övriga påföljder som fastställs i artikel 8 är viktiga. De omfattar upphävande av tillstånd, stängning av inrättningar i särskilt allvarliga fall, och framtagna av statligt stöd som kommer från EU-finansiering. Annars skulle vi göra oss skyldiga till ett extraordinärt hyckleri: vi skulle straffa arbetstagare med en hand och fortfarande ge dem generösa bidrag med den andra.

Jag anser att det är grundläggande att vi har lyckats när det gäller att inbegripa en definition av ersättning som utjämnar den betalning som ska utbetalas till en illegal invandrare med betalningen till en lagligt anställd arbetstagare, utan att diskriminera.

Vi har inbegripit bemanningsföretag i direktivets räckvidd. I vissa länder – som mitt eget – är det dessa organisationer som är särskilt villiga att rekrytera illegala arbetstagare under de allra värsta omständigheter med utnyttjande. Tänk bara på de fall där illegala jordbruksarbetare har hyrts in, som länge har förekommit i mediernas brottsrapportering.

Vi har med framgång begärt att fackföreningarna ska kunna företräda invandrare i administrativa och civilrättsliga förfaranden. I texten nämndes tidigare tredje parter, men nu nämns fackföreningar.

Vi behöver en prövotid för att se hur det fungerar, och vi har därför bett kommissionen att rapportera till parlamentet och rådet när direktivet har varit i kraft i tre år, särskilt när det gäller reglerna om inspektioner, uppehållstillstånd, påföljder och underentreprenader.

När det gäller underentreprenader – artikel 9, som blev föremål för en diskussion mellan parlamentet och rådet och inom rådet självt – skulle föredraganden vilja utvidga ansvarsskyldigheten till hela avtalskedjan, som kommissionen ursprungligen hade föreslagit. Rådet och parlamentet, eller snarare en del av parlamentet, var för att utesluta underentreprenader helt, men vi har nått en kompromisslösning som jag anser fungerar: tvåfaldig ansvarsskyldighet, som inte skulle hindra oss från att åter lagstifta om denna fråga i framtiden. Det är därför som jag i morgon, för min del och för de övriga skuggföredragandena, som jag vill tacka för det samarbete som de erbjudit mig under dessa två år, ska be rådet att lägga till ett uttalande till kompromisstexten som vi ska rösta om, i syfte att bestämmelserna i artikel 9 inte ska påverka en framtida lagstiftningsåtgärd för underentreprenader.

Avslutningsvis anser jag att detta direktiv ger oss möjlighet att räkna med ett EU där invandring äntligen har blivit en fråga om gemensamt ansvar och erkända rättigheter, och inte bara regler mot invandrare.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Jag skulle naturligtvis vilja tacka Claudio Fava och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

Det har gjorts stora ansträngningar av olika parter för att nå en överenskommelse vid första behandlingen, och med tanke på den breda majoriteten för detta i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor för några dagar sedan och i Ständiga representanternas kommitté strax före jul tror jag att vi kommer att nå fram.

Denna text uppfyller naturligtvis inte de ursprungliga ambitionerna i alla avseenden. Kommissionen kan dock stödja denna kompromiss utan tvekan. Detta direktiv ger oss möjlighet att införa ett effektivt instrument, en gemensam ram som ska försöka hindra anställning av arbetstagare från tredjeländer som olagligen vistas här.

Kommissionen kommer att vara vaksam när det gäller inspektioner. I kompromisstexten rekommenderar man bättre inriktade, kvalitativa inspektioner, så det kvarstår att se under de kommande åren om dessa kvalitativa kriterier har tillämpats och om skyldigheten för medlemsstaterna att regelbundet fastställa

risksektorerna för illegal sysselsättning på deras territorium har varit riktigt effektiv. Det är detta som vi vill, för att bekämpa sysselsättning av människor från tredjeländer som vistas här olagligen, och framför allt för att införa påföljder för arbetsgivarna som utnyttjar dessa människor. Granskningen av genomförandet av bestämmelserna om inspektionerna kommer därför att bli en prioritering för kommissionen i dess framtida rapporter om tillämpningen av detta direktiv.

Dessutom finns det naturligtvis positiva resultat som uppstår genom denna kompromiss, särskilt det konsensus som uppnåtts om den svåra frågan om underentreprenader. Jag har noterat att Claudio Fava hoppades på ett uttalande från rådet och parlamentet. Personligen ser jag inga nackdelar.

Kommissionen gläder sig åt att man i direktivet rekommenderar brottspåföljder i särskilt grava fall, där dessa påföljder både är nödvändiga och lämpliga. De är nödvändiga för att förstärka den avskräckande funktionen, eftersom administrativa påföljder i de grövsta fallen inte är tillräckliga för att avskräcka hänsynslösa arbetsgivare. De är lämpliga i ett instrument som är avsett att passa ihop med den ambitiösa europeiska politiken för att bekämpa illegal invandring. Mot denna bakgrund uppskattar kommissionen att kriminaliseringen av arbetsgivare för de personer som faller offer för människohandel har återinförts i texten i den slutgiltiga kompromissen.

Detta direktiv är en första betydande åtgärd i kampen mot illegal invandring. Det är inriktat på hänsynslösa arbetsgivares metoder, samtidigt som man skyddar invandrade arbetstagare, som oftast blir offer i dessa fall.

Detta direktiv borde antas och tillämpas snabbt. Kommissionen kommer att stödja och följa denna process genom att uppmana till regelbundna möten mellan experter från medlemsstaterna under överföringsfasen för att diskutera eventuella frågor som kan uppstå. Det är ett viktigt redskap, och kommissionen kommer att göra allt i sin makt för att se till att detta redskap används effektivt.

Jag vill tacka parlamentet, Giovanni Fava och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

Edit Bauer, *föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor*. – (SK) Man kan hoppas att lagstiftning mot arbetsgivare som anställer illegala invandrare från tredjeländer kommer att bli ett instrument som ska minska den resursfaktor som den illegala invandringen utgör. Å andra sidan kan man emellertid också se dess möjliga effekter när det gäller att förbättra konkurrensvillkoren, och jag anser också att det kommer att bidra till att bekämpa handeln med människor.

Det finns de som anser att denna lagstiftning inte kommer att ge något mervärde. Eftersom inget sådant rättsligt instrument ännu finns på gemenskapsnivå är mervärdet högt i vissa medlemsstater, medan mervärdet för andra, där sådan lagstiftning redan existerar, kanske inte är uppenbart.

I diskussioner om möjliga kompromisser med kommissionen och rådet inriktades diskussionerna på särskilda problemområden. För det första: frågan om entreprenörens ansvarsskyldighet för åtaganden enligt lag om underentreprenörer, där utkastet till förslag begränsar ansvarsfriheten för direkta underentreprenörer. För det andra: medlen för att säkerställa effektiva förfaranden för att illegala invandrare ska kunna få inestående lön utbetalad, där vi har följt principen om icke-diskriminering, och vi försökte finna ett sätt att ge tillgänglig hjälp till illegala invandrare och ge dem redskap för att få lön även efter att de återvänt till sina hemländer. För det tredje: den möjliga effekten av att senarelägga genomförandet av en illegal invandrades återvändande tills personen i fråga får sin lön. Här skulle jag vilja säga att en senareläggning av genomförandet av ett sådant beslut i hög grad skulle underminera och möjligen hämma syftet med den föreslagna lagstiftningen. Och slutligen, problemet med inspektioner har ofta lämnats till medlemsstaterna i vetskap om att arbetsinspektörer spelar en avgörande roll när det gäller att göra denna lagstiftning effektiv.

Det finns utan tvivel olika åsikter om hur detta och andra problem i detta utkast ska lösas. Vissa av dessa kommer att avgöras när det kommer till deras genomförande. Jag skulle vilja avsluta med att tacka Claudio Fava, kommissionen och det franska ordförandeskapet för att med framgång ha införlivat kompromisserna.

Esther de Lange, *föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män*. – (NL) Även jag skulle vilja tacka föredraganden för hans arbete, utan att därmed förbise de ansträngningar som skuggföredraganden från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, Simon Busuttil, och föredraganden från utskottet för sociala frågor, Edit Bauer, har gjort. Det är när allt kommer omkring tack vare deras ansträngningar som den uppnådda kompromissen till sist

gör det den förväntas göra, det vill säga tar bort förespeglingen om arbete som en stimulans för illegal invandring genom att faktiskt bestraffa arbetstagare som visas i Europeiska unionen illegalt.

I motsats till vad vissa partier i parlamentet i första hand försöker uppnå har denna lagstiftning inte blivit ett instrument som sedan ska legalisera illegala invandrare. Debatten om laglig invandring hålls i själva verket någon annanstans. Som föredragande för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män anser jag dock att mer eftertanke bör ges till jämställdhetsfrågor när man tar itu med denna grupp av människor som vistas i EU illegalt, och, vilket redan har sagts, ofta blir utnyttjande.

Uppskattningar av antalet människor från tredjeländer som vistas i EU illegalt är inte exakta och varierar mellan 4,5 och 8 miljoner. Inte heller ger dessa uppskattningar några indikationer på hur stor andel män respektive kvinnor som ingår i denna totala siffra, och inte heller ger de förståelse för de könsrelaterade problem som kvinnliga illegala invandrare möter. Jag skulle vilja uppmärksamma er på att kvinnliga illegala invandrare är mycket sårbara och att de ofta utsätts för tvångsarbete, människohandel och våld. Detta kräver därför särskild utbildning inom de organ som behandlar dessa frågor.

Som alltid handlar detta emellertid om effektiv övervakning. Det gläder mig att den godtyckliga övervakningsnivå på 10 procent som ursprungligen föreslogs nu har avvisats och att en riskstrategi har införlivats i kompromisstexten. Förra sommarens rapporter i den belgiska dagstidningen *De Standaard* om husslavar vid vissa ambassader i Bryssel, bara ett stenkast från Berlaymontbyggnaden, visar att dessa scenarier inte är långsökta. Jag skulle därför vilja säga till Europeiska kommissionen att först när man provat en sak vet man vad den går för. Ta ert ansvar att kritiskt granska hur länder hanterar denna lagstiftning och om de tillämpar den i verkligheten.

Simon Busuttil, för PPE-DE-gruppen. – (MT) Fru talman! Denna lagstiftning är förmodligen en av de första som direkt tar itu med förekomsten av illegal invandring genom att utnyttja rättsliga redskap, och nu kan man säga att denna lagstiftning äntligen är här. Det behövdes i högsta grad, och jag är därför oerhört glad över att vi har lyckats nå en utmärkt kompromiss i detta fall. Vad exakt uppnådde vi med denna lagstiftning? Det som vi gjorde var att angripa en av de centrala källorna som motiverar människor att ägna sig åt illegal invandring. Vi angrep drivkrafterna. Vilken typ av drivkrafter tänker vi på? Drivkrafter är att en person som exempelvis bor i Afrika kan behöva riskera sitt liv för att åka till ett annat land eftersom han tror att han kan hitta ett arbete här, även om det är illegalt. Från och med nu sänder vi ut ett tydligt budskap att illegal sysselsättning inte längre kommer att tolereras, och att det därför inte finns någon mening med att åka över till Europa, samtidigt som man felaktigt tror att det finns arbetstillfällen här. Från och med nu kommer detta att vara helt omöjligt. Som tidigare talare sa är det viktigt att detta instrument inte används för att reglera oegentliga situationer, utan det ska tjäna som ett tydligt budskap om att illegal sysselsättning inte längre kan tolereras. Detta hävdas genom effektiva åtgärder och sanktioner: finansiella och administrativa sanktioner samt påföljder. Dessa tjänar också till att vidarebefordra det klara budskapet till arbetsgivare om att vi inte längre tolererar rekrytering av arbetstagare utan tillstånd. Tack så mycket.

Stavros Lambrinidis, för PSE-gruppen. – (EL) Fru talman! Vi har här i Europaparlamentet har lyckats att radikalt ändra syftet med det direktiv som vi diskuterar i dag. Claudio Fava förtjänar i synnerhet våra gratulationer när det gäller detta. För det första har vi lyckats att uppnå obligatorisk betalning av ersättning till illegala invandrare som förvisas. För det andra har vi bidragit till att se till att det vidtas åtgärder för strikta och bindande påföljder för arbetsgivare som anställer invandrare på oacceptabla levnadsvillkor. För det tredje har vi skyddat fackföreningarnas och andra organs rättighet att gå till domstol för invandrades räkning, och för det fjärde har vi infört rätten att bevilja uppehållstillstånd med kortare eller längre varaktighet till illegala invandrare som avslöjar kriminella organisationer. Med andra ord försöker vi åtminstone att behandla illegala invandrare human, utan att samtidigt legalisera den illegala invandringen, och det är därför som vi stöder denna kompromiss.

Det finns dock en farlig obalans mellan polisens fortsatta tillvägagångssätt när det gäller illegal invandring och verkligheten i åtskilliga medlemsstater. Det är därför som direktivets tillämpning också kommer att kräva särskild uppmärksamhet. Det skulle kunna leda in tusentals illegala invandrare i fattigdom, isolering och brottslighet, och även om vi bevisligen inte kan förvisa dem kan dessa illegala invandrare förbli arbetslösa. Om åtskilliga invandrare i själva verket för närvarande är sysselsatta inom EU med arbeten som européerna inte vill ha borde vi nu här i parlamentet äntligen diskutera gemensamma regler om legalisering av dessa personer, inte nya regler för att förvisa dem.

Slutligen berör naturligtvis den absolut nödvändiga kampen mot den svarta arbetsmarknaden inte bara illegala invandrare. Den berör huvudsakligen legala invandrare, den berör miljoner EU-medborgare vars

rättigheter som anställda dagligen förtrampas av deras arbetsgivare, den berör det faktum att arbetsrätten förtrampas, utan någon kontroll eller påföljder av avgörande betydelse. Dagens direktiv borde därför, enligt min mening, ha den allmänna kampen mot svart arbete inom EU i stället för invandring i synnerhet som sin rättsliga grund. Att skylla på invandrare varje gång som något går fel inom EU är mycket farligt för våra länders sociala sammanhållning. Den illegala invandringen måste naturligtvis också bekämpas, men vi kan inte svärta ned människor som flyr undan bedrägliga villkor i sitt eget land i förhoppning om ett bättre liv.

Jeanine Hennis-Plasschaert, för ALDE-gruppen. – (NL) Under flera år har Europeiska unionen tvingats kämpa mot förekomsten av miljoner illegala invandrare på sitt territorium, och påtryckningarna för att finna en lösning ökar. Dessa påtryckningar är betydande och, med rätta, öppna. Om vi faktiskt vill anta en hanterlig och pålitlig invandringspolitik, där flyktingar har rätt till skydd och där vi skapar tydliga möjligheter för laglig invandring, så är en nödvändig åtgärd en strategi där vi tar vederbörlig hänsyn till alla nedslående och uppmuntrande faktorer som leder till illegal invandring.

Förra sommaren nådde rådet och parlamentet ett avtal om det som blev känt som återvändandedirektivet, som huvudsakligen inriktas på de illegala invandrarna själva, medan vi i dag ser över de arbetsgivare som inte tvekar att anställa illegala invandrare. Detta är inte bara en betydande sporre för illegala invandrare, utan skapar också otvetydigt fall av missbruk och grovt utnyttjande.

Vikten av att harmonisera den europeiska politiken är, enligt min mening, odiskutabel. När allt kommer omkring existerar inte de inre gränserna; medlemsstat A kan oroa sig till döds, men om medlemsstat B knappt, eller inte alls, tar itu med sysselsättning av illegala invandrare, då kommer medlemsstat A inte att förbli något mer än en röst i öknen.

Efter en rätt långsam början ligger det nu, till följd av intensiva förhandlingar med rådet, en kompromiss framför oss som jag finner godtagbar, och jag skulle vilja tacka föredraganden för hans konstruktiva och pragmatiska arbetssätt. Det var som en frisk fläkt, något som faktiskt inte kan sägas om några av hans kolleger, som nu till varje pris insisterar på denna åtföljande skriftliga förklaring, ett spel för galleriet, som inte påverkar bilden av parlamentet särskilt positivt. Även detta kommer min grupp att godta.

Dessutom borde det stå klart att det är upp till medlemsstaterna att sporra sig själva till handling, så snart detta direktiv har antagits. Det bör klargöras att varken Europeiska kommissionen eller Europaparlamentet har trollstavar till sitt förfogande när det gäller beslutsamhet eller genomförande. Rådet motsatte sig bestämt en bindande andel när det gäller inspektioner, och det är exakt där som problemet ofta ligger – som det har sagts av många här i parlamentet, liksom av kommissionsledamoten. Allt som jag kan göra nu är att uppmana er att förverkliga denna tillämpning, för att se till att vi inte kör fast med tomma ord på papper en gång till, eftersom ingen gynnas av detta.

Förslaget är åter ett steg i rätt riktning när det gäller att upprätta en heltäckande migrationspolitik. Vi har fortfarande en lång väg att vandra, så nu måste vi framhärda. I samband med detta skulle jag vilja ställa 10 000 kronors-frågan som har alla har talat om i dag: varför närvarar inte rådet i denna debatt? Detta är uppriktigt sagt oacceptabelt, enligt min mening.

Zdzisław Zbigniew Podkański, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Europeiska unionen klarar inte av den illegala invandringen. Många faktorer bevisar detta, och vi ser också detta i Claudio Favas motivering, där vi bland annat läser att "[d]et finns uppskattningsvis mellan 4,5 och 8 miljoner illegala invandrare i EU, en siffra som stadigt ökar inte minst på grund av hur lätt det är att få en olaglig anställning". Själva faktumet att siffror mellan 4,5 och 8 miljoner används visar att vi inte är förmögna att exakt ange omfattningen av detta problem och denna fråga. Och ändå berör den ekonomiska migrationen många EU-länder, särskilt de som anslutit sig mer nyligen.

I dag flyttar miljontals polacker och medborgare i andra länder inom EU till de gamla medlemsstaterna. Dessa medborgare råkar ut för samma motgångar och befinner sig i samma situation som invandrare från tredjeländer. För illegal sysselsättning innebär utnyttjandet av arbetstagare utnyttjande av ungdomar och till och med människohandel, samtidigt som de förvägras förmåner som sjukvårdsförsäkring eller pensionsrättigheter. Vi kan övervinna denna företeelse först när det finns stränga rättsliga påföljder och när vi konsekvent använder dem.

Jean Lambert, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Vi uppskattar väldigt mycket det arbete som utförts såväl av Claudio Fava från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, som av Edit Bauer från utskottet för sysselsättning och sociala frågor. Jag tror att vi i kammaren måste vänja oss vid det förbättrade samarbetsförfarandet för åtgärder som kopplar samman sysselsättning och migration.

Som tidigare nämnts är detta avsett att bli en beståndsdel i EU:s gemensamma invandringspolitik, där utsikterna att hitta ett arbete är en lockande faktor, ofta inom den informella ekonomin och bland utsatta och icke-organiserade arbetare. Men det kan också gälla där det finns verkliga lediga tjänster som inte kan tillsättas av den nationella arbetskraften, och där medlemsstaterna inte utfärdar tillräckligt många arbetstillstånd eller där det finns en trög byråkrati som inte skyndsamt kan handlägga ansökningar som har ett arbetsmarknadssyfte. Det finns också en lucka som vi fortfarande måste fylla för människor som inte kan återvända till sitt hemland – som exempelvis till Zimbabwe – och som ofta lämnas utan rättigheter och därför behöver hitta ett sätt att överleva.

Majoriteten av medlemsstaterna har redan teoretiskt sett insatser på plats för att bekämpa olaglig invandring, och man skulle kunna tro att det skulle signalera ett uppenbart åtagande att vidta åtgärder. Men kommissionens förslag till inspektioner i det ursprungliga dokumentet har urvattnats rejält, och Europaparlamentet fick arbeta hårt för att även det som anges i artikel 15 skulle komma med. Man kan bara hoppas på att inspektionerna inte bara genomförs i små företag utan även kommer att utföras i större företag, som när allt kommer omkring är beroende av utsatta arbetare. Det var därför frågan om underentreprenörernas ansvar var så oerhört viktig för många av oss i kammaren. Vi är några som anser att vi återigen har lämnats med en urvattnad version av kommissionens ursprungliga förslag.

Man har nämnt frågan om uppehållstillstånd och att medlemsstaterna bör ha möjlighet att bevilja sådana i speciellt allvarliga fall då klagomål har inletts. Jag tror att det är ett steg framåt – åtminstone sett utifrån den punkt där vissa medlemsstater var.

En av frågorna som angår många av oss är löneersättning – när man inte kan fastställa hur länge ett arbeidskontrakt varade – och frågor om betalning av nationella försäkringar och skatter, som vi vet ofta dras från många utsatta arbetares löner, men som inte alltid betalas in till myndigheterna.

För många av oss är frågan om betalning för utfört arbete en fråga om principer. Det är också så att företag och ekonomier gynnas, och det ska inte vara en åtgärd för att straffa den olagliga invandraren. Det utgör också – om man ser på detta som en del av en övergripande politik – en del av en hållbar intäkt att folk faktiskt åker tillbaka med det som de har tjänat.

Vi har inga garantier för att medlemsstaterna ser till att folk får betalt. Vi ser till att åtgärder vidtas så att klagomål kan framföras, men inte för att pengar betalas ut. Det finns därför inga garantier för någon utbetalning. Vissa kanske anser att individerna chansar och det finns en risk, men om vi ser det som en fråga om människovärde och sätter in den där den hör hemma i den gemensamma invandringspolitikens övergripande mål, så är det en allvarlig fråga.

Så för min politiska grupp är balansen i förslaget inte längre tydlig vare sig det gäller inspektioner eller utbetalningar, och andra områden har urvattnats. Vi känner inte att medlemsstaterna visar något större engagemang, och därför kommer vi inte att stödja förslaget.

Giusto Catania, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Det finns mellan 4,5 och 8 miljoner medborgare som kommer från länder utanför EU som befinner sig i en oegentlig situation inom EU – dessa är kommissionens siffror.

Detta är en fullständigt försumbar siffra: bara drygt 1 procent av Europeiska unionens bofasta befolkning. Det är tydligen ett problem som har överdrivits mycket. Detta är arbetstagare som utför användbara tjänster, som personliga tjänster och arbete inom turistbranschen, och i den stora majoriteten av fallen har de absorberats av arbetsmarknaden. Detta är arbetstagare som är användbara för vår ekonomi, men de är utnyttjade arbetstagare – utnyttjade för att minska arbetskostnaderna och göra hänsynslösa arbetsgivare förmögna. Detta är arbetstagare som ofta utför arbeten som EU-medborgare inte utför.

Vi behöver dessa människor, men de har kommit till EU illegalt av en enkel anledning, det vill säga att det inte finns någon laglig inreseväg för dem. Samma sak hände den stora majoriteten av medborgare vars situation nu är laglig, men som kom in i EU olagligt.

Det som krävdes var en annan åtgärd: en åtgärd som reglerar situationen för dessa miljontals människor. Det som krävdes var en åtgärd för att befria dem från slaveri, utpressning och utnyttjande. I stället har vi ett direktiv som fortsätter där återvändandedirektivet slutade. Först beslutade vi om utvisningsförfaranden. I dag beslutar vi om det potentiella upptagningsområdet för utvisning och specificerar också vem som ska betala för utvisningarna. Med detta direktiv betalar den utnyttjade mer än utsugaren. Tyvärr finns det inga bestämmelser för en allmän regleringsåtgärd, inte ens för de som rapporterar in sin egen status, eller de som

rapporterar in sina utsugare eller de brott som begås. De går direkt från att utnyttjas i illegal sysselsättning till att förvisas.

Vi hade behövt något annat. Vi hade behövt en åtgärd som favoriserar lagligheten och inte kriminaliserar de som för närvarande är här illegalt. Vi hade behövt en åtgärd för att tygla främlingshatet. I går sa den italienska inrikesministern uttryckligen: "Vi måste vara hårda mot illegala invandrare." Med andra ord, vi måste vara hårda mot de sårbara. Jag anser att vi gynnar denna typ av främlingsfientliga inställning med detta direktiv.

Vi inom Europeiska unionen behöver invandrare – kommissionen säger det självt: 50 miljoner före 2060 – eftersom vi befinner oss i en demografisk kris, men vi gör inget för att hjälpa dem att komma in. Vi harmoniserar i stället utvisningssystemet, och i dag beslutar vi att utvisa dem som är här illegalt, även om de kanske är arbetstagare som har upptagits av den europeiska arbetsmarknaden.

Jag anser att effekterna av detta direktiv kommer att bli förödande, eftersom det kommer att göra att invandrarna och arbetsmarknaden går ännu djupare under jorden och att hänsynslösa chefers exploaterande brott ökar.

Nigel Farage, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Olaglig invandring är ett problem som blir allt värre med den fria rörligheten för personer. Men den aktuella vågen av oro som snabbt sprider sig i Storbritannien förorsakas naturligtvis av laglig migration och av EU:s egna regler.

I 20 år har brittiska fackföreningar, som charmades av Jacques Delors, trott att EU verkade för deras intressen. Nåväl, nu har de äntligen fattat och insett att den brittiska regeringen inte är i stånd att se till brittiska intressen i första hand.

Jag är rädd för att det blir än värre. När vi nu ger oss in i omfattande och kostsamma projekt, som exempelvis byggnadsarbeten för olympiaden och stadshus, gynnas tusentals europeiska arbetare. Brittiska jobb till brittiska arbetare kan inte garanteras så länge vi tillhör EU. Tanken att brittiska skattebetalare ska subventionera utländska arbetare är rent ut sagt oacceptabel.

Men regeringen står fast och anser att EU är något fantastiskt. Det är knappast förvånande, eller hur? Lord Mandelson får fortfarande 78 000 brittiska pund om året från Europeiska kommissionen, och han får naturligtvis en pension därefter om bara några år – en intressekonflikt om någon.

Den stora frågan är om den främlingsfientliga extrema högern kommer att gynnas. Det vill vi inte heller. Vi som tillhör UKIP (United Kingdom Independence Party) kommer att lägga fram en icke-rasistisk agenda till brittiska folket i samband med valet till Europaparlamentet och säga att det är dags att se till brittiska intressen i första hand. Vi är inte protektionister, men vi vill att allmänt sunt förnuft ska råda. Vi vill kontrollera våra egna gränser och bestämma vem som bor, arbetar och slår sig ner i vårt land.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! I hela världen har förhoppningen om ett välbetalt arbete en mycket stark dragningskraft. Särskilt i svåra ekonomiska tider börjar den svarta ekonomin att växa, något som naturligtvis leder till att många personer riskerar sina liv i sökandet efter ett överflödsland. Det är viktigt för oss att klargöra att illegal sysselsättning inte längre kommer att tolereras.

Men den senaste rapporten om grundläggande mänskliga rättigheter uppvisar några problem i detta avseende. Betänkandet indikerar att brott mot EU:s inträdeskrav kommer att belönas, när invandrare får mer skydd än EU:s befolkning, vars identitet och sociala harmoni hotas av massmigration. Illegal invandring kommer att bagatelliseras om varje illegal invandrare helt enkelt ses som en person utan ett giltigt arbetstillstånd i framtiden.

Men vi får inte glömma att invandrare utan uppehållstillstånd till slut kommer att utvisas. Det är viktigt för oss att göra oss av med drivkrafter, som masslegalisering och framtidsutsikter för sysselsättning. Dessutom måste vi förhandla om effektiva avtal om utvisning med ursprungsländerna. Slutligen måste också Frontex organisation av gränssäkerhet utvidgas så att detta kan spridas effektivt.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Det föreliggande direktivet bidrar till att befästa den gemensamma politiken om olaglig invandring, och genom införandet av påföljder för arbetsgivarna är det ett första steg mot att bekämpa olaglig anställning. Jag vill dock påminna om att alla medlemsstater har nationell lagstiftning om olagligt arbete och om skatte- och avgiftsbedrägerier. Tillämpningen av dessa lagar bidrar också till att upptäcka anställning av olagliga invandrare.

Därför anser jag det viktigt för oss att ha lämpliga bestämmelser, men det är ännu viktigare för medlemsstaterna att se till att dessa bestämmelser tillämpas strikt. Jag välkomnar att den slutliga texten innehåller bestämmelser om påföljder som är proportionella till antalet olagligt anställda och om utdömande av lägre böter när arbetsgivaren är en fysisk person och den anställda tillhandahåller personliga eller hushållsnära tjänster och arbetsförhållandena inte betraktas som exploaterande.

Förhandlingarna mellan Europaparlamentet och rådet har lett till att man förtydligat begreppet underentreprenör som kan hållas ansvarig och fastställt storleken på de retroaktiva betalningar som arbetsgivaren måste göra. Jag är helt övertygad om att tillämpningen av direktivet kommer att förbättra läget när det gäller att iakttä gemenskapsföreträde vid tillsättning av tjänster.

Jag anser också att tillämpningen av direktivet bör vara ytterligare en anledning för medlemsstaterna att avskaffa arbetsmarknadsrestriktionerna för EU-medborgare, eftersom begränsningen av möjligheten att anställa olagliga invandrare kommer att skapa nya möjligheter för EU att rekrytera sina egna medborgare.

Inger Segelström (PSE). - Jag vill börja med att tacka Claudio och alla de andra som har gjort det här betänkandet möjligt. Tidigare i debatterna om den framtida asyl-, flykting- och migrationspolitiken har vi mest satt fokus på dem som vistas här olagligt, eller på dem som är välutbildade och får komma hit, eller den grupp som bara var fattig och vill försörja sin familj och vill få komma hit.

Nu lägger vi över ansvaret på arbetsgivarna som anställer papperslösa. Det skulle inte finnas så många papperslösa som vistas här om det inte alltid fanns oseriösa arbetsgivare som betalar och utnyttjar. Jag tycker att det känns helt rätt med sanktionerna och att ett informationskrav för arbetsgivarna införs och att om man har utnyttjat någon ska man ersätta också efter att personen rest hem.

Det finns dock ett förslag som jag skulle ha röstat emot om det inte varit så att det var en omröstning i utskottet och det är att majoriteten inför mildare regler för anställning i hemmet. För mig är det här en jämställdhetsfråga, eftersom det mest är kvinnor som arbetat i hem med låga löner. Det är också en grupp som har det svårare än om man är på en arbetsplats med flera anställda, men jag ser det här som ett första steg.

Jag beklagar nyheten i dag att den svenska konservativa regeringen är negativ till betänkandet som går ut på att stödja seriösa företag och kriminalisera oseriösa företag som utnyttjar papperslösa.

Till slut är jag naturligtvis också orolig över synpunkterna vi fått från de fackliga organisationerna på betänkandet. Jag hoppas vi ska kunna lösa dessa innan beslut tas. Samma regler måste gälla för alla arbetsgivare, liksom delat ansvar vid entreprenader, annars bygger vi in kryphål och uppmuntrar till fusk.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Fru talman! Det bästa sättet att se till att vi har en kontrollerad form av invandring – som är både ekonomiskt och socialt hanterbar för samhället – är att också bekämpa olaglig anställning.

Detta innebär inte att vi ska bekämpa de olagliga invandrarna själva, som var och en har sin unika historia att berätta, utan snarare företeelsen olaglig invandring eftersom detta är det enda sättet att berättiga och verkligen planera för kontrollerad invandring, särskilt i dagens värld.

Självklart ska detta ske inte enbart genom dem som söker arbete utan också genom dem som erbjuder det. Kampen mot olaglig invandring kan inte enbart utkämpas i tunnelbanestationerna i London eller Madrid utan måste också föras i personalavdelningarna i de många företag som anställer olagliga arbetstagare för att utnyttja dem och förvägra dem deras rättigheter.

Därför välkomnar vi helhjärtat direktivet. Det är ett direktiv som sätter in arbetsgivarens skyldigheter i ett sammanhang och inte minst de sanktioner som måste införas mot arbetsgivare som för sin egen vinning exploaterar rättslösa arbetstagare.

Detta är ett väl avvägt direktiv. Föredraganden förtjänar beröm för att ha uppnått en rimlig kompromiss och en bra balans i denna fråga.

Jag vill framhålla de artiklar som tillvaratar exploaterade arbetstagares rättigheter. De skyddar arbetstagarna så att de kan anmäla den situation som de befinner sig i. De skyddar dem genom att garantera att de kan begära att få ut inestående lön, givetvis utan att detta leder till rätt att stanna. Allt arbete som har utförts olagligt utan nationell försäkring och betalning ska naturligtvis ersättas oavsett vilket anställningsförhållande den arbetstagare har som arbetat olagligt.

Sanktionerna är verkligen lämpliga och väl avvägda. Den överenskommelse om underentreprenader som föredraganden redan har nämnt i sitt anförande är mycket viktig. Den är av stor betydelse i praktiken, och det är det som vi talar om.

Bara en sista kommentar: jag anser att fristen på 24 månader för införlivandet av direktivet är onödigt lång. Jag inser att detta inte kan ändras, men 24 månader är för lång tid och borde kortas ned om det är möjligt.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru talman! Att anställa medborgare från tredjeland som vistas olagligt i Europeiska unionen omöjliggör sund konkurrens och innebär också att de berörda anställda förvägras rätt skydd.

Jag tänker först och främst på säkra arbetsförhållanden och socialt skydd om en arbetsolycka skulle inträffa. Antalet olagliga invandrare i EU uppskattas till 4,5–8 miljoner människor, och de arbetar ofta inom bygg-, jordbruks-, turism-, hotell- och tjänstesektorn. Det förekommer även slavarbete under exploaterande villkor och barnarbete. Olaglig anställning bidrar starkt till att minska anställningsnormerna.

Det är därför som fackföreningarnas rätt att företräda dessa arbetstagares intressen är så viktig. Det är arbetsgivaren som beslutar om att anställa någon som visas olagligt i landet, och därför bör arbetsgivaren få böta för att ha brutit mot lagen. Det krävs samordnade åtgärder av alla EU-länder för att komma till rätta med alla aspekter av olaglig anställning.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL). – (EN) Fru talman! I denna tid av ekonomisk kris finns det ett akut behov av att skydda arbetstagarna från utnyttjande, och att man måste se till att villkoren och förutsättningarna för EU:s arbetstagare inte systematiskt försämras genom utnyttjande av utsatta invandrade arbetstagare kan ingen säga emot. Medlemsstaternas regeringar och myndigheter är helt och hållet ansvariga för detta.

Även om medlemsstaterna behöver vidta åtgärder för att reglera invandringen beklagar jag starkt att den rättsliga grunden för förslaget utgörs av kampen mot olaglig invandring. De som verkligen behöver bekämpas är ohederliga arbetsgivare som utnyttjar sina anställda, och vad vi behöver idag är ett program för arbetstagarna, inte mot invandrarna.

De politiska och ekonomiska prioriteringarna måste bestå av att stoppa utnyttjandet av olagliga invandrare, att straffa ohederliga arbetsgivare, att inte göra arbetstagarna till syndabockar eller kriminalisera dem, vare sig de är invandrare eller ej. Bruket av de straffrättsliga påföljderna i förslaget bör inte vara EU:s befogenhet, och de som hävdar att utvisning av invandrade arbetstagare är lösningen på utnyttjandet misstar sig. Direktivet är inte väl avvägt.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Det har redan gått två år sedan kommissionsledamot Franco Frattini presenterade planerna på att ta itu med det olagliga arbete som garanterar att en oavbruten ström av olagliga invandrare tar sig till Europeiska unionen för att arbeta. Det är en fördärlig situation som bör stoppas.

Jag är dock inte överens med föredraganden när det gäller frågan om EU ska ägna sig åt straffrätt. Jag är inte för att straffrätt ska ingå i EU:s verksamhetsområde. En öppen samordningsmetod är snarare vad som krävs här. Jag är därför nöjd med att man i det ändrade kompromissförslaget är försiktig med att tillämpa straffrätt. Böter är ett tillräckligt incitament att vara försiktig i valet av anställda. Jag hoppas att inspektionerna av företagen kommer att stimulera medlemsstaterna att återoppta straffrätt.

Philip Claeys (NI). – (NL) Det är glädjande att ett direktiv införs som straffar arbetsgivare som anställer olagliga invandrare. Det anges helt riktigt att möjligheten att hitta ett arbete i EU är en attraktiv faktor för olaglig invandring. Vi bör därför vara konsekventa och även ta itu med andra faktorer som lockar invandrare. Den viktigaste av dessa faktorer är att främlingar ostraffat kan komma till Europa olagligt. Det finns faktiskt medlemsstater som belönar olagliga främlingar. Den storskaliga legaliseringen i bland annat Spanien, Italien och Belgien, bland andra, är ett exempel.

Vi har också hyckleriet med den så kallade individuella legaliseringen av humanitära skäl. Enbart förra året var det inte mindre än 12 000 fall i ett så litet land som Belgien. Olagliga invandrare bör deporteras, inte legaliseras, eftersom varje legaliserad olaglig invandrare lockar mängder med nya invandrare. Varje medlemsstat som legaliserar gör det på övriga medlemsstaters vägnar. Därför räcker det inte att ge sig på arbetsgivarna. Vi måste ta itu med den olagliga invandringen i hela dess sammanhang.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Fru talman, herr Barrot, mina damer och herrar! Under detta plenarsammanträde har vi antagit flera åtgärder i syfte att skapa en enhetlig och integrerad invandringspolitik. Den gemensamma politiken måste för det första medföra lagliga vägar för invandring samt integration av invandrarna i de mottagande samhällena. Därför antog vi för två månader sedan direktivet om blåkort och direktivet om ett kombinerat tillstånd att uppehålla sig i och arbeta i EU.

Samtidigt måste vi bekämpa olaglig invandring effektivt, liksom alla former av brottslighet i samband därmed. Syftet med detta initiativ är att bekämpa faktorer som lockar till olaglig invandring till Europa och sätta stopp för exploateringen av olagliga arbetstagare. Det är viktigt för att få dem som till varje pris försöker ta sig in i Europa – ibland till priset av sina egna liv – att förstå att det bara finns en möjlig väg: laglig invandring med alla rättigheter och möjligheter som detta medför. Uppskattningsvis vistas mellan 5 och 8 miljoner olagliga invandrare i Europeiska unionen. En stor del av dem utför okvalificerade och tämligen lågbetalda arbeten, i vissa fall exploateras de svårt. Jag gratulerar föredraganden Claudio Fava och särskilt min kollega Edit Bauer för deras arbete och den uppnådda kompromissen.

Jag stöder således bekämpandet av olagligt arbete i hela Europeiska unionen. Syftet med direktivet är att se till att alla medlemsstater kan införa likartade påföljder för anställning av olagliga invandrare och genomföra dem effektivt. Det kommer att vara möjligt att använda tre slags sanktioner: ekonomiska, administrativa och straffrättsliga, beroende på hur allvarlig överträdelsen är. Arbetsgivarna kommer också att bli skyldiga att vidta förebyggande åtgärder och kontrollera invandrade personers ställning för att undvika att anställa arbetstagare som vistas olagligt i unionen.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Fru talman! För det första vill jag gratulera min kollega Claudio Fava till betänkandet och till att en uppgörelse uppnåddes under trepartssammanträdet. Självklart är det alltid möjligt att begära mer och uppnå mer. Att EU till sist har erkänt att olagliga invandrare som åker fast också måste ges rättigheter och skyddas mot exploatering är ett viktigt steg framåt.

Självklart måste detta ingå i en övergripande migrerings- och invandringspolitik. Det är det ingen som bestrider. Det är dock en sak som jag inte förstår. Till De gröna – Jean Lambert är inte längre här – och de till vänster från den så kallade kommunistisidan, till exempel Giusto Catania, som vidhåller att detta inte fungerar, att det ännu en gång lett till ingenting, att ingenting hjälper, vill jag säga att det inte hjälper att lova dessa människor som lever i en så svår situation en fyrarättersmiddag och sedan låta bli att ge dem deras dagliga bröd. Det är fegt och föga hjälpsamt. Jag måste fråga mig själv vad De gröna verkligen vill när de alltid röstar mot åtgärder som skulle förbättra människors situation. Vi har redan sett detta i fråga om många betänkanden och åtgärder.

Dessutom finns det inget som hindrar att nationalstater inför ordentliga kontroller, utdömer böter och ser till att bidrag och finansiering genom nationella medel eller EU-stöd inte är tillgängliga för företag som anställer olagliga invandrare.

Jag skulle vilja se samma hårda förhållningssätt som medlemsstaterna ibland har när det gäller olagliga invandrare tillämpas på skattesmitare och på dem som arbetar på den svarta marknaden. Självklart måste vi tala med våra kolleger i de nationella parlamenten för att uppmana dem att kräva att olagliga invandrare ges de rättigheter som har beslutats här. Det är naturligtvis en sak som vi kan vara säkra på. Om någon anställs olagligt eftersom han inte längre kan överleva i sitt eget land har han inte möjlighet att gå till polisen och säga att han exploateras. På samma sätt kan en kvinna som har våldtagits inte anmäla brottet. Båda vet att om de går till myndigheterna blir de utvisade.

Därför kommer vi att rösta för betänkandet. Det är det första steget i rätt riktning.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Fru talman, herr vice kommissionsordförande! Jag anser att det som Wolfgang Kreissl-Dörfler har sagt är riktigt. Jag vill tacka Claudio Fava för hans betänkande och för det utmärkta arbete som han har utfört.

Betänkandet klargör att båda parter som medverkar i en olaglig anställning i lika hög grad måste ställas till ansvar, vilket skapar en rättslig balans. Olaglig anställning måste bestraffas och förbjudas i alla medlemsstater.

Arbetsgivare måste göras ansvariga för att upprätthålla förbudet, men det är också de berörda myndigheternas uppgift att övervaka efterlevnaden av förbudet och utdöma påföljder. Den viktigaste frågan är att skydda personer i sådana anställningsförhållanden mot att exploateras.

Att fastställa rättsliga påföljder är verkligen ett steg i rätt riktning. Myndigheterna måste dock införa mer kontroller och åtala dem som misstänks för att ha begått brott. Betänkandet är en kompromiss mellan rådet och Europaparlamentet och innehåller miniminormer.

Utsikterna att medlemsstaterna förstärker eller försvagar kraven är dock inte inspirerande. Vi har tagit det första steget framåt. Nu ska vi avverka resten av vägen tillsammans. Åtminstone för egen räkning och för min grupp, om än inte för majoriteten, kan jag nog säga att vi kan stödja betänkandet med gott samvete.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Det direktiv som vi behandlar gäller en av de mest grundläggande aspekterna av utveckling och ekonomisk hållbarhet i våra länder. Det gäller olaglig anställning, vilket ofta leder till löneåttstramningar och minskade statsinkomster med därav orsakade svårigheter att tillhandahålla sociala förmåner och nedskärningar av välfärdsstatens verksamhet. De anställda får inte tillgång till socialförsäkringar och andra försäkringar, pensioner eller ens till de organ som ansvarar för skydda de förhållanden som råder på deras arbetsplatser.

Tyvärr ingår olagliga anställningar i det rådande systemet, som har lett till en global ekonomisk kris som vi måste hantera med medel som bidrar till att garantera inte bara lindrande utan verkligt avhjälpande åtgärder som kan trygga välbefindandet på lång sikt. Vi anser därför att kampen mot olagliga anställningar inte kan granskas isolerat. Vi är inte nöjda med de åtgärder som föreslås för att garantera ett humant förhållningssätt. Låt oss därför se upp så de inte förvandlas till två olika frågor.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Föredragande Claudio Fava och skuggföredraganden förtjänar verkligen varma gratulationer. De har lyckats uppnå en enastående kompromiss med rådet. Naturligtvis med hjälp av vice ordförande Jacques Barrot, som jag också gratulerar. Sent omsider har direktivet som syftar till att införa påföljder för arbetsgivare som anställer olagliga invandrare nått fram till det slutliga godkännandet. Så som direktivet nu är formulerat anser jag att det effektivt kommer att tjäna syftet att bekämpa anställning av olagliga invandrare. Det är första gången som Europeiska unionen har vänt sitt intresse i rätt riktning mot de personer som exploaterar olagliga invandrare, mot de arbetsgivare som bryter mot lagen. Långt om länge har det blivit ett brott att anställa olagliga invandrare. Jag är övertygad om att de straffrättsliga och andra påföljder som föreskrivs i direktivet kommer att vara avskräckande, vilket kommer att bidra till att begränsa och förebygga oacceptabel exploatering av olagliga invandrare. Flera väl avvägda och realistiska påföljder föreskrivs i direktivet. Jag är övertygad om att de kommer att visa sig vara effektiva. Trots att olagliga invandrare behandlas som offer och skyddas av direktivet ges även de ett avskräckande budskap om att det inte längre kommer att vara enkelt för dem att hitta anställningar och följaktligen att det inte kommer att vara lockande att skaffa arbete ens på ogynnsamma villkor. Särskild omsorg bör dock ägnas åt alla de olagliga invandrare som redan finns i EU. I mitt hemland Cypern, där olaglig invandring är ett stort problem, kriminaliserades olaglig anställning för en tid sedan. Naturligtvis har det inte utrotat olagliga anställningar, men dessa har begränsats. Med de många påföljder som föreskrivs i direktivet och när systemet med inspektioner av arbetsgivare har införts kommer problemet med anställning av olagliga invandrare och olaglig invandring i allmänhet säkerligen att minska.

Catherine Boursier (PSE). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Claudio Fava för det enastående arbete han har utfört under de senaste månaderna för att få fram denna balanserade text.

Det var inte någon enkel uppgift, och vägen har varit full av fallgropar. Jag anser dock att resultaten är mycket positiva, och jag vill särskilt nämna tre punkter.

Sanktionerna gäller arbetsgivaren som bryter mot lagen, medan invandraren betraktas som offret. Förutom böter rekommenderas straffrättsliga påföljder vid upprepade överträdelse, vid människohandel och utnyttjande av minderåriga. Jag anser att straffrättsliga påföljder är viktiga och att det är vår sak att försäkra oss om att regelbundna kontroller genomförs så att direktivet blir effektivt.

En annan positiv punkt som bör nämnas är den automatiska betalningen av utestående löner till arbetstagarna. Slutligen förordar föreningar och fackförbund att man måste försvara intressena för de arbetstagare som lever olagligt i ett land så att de kan anmäla ohederliga arbetsgivare utan att vara rädda för att själva bli åtalade.

Precis som med andra texter skulle vi naturligtvis ha kunnat gå längre. Men kan vi riskera kompromisståndpunkten när texten redan möjliggör stora framsteg när det gäller att skydda arbetstagarna och deras värdighet?

Vi behöver stödja en balanserad syn på invandringsfrågor och erkänna att arbetsinvandring är mer än behövlig och kommer att bli än mer så i framtiden att döma av befolkningsprognoserna.

Därför är det viktigt att i detta sammanhang konstatera att vi vill ha en modell där invandrade arbetstagare betraktas som fullfjädrade arbetstagare och åtnjuter samma rättigheter som arbetstagare från medlemsstaterna.

Vi måste därför sluta upp för att försvara dessa rättigheter, och således bör vi stödja betänkandet eftersom det är ett avgörande steg i införandet av miniminormer och i bekämpandet av olagligt arbete och exploateringen av invandrade arbetstagare.

Olle Schmidt (ALDE). - Vi vet att allt fler människor gömmer sig inom EU:s gränser. Vi vet att EU i en nära framtid behöver en ökande arbetskraftsinvandring. Vi vet också att tusentals människor försöker varje vecka söka sig till ett bättre liv i Europa. Många av dem dör på sin väg till vår kontinent. Vi vet att många av de papperslösa utnyttjas och lever under miserabla förhållanden. Detta är ovärdigt den europeiska unionen. Bland de universiella värden som EU vill sprida över världen finns allas rätt till ett värdigt liv. Här finns en skamlig paradox.

Att EU får en gemensam asyl- och migrationspolitik är en rimlig ordning, men det får inte betyda att de länder som vill ha hårdare tag och på olika sätt vill jaga människor får bestämma. Då kommer möjligheterna till ett anständigt liv i Europa att minska. Samtidigt är det viktigt att förslagna arbetsgivare som utnyttjar människor i beroendeställning vet att straff och sanktioner kan utdömas över hela EU.

Jag medger att betänkandet är en svår balansgång. Jag kan känna sympati för herr Catantias resonemang i reservationen. Kompromissen är dock ett steg i rätt riktning, även om jag har synpunkter på bland annat omfattningen av arbetsgivarens rapporteringsskyldigheter.

Till Inger Segelström vill jag säga att vi inte har någon konservativ regering i Sverige. Vi har en fyrpartiregering med starka liberala inslag.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). - (PT) Med Favabetänkandet utvecklas och humaniseras invandringslagarna. Det ger oss den moraliska tillförsikt som vi har varit skyldiga oss själva sedan återvändandedirektivet. Det allmänna förbudet mot att anställa olagliga invandrare innebär inte bara att man undviker att invandring är olagligt på isolerade ställen, utan framför allt den risk för exploatering och utnyttjandet av mänsklig nöd som i allmänhet går hand i hand med arbete av detta slag.

Den första viktiga punkten i Favabetänkandet är att det utmanar den syn på olaglig invandring som inskränker sig till ett enkelt men oacceptabelt fördömande av invandrarna, i stället för att utforma en helhetslösning som också gör staten och arbetsgivaren medansvariga. Hittills har huvudfelet i invandringspolitiken varit att det saknats en rimlig reaktion på den förfärliga situationen med olagliga invandrare. I stället har man låtit hela rättsväsendets tyngd falla på de olagliga invandrarna och gett dem ställning som brottslingar snarare än som offer.

Den andra viktiga punkten när det gäller betänkandet är att det på den offentliga arenan inom EU syftar till att introducera en etik där staten och företagen delar på ansvaret. Arbetsgivarnas skyldighet att genomföra förhandsövervakning genom att kontrollera arbetstagarnas vistelsestatus är värdefullt eftersom det ger den privata sektorn en befogenhet, vilket EU sällan har försökt. Vi välkomnar denna befogenhet eftersom det inte bara är statens utan allas ansvar att försvara lagligheten och den offentliga moralen. Betänkandet banar därför väg för en ny politisk metod som bör följas i andra betänkanden.

Den tredje punkten – och samtidigt den viktigaste – är att skyldigheten att betala ersättning skiljs från problemet med vistelsens laglighet, vilket är väsentligt. Det är helt enkelt ett uttryck för det universella rättesnöret att humanitet kommer före rättssystemets regler och har företräde framför dem.

Jag vill därför gratulera Claudio Fava.

Javier Moreno Sánchez (PSE). - (ES) Fru talman! Först vill jag tacka vår föredragande Claudio Fava för hans hårda arbete med att uppnå en gemensam ståndpunkt med rådet. Resultatet innehåller många förbättringar som föreslagits av vårt parlament.

Med direktivet visar vi ännu en gång vårt åtagande att utveckla en gemensam invandringspolitik som bygger på en helhetssyn. Syftet med direktivet är klar: att bekämpa maffiagrupper, bestraffa oseriösa arbetsgivare och skydda exploaterade invandrare som saknar varje form av socialt skydd.

Vi vill se ett slut på svältlöner, som är orättvisa mot invandrarna, och på den ännu värre förvridningen av genomsnittslönerna, särskilt inom sektorer som byggnadsarbete, jordbruk, hushållstjänster och hotellbranschen.

Dessa åtgärder kräver en hel del mod och politisk skicklighet, för det finns mycket egenintresse och gott om pengar som cirkulerar i den informella ekonomin. Särskilt i svåra tider är det viktigare än någonsin att vi hanterar invandringsflödena på ett klokt och generöst men ansvarsfullt sätt.

Det vore enkelt att falla till föga för frestelsen att inte försöka hålla den informella ekonomin i schack. Vi kan inte titta åt andra hållet och lämna drygt 8 miljoner olagliga invandrare försvarslösa mot arbetsvillkor som gränsar till slaveri.

Om vi vill att direktivet ska vara effektivt måste det finnas strikta inspektioner och ekonomiska sanktioner, och även straffrättsliga påföljder i de allvarigaste fallen, vilket ska verka avskräckande för arbetsgivarna.

Därigenom kommer vi att kunna krympa den informella ekonomins marknad och avskaffa de incitament att migrera som uppkommer av möjligheten att arbeta olagligt. Det måste göras klart att lagligt arbete är det enda sättet att arbeta i Europa. Därför vill vi gå vidare med en helhetsstrategi. Herr kommissionsledamot Barrot! Vi uppmanar kommissionen att så snart som möjligt införa de nya blåkorterna för alla övriga anställningskategorier.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Eftersom det är enkelt att få olagligt arbete finns det flera miljoner olagliga invandrare i Europeiska unionen. Olaglig anställning, ofta under exploaterande villkor, leder till sänkta lönenivåer i den berörda sektorn och äventyrar även konkurrensen mellan företagen. Oregistrerade arbetstagare har inte heller sjukförsäkringsförmåner eller pensionsrätt. Därför är det viktigt att fastställa mekanismer som gör det möjligt för exploaterade arbetstagare att inge klagomål mot sina arbetsgivare personligen eller med hjälp av en tredje part.

Jag vill också uppmärksamma er på att direktivet även bör omfatta arbetstagare som är lagligen bosatta i EU, särskilt medborgare i de medlemsstater som tillträdde EU 2004 och 2007 och som fortfarande omfattas av övergångsbestämmelser som begränsar deras tillträde till lagligt arbete.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Fru talman, herr vice kommissionsordförande! Dagens förslag ingår i ett övergripande försök att hitta en lösning på invandringspolitiken i Europeiska unionen som, det måste vi alla erkänna, är rent ut sagt ohederlig. Ohederlig därför att vi försöker rätta till vissa aspekter av denna politik med blåkortet, med beslut om att utvisa olagliga arbetstagare, med beslutet i dag om att bestraffa arbetsgivare som anställer olagliga invandrare, men det här är bara några aspekter av det problem som vi försöker lösa.

Självklart kan vi inte förstå hur det kommer sig att om en olaglig arbetstagare åtar sig arbete och den person som ger honom arbete för att täcka arbetstagarens kostnader för bostad och uppehälle i slutändan bestraffas. Det är en logisk motsättning som vi behöver åtgärda med de villkor som krävs för anständigt arbete. Lagstiftningen i samtliga 27 medlemsstater förbjuder olagligt och odeklarerat arbete, särskilt med den dubbla absurditet som vi har här med olaglig inresa till medlemsstaten och olaglig exploatering. Problemet är därför komplicerat, och den uppnådda kompromissen har förstås en hel del luckor. En sådan lucka gäller anställningar som huvudsakligen används av personer av låt oss säga välgörenhetsskal. De tillhandahåller arbete samtidigt som de hittar en livsform. Vad händer med dem? Hur ska de leva resten av sitt liv inom ramen för sin påtvingade olaglighet, eftersom grannländerna inte har accepterat att invandrarna återvänder?

Donata Gottardi (PSE). – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Så som vi väl vet här i kammaren måste man analysera kompromisser genom att väga fördelar mot nackdelar och komma fram till en helhetsbedömning som tar hänsyn till begränsningarna och det rättsliga och politiska sammanhanget.

När det gäller arbetslivet, vilket är ett viktigt inslag i det direktiv som går till omröstning i morgon, är vår bedömning i många avseenden positiv. Till de positiva punkterna hör tillägget av en definition av begreppet ersättning som möjliggör jämförelser med lagliga anställningsvillkor, förenklade sanktionsförfaranden för hushålls- och vårdarbete samt kopplingen till och förstärkningen av gemenskapsbestämmelser som skyddar offren för människohandel och exploatering, särskilt av minderåriga. Åtagandet att inte betrakta bestämmelsen om underentreprenad som ett prejudikat är också viktigt.

Vissa tvivel återstår om ansvaret i arbetsgivarkedjan och om arbetstagares svårigheter att få ut inestående betalning innan de lämnar landet. Frågan är inte helt oklar, men eftersom direktivet är nära knutet till återsändandedirektivet är möjligheterna låsta i fråga om olagliga arbetstagare och arbetsgivare som inte har kunnat hitta lagliga anställningsvägar.

Min förvissning om att vi kommer att bestämma oss för att anta dokumentet vid förstabehandlingen minskas inte av att jag påpekar ett antal risker: risken att parlamentets arbete kommer att fortsätta att utsättas för påtryckningar från de nationella regeringarna och risken att vi kommer att förstärka Europas anseende som den "elaka styvmodern".

Patrick Gaubert (PPE-DE). – (FR) Fru talman! Förslaget till direktiv är ett viktigt steg i bekämpandet av olaglig invandring och har varit väsentligt för införandet av en gemensam invandringspolitik. Vi är alla medvetna om att odeklarerat arbete är den viktigaste attraktionen för de tusentals män och kvinnor som varje dag passerar våra gränser i jakt på ett anständigt arbete och ett sätt att försörja sina familjer.

I själva verket hittar de ofta arbetsgivare som utnyttjar och missbrukar deras utsatta situation och okunskap om sina rättigheter för att exploatera dem och använda dem som billig arbetskraft. Detta är som vi vet det moderna slaveriet.

Vi får inte glömma att denna företeelse också inbegriper enskilda individer, europeiska medborgare eller människor från tredjeländer, som arbetar och vistas normalt, men som faller utanför direktivets räckvidd eftersom det ingår i regelverket för att bekämpa olaglig invandring.

Det är inte fråga om att peka finger åt män och kvinnor som ofta är i god tro men som ändå faller offer för ohederliga nätverk av arbetsgivare. Syftet med denna text måste vara just att skydda dessa utsatta människor och se till att deras mest grundläggande, mest fundamentala rättigheter respekteras. Detta är också det uttalade syftet och ambitionen i den uppnådda kompromissen.

Vi får inte dra alla arbetsgivare över samma kam, och självklart bör vi inte behandla någon som anställer en person i god tro, och tror att de arbetar och vistas legalt, på samma sätt som de som försöker utnyttja dessa människors situation.

Vi måste vara bestämda och sända ut ett klart budskap. Vi behöver framsynta bestämmelser som tillämpas samvetsgrant. Antagandet av texten kommer verkligen att utsända två budskap. Det första är till arbetsgivarna att de inte kan fortsätta att utnyttja utsatt arbetskraft, och arbetsgivarna kommer därför att bli verkligt avskräckta från att rekrytera olagliga invandrare. Det andra budskapet är till de tusentals presumtiva olagliga invandrare som kommer att bli avskräckta av de strikta anställningsvillkoren i Europa.

Tack till alla skuggfördragande och till föredraganden! Som så många andra hoppas jag att texten snart kommer att finnas på plats för att bekämpa den olagliga invandringen och därigenom främja invandring ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Fru talman! Jag vill börja med att gratulera föredraganden. Jag är medveten om att det inte är någon enkel uppgift att nå fram till en kompromisslösning som beaktar den nationella arbetsmarknadens intressen samtidigt som invandrare skyddas mot exploatering. Claudio Fava förtjänar verkligen beröm.

Jag reste genast till Foggia i Italien när de så kallade arbetslägren avslöjades. Där bodde och arbetade både unionsmedborgare och olagliga invandrare under förfärliga förhållanden. Jag har ett outplånligt minne av de förhållanden under vilka de levde och arbetade. De dog faktiskt ofta av hunger och av grym och omänsklig behandling. Jag välkomnar varmt direktivet eftersom det till sist gör att förhållandena på arbetsmarknaden får en civiliserad grund. Det är en seger över giriga arbetsgivare, deras jakt efter profit, efter billig och ofta till och med gratis arbetskraft och deras exploatering av olagliga invandrare.

För att detta direktiv ska bli tillämpligt måste det genomföras i alla medlemsstater. Paradoxalt nog anses olaglig anställning som en straffbar handling och ett brott enligt de inhemska lagarna i dessa länder. Hur som helst fungerar inte lagen. Vi måste därför göra allt vad vi kan för att genomföra direktivet. Alla nödvändiga rättsliga mekanismer måste vara på plats så att inga olyckliga fall av detta slag kan inträffa.

Nu vill jag rikta mig till de brittiska ledamöterna i kammaren och be dem säga till sina arbetsgivare att olaglig anställning av invandrare är ett brott. Klaga inte över att unionen ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Fru talman! Det viktigaste resultatet av betänkandet är att inte enbart de olagligt anställda tredjelandsmedborgarna utan även deras arbetsgivare kommer att bestraffas. Vi måste vara medvetna om – och detta är verkligen ett brott – att dessa människor exploateras även i en framstegsvänlig

sammanslutning av stater som EU. Någon gör sig en bra vinst på deras bekostnad. De har varken rätt till sjukvård eller pensioner, och de lever i ständig rädsla för att åka fast och skickas tillbaka till sina hemländer.

En annan mycket viktig punkt är därför enligt min mening möjligheten att i framtiden bestraffa arbetsgivare som utnyttjar olagliga invandrare. Det finns därför ett överhängande behov av åtgärder som böter, ansvar för kostnaden för utvisning, indragning av offentliga bidrag eller stöd eller till och med tillfällig eller definitiv stängning av företag för att förändra läget. Att de enskilda medlemsstaterna genomför regelbundna och effektiva inspektioner är naturligtvis också viktigt i detta avseende liksom möjligheten att kräva att skatt och socialförsäkringsavgifter ska betalas retroaktivt.

Ett Europa där vissa människor exploateras av andra är inte ett verkligt socialt Europa. Jag anser att direktivet är ett steg i rätt riktning. Jag vill tacka föredraganden för hans enastående arbete. Detta får dock inte under några omständigheter vara det sista steg som vi tar.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) Jag anser att lagstiftningsinitiativet är välkommet i en tid då arbetstagare från tredjeländer står för en icke-försumbar andel av EU:s arbetskraft, vilket gör olaglig invandring till ett bekymmer. Med detta i åtanke vill jag framhålla att det behövs ett regelverk som gör det möjligt för oss att tydligare fastställa sanktioner mot arbetsgivare som anställer invandrare från tredjeländer som vistas olagligt i EU, eftersom olagligt arbete är ett alarmerande problem på europeisk nivå och exploateringen av invandrad arbetskraft är en realitet.

Vi måste också vara medvetna om att en del arbetsgivare skryter med sina vinster av att anställa papperslösa invandrare och därigenom undviker att betala socialförsäkringsavgifter eller skatter till staten. Vi måste också se till att ett sådant beteende bestraffas som sig bör.

Det är därför som varje enskild stat måste anta åtgärder för att bekämpa olaglig anställning, erbjuda invandrare ökat skydd och organisera regelbundna inspektioner, särskilt inom branscher där olagliga invandrare kan antas vara sysselsatta. Vi vill också att tillträde till den europeiska arbetsmarknaden ska ges på ett kontrollerat sätt och att invandrarnas rättigheter ska respekteras. Därför ber vi medlemsstaterna att anta alla åtgärder som krävs för att få till stånd ett effektivare samarbete och underlätta utbytet av information mellan de berörda nationella myndigheterna.

Yannick Vaugrenard (PSE). – (FR) Fru talman! Först av allt vill jag lyckönska Claudio Fava till hans utmärkta arbete som kommer att göra det möjligt att anta ett direktiv som föreskriver påföljder för dem som anställer olagliga arbetstagare.

Jag vill dock fästa er uppmärksamhet vid att den rådande situationen är komplex. Vi behöver utarbeta lagstiftning som motsvarar denna komplexitet.

I hela EU anlitar beställare en kedja av underentreprenörer från medlemsstaterna utan att veta om de anställda arbetar lagligt eller inte. Ett ändringsförslag lades fram för att man skulle kunna kontrollera att de anställda har laglig ställning. Varför har det inte tagits med?

Det föreskrivs också att huvudentreprenören är ansvarig för betalningen av löner men endast om man vet att underentreprenörerna anställer olagliga invandrare. Man kommer nog inte att hitta någon beställare som spontant skulle medge sin skuld.

Slutligen kan inte ens det bästa direktivet i världen vara effektivt om det inte åtföljs av verkliga kontrollmekanismer. Vi skulle kunna förbättra dessa kontroller om vi hade fler yrkesinspektörer med bredare uppgifter i varje europeiskt land.

Det är viktigt att vi utformar ett mer strikt regelverk så snart som möjligt så att beställarna förklaras fullt ansvariga för fel som underentreprenörerna begår.

Vi får inte blunda för kända metoder i vissa näringslivskretsar som är medbrottslingar i organiserade nätverk för olaglig invandring.

Richard Falbr (PSE). – (CS) Fru talman! I anslutning till betänkandet vill jag uppmärksamma er på ett överhängande problem som har framkommit under den nuvarande krisen. I vissa länder – bland annat mitt eget – bevitnar vi massavskedanden av anställda hos bemanningsföretag, varav de flesta kommit till vårt land från östeuropeiska och asiatiska länder. De har blivit olagliga arbetstagare. Efter att ha avskedats lämnas de utan försörjningsmöjligheter och blir därför brickor i händerna på så kallade entreprenörer som utsätter dem för om möjligt ännu värre exploatering än vad bemanningsföretagen gjorde. Jag vill också erinra om

de mycket otillräckliga personalresurser som yrkesinspektionerna har till sitt förfogande i många av våra medlemsstater. Ingenting kommer att ändras om vi inte inrättar ordentligt utrustade nätverk med välutbildade inspektörer som förstår arbetsmarknadslagstiftning och som är bekanta med EU-direktiven.

Även om EU-institutionerna nu har kommit överens om vissa standarder för företag blir det ofta ett ramaskri bland medlemsstaterna vid minsta lilla försök att göra någonting liknande på sociallagstiftningens område. Men att hänvisa till tradition, subsidiaritetsprincipen och liknande i en situation då arbetstagarna i EU utsätts för otyglad exploatering är löjeväckande och hyckleri. Därför välkomnar jag alla försök att åtala och bestraffa dem som anställer olagliga invandrare, och jag tackar Claudio Fava.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Olaglig anställning är koncentrerat till vissa sektorer där arbetet förmodas vara av okvalificerat slag, som bygg- och anläggningsarbeten, jordbruk, städning samt hotell- och restaurangbranschen. I dessa sektorer utnyttjas olaglig arbetskraft i en alarmerande hög grad. Särskilt i kristider frestas arbetsgivare att försöka kringgå lagen och tillgripa olagliga arbetstagare för att upprätthålla lönsamheten eller helt enkelt överleva på marknaden.

Dokumentet som vi har framför oss i dag är ett steg framåt mot att minska förekomsten av olaglig anställning som har så många negativa konsekvenser skattemässigt och socialt. Det är klokt för oss att bestraffa olaglig anställning av tredjelandsmedborgare, men vi får inte glömma att samma gissel drabbar våra egna medborgare från EU:s mindre utvecklade medlemsstater. Även rumänerna utsätts för mycket missbruk av arbetsgivare inom EU.

I fråga om betänkandetexten skulle jag vilja se hårdare sanktioner för att bestraffa arbetskraftsförmedlare.

Sebastiano Sanzarello, *föredragande för yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling.* – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Vi behandlar detta ämne vid en mycket känslig tidpunkt enligt min mening.

Den internationella ekonomiska krisen har lett eller kommer att leda till att de länder som befinner sig i den värsta krisen använder olaglig arbetskraft, vilket praktiskt taget alltid innebär olagliga invandrare, särskilt i vissa sektorer; byggbranschen, jordbruk med flera har bland annat nämnts. Detta främjar olaglig invandring, vilket leder till de tragedier som vi erfar. Det är inte överraskande att den olagliga invandringen ökar enormt, och i eftermiddag och i morgon kommer vi att behandla problemet Lampedusa och andra gränsländer i kammaren.

Denna åtgärd kommer därför i precis rätt ögonblick. De påföljder som föreskrivs för arbetsgivare kommer därför säkerligen att fungera som ytterligare avskräckning eftersom det redan finns sanktioner mot olagligt arbete, särskilt om det inbegriper olagliga invandrare. Dessa påföljder kommer ytterligare att avskräcka arbetsgivare från att anställa arbetstagare.

Vi har hört att 8 miljoner olagliga invånare utför olagligt arbete. Vi får förmoda att så snart bestämmelserna träder i kraft kommer vi att ha 8 miljoner olagliga invandrare på gatorna, och vi måste ta hand om den situationen. Jag anser att detta är ett problem som vi måste börja erkänna. Annars kommer de som överlever olagligt, men som trots detta överlever, att officiellt anmälas som olagliga av sina arbetsgivare, som inte längre kommer att kunna hysa dem, och vi kommer att få ett enormt problem med 8 miljoner människor i Europa som vi måste utvisa och hjälpa. Detta är en fråga som måste angripas i förväg – jag avrundar eftersom jag märker att min tid håller på att ta slut. Vi måste noga undersöka problemet med tillfällig bemanning, särskilt inom jordbruket, och vi måste minska byråkratin för att underlätta att de berörda arbetstagarna blir delaktiga och accepteras.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru talman! Olaglig anställning berör inte bara fem till tio miljoner människor utan även dem som anställer dem. Till skillnad mot betänkandets författare anser jag att problemet inte bara gäller olagliga invandrare från tredjeländer utan även miljontals medborgare i EU som utför tillfälligt arbete för löner som inte beskattas och för vilka arbetsgivarna inte gör några avdrag för socialförsäkringsavgifter. Ökningen av olagligt arbete undergräver allvarigt den ekonomiska konkurrensen. Ett effektivt botemedel som medlemsstaterna förfogar över är att minska beskattningen av anställningar. Jag stöder också kommissionens förslag att harmonisera påföljderna för arbetsgivare, eftersom jag anser att enhetliga påföljder mot arbetsgivare som är återfallsbrottslingar kommer att begränsa tillgången på olagligt arbete och därigenom antalet olagliga invandrare. Det skulle också begränsa omfattningen av socialt utanförskap och i viss utsträckning exploateringen av tredjelandsmedborgare. Jag ser dock problem med att belasta arbetsgivarna med ansvaret för kontrollen av arbetstagarnas uppehållstillstånd.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Fru talman! Jag vill återvända till frågan om påföljder mot arbetsgivare vars underentreprenörer anställer olagliga arbetstagare. Jag är mycket oroad över den bestämmelsen eftersom arbetsgivare inte har någon möjlighet att kontrollera om underentreprenören anställer sådana personer eller inte. Vilka åtgärder kan en arbetsgivare vidta som misstänker att så är fallet? Ska han eller hon anmäla saken till polisen eller säga upp kontraktet? Om kontraktet sägs upp riskerar arbetsgivaren att stämmas inför domstol och skulle då behöva motivera uppsägningen av kontraktet. Arbetsgivaren skulle inte ha möjlighet att tillhandahålla de relevanta bevisen. Jag vill därför upprepa mina allvarliga invändningar mot bestämmelsen. Bestämmelsen kan mycket väl visa sig vara oanvändbar. Det finns också risk att den kommer att användas för att bestraffa arbetsgivarna på ett orättvist och oberättigat sätt.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag välkomnar betänkandet eftersom vi behöver uppmärksamma och ta itu med problemet med arbetsgivare som utnyttjar olagliga invandrare. Jag har fått påpekanden från mina väljare angående detta, så jag välkomnar åtgärder i denna fråga.

Det finns en rad negativa följder, inklusive utnyttjande av invandrare genom underbetalning eller i vissa fall utebliven betalning. Detta skapar ett negativt tryck på lönerna för lagligt bosatta arbetstagare och en förvrängning av konkurrensen mellan företag som följer arbetsrätten och de som struntar i den.

Kort sagt, om vi ska kunna avlägsna denna olagliga praxis i våra medlemsstater måste vi få folk att förstå att det inte bara är en fråga om arbetstagarnas rättigheter, utan även en konkurrensfråga.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Fru talman! Jag vill avsluta kommentaren som jag gjorde i mitt huvudinlägg och förklara vad jag vill förmedla till de brittiska ledamöterna i Europaparlamentet som klagat över att direktivet är interventionistiskt och inget mindre än en inblandning i medlemsstaternas inre angelägenheter. Direktivet innebär snarare att man ställer saker och ting till rätta än att man blandar sig i.

Jag vill säga till de brittiska ledamöterna i Europaparlamentet som har klagat att de bör vända sig till arbetsgivarna hemma för att för att se till att invandrarnas rättigheter respekteras och att de personer som vistas olagligt på Storbritanniens territorium inte anställs. Då skulle vi alla kunna vara överens om att detta är ett bra direktiv.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Det har hävdats att invandring kan vara ett sätt att lätta de negativa konsekvenserna av befolkningskrisen. Det är mycket viktigt att främja att tredjelandsmedborgare kommer till EU:s territorium för att ta anställning. Vi är dock bara intresserade av lagliga vistelser och lagliga anställningar. Olagliga utländska arbetstagare innebär budgetförluster och snedvridning av den sunda konkurrensen mellan företag. Arbetsgivarna drar störst nytta av olagliga arbetstagares insatser. De kan lätt få tag i billig arbetskraft. Utlänningar från tredjeländer anställs ofta i de tyngsta och lägst betalda arbetena. Eftersom de befinner sig i en svår situation är de beredda att göra allting som arbetsgivarna begär av dem. De sistnämnda utnyttjar ofta deras svåra belägenhet. Dessa personer är inte bara dåligt betalda. De arbetar också utan vare sig socialt skydd eller sjukförsäkring och befinner sig under ständigt hot om utvisning från det land där de vistas. EU bör göra det enklare för invandrare att ta anställning, och vi bör verka för att det ska bli så. Jag tänker bland annat på arbete i Polen för medborgare från Ukraina.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Detta är en mycket intressant debatt som jag tackar alla talare för. Den visar att det finns ett mycket brett samförstånd i parlamentet om behovet av att sikta in sig på arbetsgivare som anställer olagliga invandrare och mycket ofta exploaterar dem.

Jag vill framhålla för parlamentet att den konsekvensanalys som kommissionen genomförde visar att de nuvarande sanktionerna inte lyckats garantera att bestämmelserna efterlevs. Med direktivet förbättras läget genom att medlemsstaterna åläggs att införa likvärdiga påföljder och se till att dessa tillämpas effektivt. I början av sammanträdet betonade jag också att kommissionen ska övervaka de inspektioner som medlemsstaterna är skyldiga att genomföra.

Jag vill också tacka Claudio Fava och parlamentet ännu en gång för att ha möjliggjort denna kompromiss. Jag anser att det är ett bra första steg.

Jag vill också framhålla att direktivet ingår i EU:s gemensamma invandringspolitik. Givetvis måste vi bekämpa olaglig invandring och människohandel. Detta är det ämne som vi behandlar i dag, men vi måste också understryka fördelarna med laglig invandring. När det gäller invandrade arbetstagares rättigheter kommer kommissionen, förutom de två förslag som lades fram i oktober 2007 om blåkortet för högt kvalificerade invandrade arbetstagare och om ett kombinerat tillstånd, under våren 2009 att lägga fram tre andra förslag till direktiv om laglig invandring för att fastställa gemensamma bestämmelser för säsongsarbetare, som i

allmänhet är mindre kvalificerade, för personer som utstationeras inom sina företag och om avlönat praktiskarbete.

Jag vill lägga till att kommissionen i enlighet med sitt åtagande till Europaparlamentet och inom ramen för utarbetandet och genomförandet av Stockholmsprogrammet kommer att överväga om det behövs lagstiftning för andra kategorier av invandrade arbetstagare.

Där har ni det. Jag ansåg det nödvändigt sätta in det föreslagna direktivet i det bredare sammanhanget av den europeiska pakten för invandring och asyl. Jag ville lägga fram det för parlamentet för att visa att era önskemål uppfylls. Jag vill också tacka er för kvaliteten på denna debatt.

Claudio Fava, föredragande. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Kommissionsledamotens kommentarer och förhoppningar gläder mig. Parlamentet har enligt min mening sagt ganska tydligt – och inte bara i dag – att det behövs åtgärder för laglig invandring, och invandring behöver behandlas i ett helhetssammanhang som inte bara har till syfte att leda till att olaglig invandring bestraffas.

I det avseendet är vi sent ute, och naturligtvis är vi inte nöjda med att fördragen inte ger parlamentet rätt att inleda ett medbeslutandeförfarande tillsammans med rådet om laglig invandring. Den rättsliga grunden som nu begränsar oss till att tala enbart om lagstiftningen för att bekämpa invandring är något som även jag finner frustrerande, men det är den rättsliga grund som vi måste rätta oss efter.

Samtidigt anser jag att vi med vårt betänkande i dag inför artiklar som verkligen skyddar de utländska arbetstagarnas intresse, även om dessa är olagliga invandrare. Jag tänker på det tillfälliga uppehållstillståndet för minderåriga som har exploaterats. Jag tänker på ersättning: äntligen sägs det uttryckligen att ersättningen inte får vara lägre än den lagstadgade för alla andra EU-medborgare. Jag tänker på fackföreningarnas roll, som för första gången kan försvara och företräda utländska arbetstagare, även de olagliga, i administrativa och civilrättsliga ärenden.

Allt detta är skäl till att vi kan tala om återställda rättigheter, ett steg framåt och inte bakåt, och ett direktiv som behandlar ett svårt och känsligt ämne, men med en känsla av balans som parlamentet är särskilt angelägen om.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 4 februari 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Betänkandet har flera förtjänster.

Den första är att man försöker vara informativ: Man konstaterar att uppskattningarna visar på en alarmerande ökning av invandring till Europa, enligt kommissionens egna beräkningar mellan 4,5 och 8 miljoner människor. Man identifierar också de branscher där olagligt arbete är mest koncentrerat, nämligen bygg- och anläggningsbranschen, jordbruk, städning, hotell- och restaurangnäringen.

Betänkandets andra förtjänst är att man vill intensifiera kampen mot odeclarerat arbete, och särskilt möjligheten till ekonomiska och straffrättsliga sanktioner mot arbetsgivare som anställer olaglig arbetskraft.

Tyvärr har betänkandet många begränsningar. Ingenting sägs om åtgärder som borde vidtas för att hejda dessa orgelbundna strömmar av illegala invandrare. Man överväger inte ens att återinföra gränskontrollerna.

I en tid av både social och ekonomisk kris och med hög risk för arbetslöshet är det första kravet på länderna i unionen att de ska skydda sina arbetstillfällen. För att göra det är det viktigt att införa en politik för socialt skydd på nationell nivå och inom EU. Arbetstillfällena i Frankrike måste reserveras för fransmännen, och arbetstillfällena i Europa måste reserveras för européer. Tillämpningen av principerna om nationellt och europeiskt företräde och skydd är en viktig förutsättning för social återhämtning i länderna och i Europeiska unionen.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Ingen ifrågasätter nyttan eller den lämpliga tidpunkten för åtgärder i syfte att bestraffa dem som anställer olagliga invandrare. Det land som jag företräder är mindre utsatt för dessa problem eftersom det än så länge mest är ett transitland för olaglig invandring.

Samtidigt behöver vi vara medvetna om framtida risker som vi är utsatta för. I fråga om betänkandet välkomnar jag förslaget att stryka den obligatoriska kontrollprocent som kommissionen ville införa. Den procentsatsen

är för hög och skulle endast leda till ökad byråkrati och stora offentliga utgifter utan att göra någon verklig nytta.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Först vill jag gratulera föredraganden till det goda arbete han har utfört. Vi vet alla att mellan 4,5 och 8 miljoner olagliga invandrare arbetar i Europeiska unionen inom sektorer som bygg- och anläggningsarbete, jordbruk och turism.

Jag välkomnar att det i direktivet föreskrivs straffrättsliga sanktioner mot arbetsgivare som gör sig skyldiga till upprepade överträdelse, som anställer ett stort antal människor vars ställning är olaglig, om den anställda är offer för människohandel och arbetsgivaren känner till detta eller om den anställda är minderårig.

Medlemsstaterna måste också inrätta en mekanism som ger olagliga invandrare möjlighet att inge klagomål om de till exempel utsätts för exploatering.

Vi måste komma ihåg att de personer som vistas olagligt har lämnat sitt ursprungsland för att ge sina familjer en bättre framtid. Ett allt större antal barn lämnas kvar: en del av dem saknar tillsyn, andra lämnas i mor- eller farföräldrars och grannars vård och ibland till och med på institutioner.

När barnen följer med sina föräldrar måste vi erbjuda dem möjlighet att få tillträde till utbildningssystemet och socialt skydd inom Europeiska unionen, även om de vistas här olagligt.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det betänkande som utarbetats av Claudio Fava ingår i ett åtgärds paket i syfte att bekämpa olaglig invandring genom att avskräcka företag från att anställa dessa personer. Tyvärr har föredraganden lagt allt för stor betoning på åtgärder i syfte att bestraffa arbetsgivarna och stödte utvidgningen av olagliga invandrares rättigheter.

Eftersom det är oerhört viktigt att behålla en balans i fråga om sanktionerna mot arbetsgivarna har jag försökt att genom de ändringsförslag jag har lagt fram att framhålla dessa bestämmelser i betänkandet där sanktionerna mot arbetsgivarna är för hårda och som hade kunnat lämna ett tolkningsutrymme som skulle ha lett till missbruk.

Samtidigt måste särskild uppmärksamhet riktas mot dessa invandrares humanitära situation. Av den anledningen är det av avgörande betydelse att uppmuntra medlemsstaterna att införa straffrättsliga sanktioner i svåra fall, exempelvis då arbetsgivaren känner till att den anställda är offer för människohandel. Dessutom spelar de kontroll- och anmälningsskyldigheter som åläggs arbetsgivarna enligt betänkandet en viktig roll för att göra dessa ansvariga för det akuta problem som vi allt oftare står inför inom EU.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Medlemsstaterna bör ha ett mer nära samarbete i bekämpandet av den olagliga invandringen genom att förstärka åtgärderna mot olagliga anställningar på medlemsstatsnivå inom Europeiska unionen. En av de viktigaste faktorerna som främjar olagliga invandrare att bege sig till EU är möjligheten att få en anställning utan att legalisera sin rättsliga ställning. Åtgärder mot olaglig invandring och olaglig vistelse bör tjäna som ett avskräckande medel.

Trots detta bör direktivet om bekämpandet av olaglig invandring tillämpas utan att det påverkar möjligheten att i den nationella lagstiftningen förbjuda olaglig anställning av tredjelandsmedborgare som vistas lagligen på medlemsstaternas territorium men som arbetar i strid med sin ställning som lagligen bosatta.

Att minska de ekonomiska sanktionerna för arbetsgivare till tredjelandsmedborgare bör också övervägas i de fall då arbetsgivaren är en fysisk person.

Gemensamma definitioner, metoder och normer för bekämpandet av olaglig invandring är oundgängligt för att få till stånd en gemensam europeisk invandringspolitik.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka alla som medverkat i utarbetandet av direktivet.

Statistiken över antalet olagliga invandrare i unionen är alarmerande. Nära samarbete behövs onekligen för att bekämpa den olagliga invandringen. Att ta itu med olaglig anställning är en prioriterad fråga i EU:s strategi på invandringsområdet.

Förslaget till direktiv lämnar en del övrigt att önska. Det kunde ha haft en bredare räckvidd och omfatta medborgare som vistas lagligt på EU:s territorium men som anställs under ogynnsamma förhållanden. Det skulle också vara bra att bredda definitionen av arbetsgivare så att den täcker bemanningsföretag och även arbetskraftsförmedlare. Trots dess brister förtjänar det förslag som är under diskussion beröm.

Det är riktigt att arbetsgivarna bär ansvaret för olagliga anställningar. Genom direktivet införs ytterligare administrativa skyldigheter för arbetsgivare och föreskrivs en rad olika sanktioner vid underlåtenhet att uppfylla dessa skyldigheter. Detta innebär dock inte att direktivet enbart handlar om att bestraffa arbetsgivare.

Jag vill göra det mycket klart att vårt främsta syfte är att undanröja situationer där personer exploateras i arbetet. Det måste bli omöjligt att anställa människor under ovärdiga och inhumana förhållanden utan några rättigheter och utan grundläggande sociala förmåner. Jag anser att direktivet i fråga är viktigt för att uppnå ett minimum av harmonisering av bestämmelserna om förbud mot olaglig anställning. Jag litar också på att dessa bestämmelser kommer att genomföras effektivt av medlemsstaterna.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

6. Omröstning

Talmannen. – Vi ska nu genomföra omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

6.1. Förlängning av avtalet mellan EG och Förenta staterna om vetenskapligt och tekniskt samarbete (A6-0006/2009, Angelika Niebler) (omröstning)

6.2. Förlängning av avtalet mellan EG och Ryssland om vetenskapligt och tekniskt samarbete (A6-0005/2009, Angelika Niebler) (omröstning)

6.3. Vildmark i Europa (A6-0478/2008, Gyula Hegyi) (omröstning)

- Före omröstningen:

Gyula Hegyi, föredragande. – (EN) Herr talman! Eftersom vi inte hade någon debatt i kammaren om denna fråga och det inte fanns möjlighet att lägga fram ändringsförslag efter omröstningen i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, måste ni antingen lita på föredraganden, det vill säga på mig, eller förkasta hela resolutionen. Enligt mig är det inget bra system, men det är det verktyg vi har.

Flera aspekter av Natura 2000-direktiven bör ändå ses över inom en nära framtid. Förhoppningsvis kommer rättsakten även att omfatta vildmarksområden, vilket ger möjlighet för nästa församling att fortsätta ägna sig åt detta tilltalande ämne. Jag hoppas att min resolution kommer att utgöra grundvalen för fortsatta lagstiftningsåtgärder, som kommer att göra det möjligt för ledamöterna att i framtiden förbättra lagstiftningen.

6.4. Begäran om upphävande av Miloslav Ransdorfs immunitet (A6-0008/2009, Aloyzas Sakalas) (omröstning)

6.5. En dagordning för en hållbar framtid för allmän- och affärsflyget (A6-0501/2008, Luís Queiró) (omröstning)

6.6. Förkommersiell upphandling: Att driva på innovation för att få offentliga tjänster av hög kvalitet i Europa (A6-0018/2009, Malcolm Harbour) (omröstning)

6.7. om den andra strategiska energiöversynen (A6-0013/2009, Anne Laperrouze) (omröstning)

6.8. Icke-diskriminering grundad på kön och solidaritet mellan generationer (A6-0492/2008, Anna Záborská) (omröstning)

- Före omröstningen:

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (ES) Herr talman! Jag skulle vilja göra ett påpekande om en språklig, eller kanske semantisk, detalj.

(PL) Punkt A innehåller orden "... beakta 2000-talets familjemönster ..." som på andra språk återges som "... a także uznając różnorodność wzorców rodziny ...", "... en reconnaissant la diversité de schémas familiaux ...", "... Anerkennung der Vielfalt der Familienmodels ...". Om detta ska förstås som ett godkännande av mångfalden och av enkönade familjer som mönster, om detta verkligen var vad Anna Záborská avsåg, då tänker jag rösta mot det. Jag vore tacksam för ett klagorande av om detta handlar om att konstatera att sådana mönster har observerats eller om att erkänna och godkänna dem. Vi måste förstå vad vi röstar om.

Anna Záborská, föredragande. - (SK) Tack herr talman, och tack herr Zaleski. Självklart erkänner vi andra mönster i detta sammanhang.

Talmannen. - Herr Zaleski! Då har det klargjorts: vi erkänner att de finns.

6.9. Bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi (A6-0012/2009, Roberta Angelilli) (omröstning)

7. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- Betänkande: Hegyi (A6-0478/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Vildmarken och dess mångfald är en gåva och dyrgrip som mänskligheten bör vårda, inte bara i Europeiska unionen. EU:s ansträngningar förblir verkningslösa så länge som vi inte stoppar utplåningen av den tropiska regnskogen, skövlingen av de asiatiska, afrikanska och amerikanska vattnen, så länge som vi inte mer effektivt sprider kunskapen till hela jorden om vårt gemensamma ansvar att skydda naturen mot mänskligheten. Då kommer detta betänkande, som även jag stödde i dag, inte vara mer än ännu en pappersbit.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Om vi vill hejda den allt snabbare förlusten av biologisk mångfald är det väsentligt att skydda skogar och vattendrag i Europas vildmark. För att våra gemensamma åtgärder ska bli effektiva är det viktigt att först och främst utarbeta entydiga definitioner av vildmark och fastställa exakt var den finns på gemenskapens karta.

Det är också viktigt att utarbeta en strategi baserad på expertanalyser av risker och processer i samband med utarmningen av vildmarksområdena. Detta gäller särskilt invasionen av utländska arter som konkurrerar med de inhemska och också inverkan av den pågående klimatförändringen.

En annan viktig fråga är turism i dess vidaste bemärkelse. Jag tänker i synnerhet på inverkningarna av icke-hållbar eller till och med skadlig turism. För att öka medvetenheten om dessa frågor bland gemenskapens medborgare är det viktigt att genomföra informationskampanjer, tillhandahålla särskilda medel inom ramen för lokala offentliga institutioner och stödja gräsrotsinitiativ.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja gratulera Gyula Hegyi till hans arbete och grundliga efterforskningar.

I denna tid av global klimatförändring och miljöproblem är det uppenbart att vi behöver ta itu med frågan om den europeiska vildmarken. Jag anser att det är viktigt att vi antar en samordnad strategi för skydd och återställande av våra värdefulla vildmarksområden. Vi har ett ansvar gentemot naturen att förvalta landet väl.

I mitt eget land Slovakien tvingade ökningen av populationen barkborrar nationalparksförvaltningen i Höga Tatra-regionen att använda bekämpningsmedel för att bekämpa insektens skadliga inverkan. Dessa bekämpningsmedel innehåller dock kemikalien cypermetrin, som ofta förstör frisk växtlighet och utgör en allvarlig hälsofara för människor och djur i regionen.

På samma sätt som vi måste finna en bättre lösning på denna dramatiska ökning av insektspopulationen i Slovakien, är det nödvändigt att i hela EU finna sätt att effektivt skydda våra natur- och vildmarksområden. Jag uppmanar Europaparlamentet att agera ansvarsfullt och snabbt för att skydda den kvarvarande vildmarken.

- Betänkande: Harbour (A6-0018/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Det gläder mig att stödja betänkandet om förkommersiell upphandling eftersom ett sådant förfarande i hög grad minskar riskerna med att investera i innovationer. Denna aspekt är särskilt viktig i tider med konjunkturedgång. Framgången för förkommersiell upphandling kommer att göra det möjligt för offentliga institutioner att medverka till att nya produkter utvecklas för att förbättra kvaliteten på offentliga tjänster. Vi anser att detta kommer att göra det mer intressant för de små och medelstora företagen att föreslå innovativa lösningar i syfte att förbättra kvaliteten på offentliga transporter, hälso- och sjukvård, minska energiförbrukningen i offentliga byggnader och skydda medborgarna mot säkerhetsshot utan att behöva inkräkta på deras personliga integritet. Denna nya metod kommer att bidra till att den offentliga sektorn i EU kan ta itu med grundläggande offentliga uppgifter utan statligt stöd och samtidigt öka de europeiska företagens innovationskapacitet. Med detta betänkande har vi gett Europeiska kommissionen en stark signal om att skynda på och snarast göra vissa lagändringar.

- Betänkande: Laperrouze (A6-0013/2009)

Jan Březina (PPE-DE). – (CS) Herr rådsordförande! I det här sammanhanget vill jag framföra min mening om uppdelningen av produktions- och överföringssystemen för gas i samband med den antagna lagen. Det föreslagna certifieringsförfarandet för tredjeländer ser ut att vara en rimlig lösning. Detta är första gången som EU ägnar uppmärksamhet åt energiförsörjning i samband med gasmarknaden. Som svar på den gaskris som vi har upplevt är det också nödvändigt att påskynda byggandet av alternativa rörledningar till Europa som inte är beroende av Ryssland. De viktigaste infrastrukturprojekten, till exempel Nabuccogasledningen som sammanlänkar den kaspiska regionen med Europa, kan inte existera utan storskaliga vertikalt integrerade företag och deras investeringar. Investeringarna kommer knappast att strömma in om risken för uppdelning är överhängande och företagen därmed får en försvagad ekonomisk ställning. Den lösning som parlamentet kunde utnyttja är att bestämma att den nya infrastrukturen ska undantas från uppdelningen tills investeringarna börjar ge avkastning. Jag är inte säker på att vi har uttömt alla möjligheter som står till buds i denna lagstiftning.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Den gemensamma energipolitiken är för närvarande en av de största frågor som EU står inför. Vårt svar måste bygga på solidaritet.

Vi är alla medvetna om att Ryssland förblir en av våra viktigaste och också svåraste handelspartner. Att Ryssland är vår huvudkälla för gasleveranser kan dock inte tillåta att Ryssland får specialbehandling. Föredraganden föreslår att EU:s politik mot Ryska federationen ska lättas. Jag anser att vi måste föra en rättvis men strikt politik mot en handelspartner som använder energiråvaror som vapen för att utöva politiska påtryckningar.

Det accentuerar att diversifiering av energikällor är en av de grundläggande frågorna på energiförsörjningsområdet. Ett sätt att tackla detta är att frigöra oss från beroendet av rysk råvara. Uppförandet av Nabuccorörledningen och exploatering av energikällor är steg i den riktningen.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Än en gång har vi i parlamentet fått skryta med våra ekologiska förtjänster, och talarna har försökt att överträffa varandra i att höja de orealistiska energimålen om uteslutande förnybara källor, samt målen för minskning av koldioxidutsläpp – allt i övertygelsen att vi genom våra ynkliga men kostsamma insatser kan rädda jorden.

Ja, vi bör använda och främja hållbara energikällor, men något som för det mesta har blivit en dogm utan hänsyn till kostnader eller genomförbarhet behöver modifieras av realistiska hänsynstaganden, inklusive det faktum att klimatförändringen inte är ny, utan cyklisk. Det är också ett faktum att medan vi tar på oss dessa mål flyttar tillverkningen i ökande utsträckning till områden där inga sådana begränsningar finns. En dag kommer vi att bli tvungna att svara för de mål som EU svänger sig med.

Johannes Lebech (ALDE). – (DA) Herr talman! Jag röstade för Anne Laperrouzes betänkande, men jag röstade också för flera ändringsförslag, varav alla ifrågasatte kärnkraft som energikälla för framtiden. De förkastades. Genom att rösta för betänkandet som helhet stöder jag de många bra inslag som det innehåller, men jag erkänner också att majoriteten ser kärnkraft som en del av Europas koldioxidfria energimix.

Jag anser dock fortfarande att detta inte är någon lösning för framtiden. Lösningen för framtiden är att i stor skala investera i och utveckla förnybar energi.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Jag instämmer med åtgärderna i den andra strategiska översynen av den europeiska energipolitiken, men jag vill också nämna vissa aspekter av gaskrisen. Den rådande gaskrisen mellan Ukraina och Ryssland, som tyvärr inte är den första, har berört 15 länder i Centraleuropa och på Balkan. Jag har inte sett några siffror om omfattningen av de ekonomiska förluster som dessa länder har lidit, men jag vill understryka de moraliska och ekonomiska förlusterna. Hur tror ni att det känns för EU-medborgarna när konflikten mellan Ukraina och Ryssland, som uppenbart är av politisk natur, ödelägger EU:s ekonomi, energiförsörjning och politiska stabilitet samtidigt som EU-staterna själva är oförmögna att vidta några åtgärder? Jag tänker på Slovakien och Bulgariens avsikter att fortsätta driften av säkra kärnkraftverk som har lagts ned, vilket många av oss parlamentariker stöder. Varje gång vi debatterar en EU-rättsakt, även på energiområdet, framhåller vi att det viktiga är konsumenten, eller med andra ord gemene man. När ska vi börja ta hänsyn till gemene man – EU-medborgaren?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! För många kolleger kanske ett mål om 95 procents minskning av koldioxidutsläppen senast 2050 kan tyckas extremt, men om vi, som jag gör, godtar den fackgranskade vetenskapen som den presenteras i den senaste rapporten från FN:s klimatpanel kommer denna minskning att behövas om vi ska fortsätta att ha möjlighet att göra någonting åt den globala uppvärmningen på 2 °C.

För det andra, även om jag röstade nej till en rad kärnkraftsrelaterade ändringsförslag på grund av min fortsatta oro över kärnklyvning, har jag inga problem med att man inriktar sig på forskning om säkerhetsfrågor eller en ny generation kärnkraft. Som så många andra är jag nyfiken på om kärnfusion någonsin kommer att bli verklighet.

Den tredje punkten jag skulle vilja ta upp är min fortsatta oro över situationen på Irland och bristen på en öppen och verklig uppdelning av ägandet av vårt elnät, som fortfarande avskräcker andra producenter från investering, särskilt när det gäller alternativa bränslen, vilket har lett till att den irländska befolkningen har en av de högsta elkostnaderna i Europa.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! En av våra kolleger, den tidigare ledamoten i parlamentet Simon Coveney, ägnar sig åt frågan om de höga elpriserna på Irland. Vi hoppas att han blir framgångsrik.

Jag röstade ja till betänkandet eftersom man där behandlar rimliga frågor som energieffektivitet och energisäkerhet, förknippat med programmet om klimatförändring. Jag har mina tvivel om kärnkraften, liksom många människor på Irland, men jag anser att vi måste erkänna att vi, när näten börjar länkas samman, troligen kommer att använda energi från kärnkraftssektorn. Så, ja, vi behöver forskning om säker deponering av kärnavfall och om att utveckla tekniken för att förbättra dess oskadlighet och säkerhet.

Men i bristen på detta har jag fortfarande farhågor och röstade i enlighet därmed när det gäller betänkandet. Jag beklagar i synnerhet att ändringsförslag 37 förkastades, eftersom jag anser att det på ett mycket bra sätt speglade många av parlamentets farhågor.

- Betänkande: Queiró (A6-0501/2008)

Nirj Deva (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Det glädde mig att kunna stödja Luís Queirós betänkande om proportionalitet och subsidiaritet när det gäller små flygplatser. Vi har alltid försökt använda universallösningar i EU, men EU måste inse att varje medlemsstat och alla lokala förhållanden kräver olika lösningar. Luís Queirós betänkande har helt och hållet tagit hänsyn till detta.

Det finns små flygplatser, det finns medelstora flygplatser och det finns stora internationella nav för flygtrafik. Vi vill inte att EU ska vara en enorm flygplatsanläggning. Vi har den rätta balansen i detta betänkande, och det är så vi bör betrakta infrastrukturen i framtiden. Det är skälet till att jag i min egen valkrets i sydöstra England är högst motvillig att stödja en tredje startbana på Heathrow, när vi kan uppnå en bättre struktur för Kent genom en ny flygplats i området kring Thames mynning.

- Betänkande: Záborská (A6-0492/2008)

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) I praktiken märker man att förfarandet enligt artikel 45.2 har allvarliga brister. Förutom att ingen annan i debatten än föredraganden kan diskutera saken i plenum är till och med föredraganden frångått möjligheten att diskutera enskilda ändringsförslag som är problematiska i betänkandet.

Jag röstade inte för De grönas ändringsförslag eftersom den nya versionen på två punkter ger uttryck för reservationer till det tjeckiska ordförandeskapets förslag. Eftersom detta dock inte är rådets officiella ståndpunkt är sådana rekommendationer förhastade och motverkar ofta sitt syfte.

Om arbetslivet ska kunna förenas med familjlivet måste man likställa yrkeskarriären med oavlönade sysslor som handlar om solidaritet mellan generationerna. Jag är övertygad om att betänkandet ger nya incitament till att avskaffa den mångfaldiga diskrimineringen av män och kvinnor som frivilligt bestämmer sig för att ta hand om sina närmaste.

Jag vill framhålla det arbete som fördraganden Anna Záborská utfört och beklagar att vi på grund av förfarandet inte har röstat om hennes förslag till betänkande.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Jag tar avstånd från de just tillkännagivna ändringsförslagen till Záborskábetänkandet om icke-diskriminering grundad på kön och solidaritet mellan generationer. Ett utvecklat europeiskt samhälle måste lära sig se heltidsomsorg om barn och andra anhöriga som ett fullvärdigt alternativ till yrkeskarriär. Förslaget från De gröna som angriper det tjeckiska ordförandeskapets förhållningssätt och kallar det reaktionärt är enligt min uppfattning felaktigt och omoget, även om Europaparlamentets ledamöter tyvärr har röstat för det. Långt ifrån att vara en reaktionär delegering av kvinnor till en roll som underordnade män är det ett sätt att återupprätta familjen i samhället och även ge kvinnorna samma rättigheter som män. I dag drar även män barnvagnar och vårdar barn på sjukhus. Dessa män och kvinnor, som ägnar en del av sina liv åt att ta hand om barn eller orkeslösa föräldrar, utför ett socialt viktigt arbete som i framtiden inte får betraktas som en sysselsättning av lägre rang. Jag är glad över att det tjeckiska ordförandeskapet har tagit med detta förhållningssätt bland sina prioriterade frågor. Vårt mål måste vara att skapa villkor där en man eller kvinna som bestämmer sig för denna bana inte diskrimineras på arbetsmarknaden och har tillgång till en rad alternativ som främjar arbete och familjeliv enligt principerna om "flexicurity". Vi måste förstärka föräldraskapet, och därmed flexicurity mellan generationerna, i stället för att försvaga det genom hinder som arbetsmarknadslagarna uppställer. Fördomarna från förra seklet fördjupar den demografiska krisen. Záborskábetänkandet var ett steg i rätt riktning, och jag protesterar mot den ändrade version som har antagits.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (CS) Jag vill framföra mitt fulla stöd för Anna Záborská som i sitt initiativbetänkande verkligen griper sig an och understryker behovet av solidaritet mellan familjemedlemmar av olika generationer. Detta är inte bara en fråga om omsorg om den yngre generationen, nykomlingarna i familjen. I många fall måste vi också lösa problemet med omsorgen om de äldre medlemmarna i samma familj.

Jag anser att det tjeckiska ordförandeskapet har rätt. De har förstått att det brådskar på grund av det demografiska läget, och det finns också ekonomiska fördelar att beakta. Jag förkastar De grönas ställningstagande. De har helt felaktigt lagt fram ett ändringsförslag som förtar den riktiga avsikten. Jag stöder helt Anna Záborskás betänkande.

Vid omröstningen om det slutliga betänkandet fungerade inte min omröstningsapparat. Jag var för den ståndpunkt som Anna Záborská lagt fram.

Ivo Strejček (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Tack för ert tålamod och överseende. Låt mig passa på att förklara varför jag röstade emot De gröna och deras ändringsförslag. Jag vill inte rösta emot det tjeckiska ordförandeskapet.

Min första poäng är att det tjeckiska ordförandeskapet inte efterlyser en konkret förändring i de så kallade Barcelonamålen, utan vill öppna debatt om en möjlig och genomförbar omarbetning av målen. Min andra poäng är att det är uppenbart att det finns olika sociala, kulturella och ekonomiska förhållanden, vilket knappast gör det möjligt att uppnå Barcelonamålen generellt och på ett likartat sätt i hela EU. För det tredje tar man i betänkandet inte hänsyn till ytterligare faktorer, såsom varje familjs frihet och barnens intressen. Sist men inte minst är det också svårt att uppnå Barcelonamålen eftersom de nationella myndigheterna med rätta helt är ansvariga för barnomsorgen.

Philip Claey's (NI). – (NL) Även jag ämnade rösta för Anna Záborskás betänkande eftersom det på det hela taget är ett opartiskt betänkande som inte förfaller till de sedvanliga, politiskt korrekta klyschorna när gäller frågor som diskriminering och vad som menas med det.

Det ändringsförslag som lades fram av gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, och som jag röstade mot, har i själva verket helt tillintetgjort betänkandet och innehåller en rad mycket diskutabla inslag, bland annat angreppet mot det tjeckiska ordförandeskapet och det ogrundade påståendet att uppfostran av barnen i hemmet i praktiken har en rollförstärkande effekt. Detta är ett synnerligen svagt argument, men tydligen duger vad som helst för att gå till angrepp och få igång en debatt och kunna framföra de verkliga argumenten om exempelvis ersättningen till hemmavarande föräldrar.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Jag röstade för Anna Záborskás betänkande, framför allt därför att det arbete som utförs av kvinnor i hemmen erkänns i betänkandet. Vård, omsorg och undervisning är arbeten som bör värdesättas ordentligt. Sådant arbete erkänns ju trots allt när det utförs utanför hemmet och räknas då in i BNP. Nobelpristagaren Gary Becker framhåller betydelsen av det ekonomiska bidrag som människor som utför arbete i hemmet ger till den ekonomiska utvecklingen av samhället som helhet. När det gäller definitionen av en familj avser begreppet på polska en förbindelse som kan leda till fortplantning och inbegriper således inte sexuella förbindelser.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag har röstat för Záborskábetänkandet, som De gröna motsatte sig och inledde en alternativ diskussion om. Jag anser att vi i Europa måste se till att vårt samhälle vilar på gemensamma värden, som att i synnerhet kvinnor som bildar familj har rätt att när de har fött barn välja om de vill sluta arbeta helt eller endast arbeta deltid för att kunna ta hand om sitt barn. Jag var mycket lyckligt lottad att ha en mor som kunde göra det, och jag måste säga att det varit till nytta för mig.

Om min mor hade haft olyckan att skilja sig efter tjugo års äktenskap hade hon befunnit sig i en svår situation eftersom hon inte skulle ha fått något stöd från det sociala trygghetssystemet, särskilt inte på gamla dagar. Jag har kämpat i fyrtio år för att se till att kvinnor som väljer att ägna sig åt sin familj och sina barn inte diskrimineras eller ringaktas på grund av sitt val. Jag kan inte rösta för en ideologi som vill att barn och vuxna ska anföras till staten från vaggan till graven.

Jag beklagar att betänkandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män förkastades. Majoriteten av ledamöterna som röstade mot betänkandet gör kvinnorna, familjen och samhället en otjänst.

Nirj Deva (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag är mycket tacksam gentemot Anna Záborská för att hon har lagt fram betänkandet. Även om min grupp hade vissa betänkligheter anser jag att hon berör något som är av grundläggande betydelse för EU.

EU:s befolkning minskar kraftigt i antal. Kvinnors roll i att uppfostra familjer erkänns inte som ett bidrag till nationell BNP i många medlemsstater. Kvinnor och mödrar utgör en väsentlig del av samhällets arbetsliv. Flera miljoner mödrar uppfostrar barn i min valkrets i sydöstra England. Deras bidrag till brittisk BNP och min egen regions välbefinnande är av grundläggande betydelse för vårt land.

Jag tror att det i betänkandet är första gången inom ramen för Europeiska unionen som man erkänner detta bidrag. Vi måste uppmuntra parlamentet att i framtiden se över de tekniska detaljerna i dessa frågor så att vi uppnår jämlikhet och solidaritet mellan könen.

- Betänkande: Angelilli (A6-0012/2009)

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Idag diskuterar och beklagar vi det förkastliga i sexuellt utnyttjande av barn. Nästan varenda talare i debatten fördömde med rätta pedofilverksamhet och utnyttjande av barn för pornografiska ändamål. På samma sätt ondgör sig många över missbruket av Internet.

Men det är en besvikelse att ett flertal medlemsstater trots sådan enhällighet inte har kriminaliserat utnyttjandet av barn i samma grad. Gromning, sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi bör inte ges utrymme någonstans i EU, och inte heller bör vi tolerera det. Pedofilins bästa vän är tystnad. Vi har bevittnat det i kyrkor, familjer och samhällen, där man har blundat för dessa problem, vilket har lett till vissa av de skandaler som vi känner till i olika medlemsstater.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Det glädde mig att stödja betänkandet nyss, men jag vill till mina tidigare kommentarer göra tillägget att sju länder ännu inte har tillträtt Europarådets konvention eller FN:s fakultativa protokoll med moderna metoder för att bekämpa försäljning av barn, barnprostitution och barnpornografi. Tyvärr måste jag säga att detta också gäller mitt eget land Tjeckien, som givetvis vill bekämpa detta mer effektivt, men som under lång tid har löst problemet genom att införa straffrättsligt ansvar för rättssubjekten i sin lagstiftning. Det gäller naturligtvis de rättssubjekt som organiserar barnhandeln och gör sig stora vinster på det. Jag uppmanar därför det tjeckiska ordförandeskapet att se till att detta inhemska problem blir löst och att det blir en förebild för de andra EU-medlemsstaterna.

Skriftliga röstförklaringar

- Betänkande: Niebler (A6-0006/2009)

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Sådana avtal är väsentliga för att stärka banden mellan Europeiska unionen och Förenta staterna. Genom att konkurrensen från de nya framväxande marknaderna hela tiden ökar är det av yttersta vikt att ha kontroll över situationen, och jag anser att denna uppfattning uttrycks exakt i betänkandet.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Nieblerbetänkandet eftersom vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och USA är absolut nödvändigt. Detta transatlantiska avtal måste inspirera både USA och Europeiska gemenskapen att skörda de ömsesidiga frukterna av den vetenskapliga och tekniska utveckling som uppnås genom forskningsprogram. Avtalet kommer att underlätta utbytet av idéer och överföringen av sakkunskap till nytta för forskarsamhället, näringslivet och de vanliga medborgarna. Jag vill framhålla att USA är världsledande inom forskning och teknik.

Vi måste notera att avtalet bygger på principerna om ömsesidiga fördelar, främjandet av medverkan i samarbeten, exempelvis samordnade inbjudningar att inkomma med gemensamma projektförslag och tillgång till varandras program och verksamheter. Principer som stöder ett effektivt skydd av immateriella rättigheter och rättvist delande av de immateriella rättigheterna främjas aktivt. Förslaget ger också möjlighet till uppdrag för experter och tjänstemän från EU och till arrangerandet av seminarier och möten i Europeiska gemenskapen och i Förenta staterna.

Jag hoppas att avtalet också kommer att bidra till framgången för Lissabonstrategin, vars syfte är att skapa ett kunskapsbaserat Europa. Efter inrättandet av Europeiska institutet för innovation och teknik kommer detta transatlantiska samarbete inom forskning och teknik att ge nya möjligheter.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Angelika Niebler har lagt fram ett betänkande om en tredje förlängning av avtalet mellan EU och Förenta staterna, i vilket rådets beslut om en förlängning av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Amerikas förenta staters regering stöds. Som ett ömsesidigt fördelaktigt avtal som främjar vetenskaplig kunskap och tekniska framsteg är jag mycket glad över att kunna stödja åtgärden.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Förlängningen av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och USA är utan tvivel bra för forskningen i EU. Det entydiga resultatet av omröstningen visar just detta.

Erfarenheten visar dock om och om igen att det mest fruktbara vetenskapliga samarbetet uppnås när två forskare från två institutioner samarbetar på ett gemensamt utformat och gemensamt finansierat projekt. För att ge mer substans åt det vetenskapliga samarbetet med USA uppmanar jag därför kommissionen att konkret inrätta enkla, projektorienterade finansieringsinstrument med gemensamma forskningsanslag mellan forskare i USA och EU. Att avtalet uttryckligen omfattar områden som biomedicin, nanoteknik och rymdforskning välkomnas. Jag skulle vilja se att även andra spetsforskningsområden, som stamcells forskning, ingick i avtalet. Det faktum att det finns berättigade etiska svårigheter med vissa forskningsområden bör utgöra en sporre för att man gemensamt reflekterar över dessa frågor, hellre än ett hinder för gemensamma forskningsframsteg.

Särskilt som en följd av anslag från Europeiska forskningsrådet blir EU alltmer attraktivt för amerikanska forskare. EU har idag tillgång till instrument som gör det möjligt att sträva efter ett ökat och mer långvarigt inflöde av forskare, och man måste vidta åtgärder så att EU uppnår ett nettokompetensinflöde.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Förlängningen av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete med Förenta staterna är en bekräftelse på behovet av samarbete och utbyte till ömsesidig nytta mellan EU och USA inom spjutsektorer för forskning och innovation.

Inbegripandet av rymd- och säkerhetssektorerna i avtalet är ett viktigt steg mot att befästa de transatlantiska förbindelserna, vilket är ett prioriterat mål för PPE-DE-gruppen. Samarbetet måste också gälla olika former av civil och militär samverkan inom områden av gemensamt intresse, bland annat nyskapande områden som de nya rymdteknikerna, nanoteknik och försvarsforskning.

Jag är helt övertygad om att samarbetet kommer att bidra till att öka utbytet av verksamheter som genomförs på den internationella rymdstationen samt det känsliga området kommunikationssatelliter. Dessutom anser jag att samarbete med tredjeländer är viktigt, särskilt med Ryssland, framför allt i projekt av typen GPS, Glonass och Galileo.

Alla berörda måste få nytta av värdefulla resultat som uppnås av endera parten, oavsett om det är inom den civila eller militära sektorn med tillämpning inom den civila sektorn, eftersom trygghet och säkerhet är det som i dag är mest angeläget för världens medborgare. Att få ta del av framgången är inte bara ett bevis på ömsesidigt förtroende och partnerskap utan också en garanti för att resultaten inte kommer att användas till något annat än mänsklighetens bästa.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag skulle vilja föra till protokollet att jag stöder betänkandet om en förlängning av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EG och USA.

Min röstningsmaskin fungerade dock inte, och jag skulle vilja föra till protokollet att jag röstade ja till betänkandet.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), skriftlig. – (DE) Jag röstade mot Angelika Nieblers betänkande om en förlängning av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Amerikas förenta staters regering (A6-0006/2009).

Innehållet i förlängningsavtalet skiljer sig från tidigare avtal i det att avsnitten om rymdforskning och säkerhetsforskning har lagts till. Eftersom både USA och EU uttryckligen planerar för att använda rymden för militära ändamål och eftersom de definierar säkerhet främst i militära termer, är det rimligt att anta att samarbetsavtalet också kommer att tjäna militära ändamål.

Samarbete inom vetenskap och forskning är oerhört viktigt. Det måste dock användas för civila ändamål. Jag är mot varje militär användning.

Lydie Polfer (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet med förslag om en förlängning av avtalet från december 1997, som förlängdes första gången 2003. Förlängningen kommer att göra det möjligt för de båda parterna att fortsätta, förbättra och intensifiera sitt samarbete inom vetenskapliga och tekniska områden av gemensamt intresse.

Samarbetet kommer att vara till ömsesidig nytta för de vetenskapliga och tekniska framsteg som uppnås inom respektive parts forskningsprogram. Det kommer också att ske en kunskapsöverföring som kommer att vara till fördel för våra företag och våra medborgare.

Samarbetet ingår i den europeiska politiken för teknisk forskning och utveckling som är en så viktig del av EU-lagstiftningen. Det kommer också göra det möjligt för oss att förstärka den europeiska industrins vetenskapliga och tekniska grund och främja att industrin får ökad konkurrenskraft internationellt.

Zuzana Roithová (PPE-DE), skriftlig. – (CS) I dag röstade jag inte för betänkandet om ett fortsatt vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och USA, trots att EU:s och USA:s investeringsnivå på området är bland de högsta i världen och många sammanlänkade forskningsinstitut är ledande i den vetenskapliga och tekniska utvecklingen i världen och bidrar till att lösa en mängd globala problem. På lång sikt vill jag dock kritisera kommissionens och rådets ovilja att ingå avtal med USA om gemensamma etiska grundprinciper för vetenskap och forskning. Det oroar mig att det föreliggande avtalet ännu en gång inte innehåller några sådana bestämmelser. Det är oansvarigt mot mänskligheten och visar prov på en bristande hänsyn till de forskare som frivilligt upprätthåller uttryckliga etiska principer medan andra inte gör det. Detta gäller särskilt bioteknik.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Nieblerbetänkandet om förlängningen av avtalet mellan EG och USA om vetenskapligt och tekniskt samarbete. Avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete trädde i kraft för drygt tio år sedan och har redan förlängts en gång efter de första fem åren. Jag instämmer helt i att avtalet behöver förlängas igen för att fortsätta att främja vetenskapligt och tekniskt samarbete med Förenta staterna i gemensamma prioriterade områden som ger båda parter socioekonomiska fördelar.

Jag är också nöjd med att villkoren i avtalet är praktiskt taget desamma som tidigare, förutom några få tekniska ändringar. Slutligen välkomnar jag tillägget av rymdforskning och säkerhetsområdet i avtalet mellan EG och USA.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om förslaget till rådets beslut om förlängning av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Amerikas förenta staters regering eftersom jag anser att allt vetenskapligt samarbete kan leda till nya upptäckter som i sin tur kan stödja mänsklighetens utveckling. Eftersom USA är en av de främsta drivkrafterna i världen på forskningsområdet anser jag att förlängningen av avtalet om vetenskapligt samarbete med det landet kommer att vara till nytta för varje EU-medlemsstat.

- Betänkande: Niebler (A6-0005/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Den femåriga förlängningen av avtalet är till nytta för båda parter eftersom Rysslands och Europeiska gemenskapens vetenskapliga och tekniska samarbete kommer att fortsätta.

Eftersom innehållet i det förlängda avtalet kommer att vara samma som i det avtal som löper ut den 20 februari 2009 är det inte någon mening med att fortsätta samtalen om förlängning av avtalet på sedvanligt sätt.

Med hänsyn till fördelarna för båda parter av en skyndsam förlängning av avtalet föreslås ett förfarande i ett steg (ett förfarande och en rättsakt, kopplat till undertecknandet och upprättandet av avtalet). Båda avtalsparterna vill säkerställa ett fortsatt samarbete (och särskilt att genomföra sådana verksamheter där tredje part måste delta i enlighet med samarbetsavtalet). Jag ställer mig helt bakom förslaget.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för Nieblerbetänkandet eftersom vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och Ryssland är nödvändigt. Avtalet mellan EU och Ryssland måste inspirera både Europeiska gemenskapen och Ryssland att skörda de ömsesidiga frukterna av de vetenskapliga och tekniska framsteg som uppnås genom forskningsprogram.

Avtalet kommer att underlätta utbytet av idéer och överföringen av sakkunskap till nytta för forskarsamhället, näringslivet och de vanliga medborgarna. Jag konstaterar att avtalet bygger på samma principer som det avtal som ingåtts mellan EU och USA inom samma områden, det vill säga vetenskap och teknik.

Vi måste notera att avtalet bygger på principerna om ömsesidiga fördelar, främjandet av medverkan i samarbeten, exempelvis samordnade inbjudningar att lämna in gemensamma projektförslag och tillgång till varandras program och verksamheter.

Principer som stöder ett effektivt skydd av immateriella rättigheter och ett rättvist delande av de immateriella rättigheterna främjas aktivt. Förslaget ger också möjlighet till uppdrag för experter och tjänstemän från EU och till arrangerandet av seminarier och möten i Europeiska gemenskapen och i Ryssland. Låt oss under det europeiska året för kreativitet och innovation hoppas att avtalet kommer att bidra till att göra det strategiska partnerskapet mellan EU och Ryssland mer effektivt.

Avril Doyle (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) Angelika Niebler har lagt fram ett betänkande om ett förnyande av det befintliga avtalet mellan EG och Ryssland om vetenskapligt och tekniskt samarbete. Fredligt samarbete och arbete mellan Ryssland och EU är ömsesidigt fördelaktigt genom att det främjar vetenskaplig kunskap och forskning, och jag är glad över att kunna stödja denna åtgärd.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Förlängningen av partnerskapsavtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete med Ryssland är ett viktigt steg i normaliseringen och konsolideringen av förbindelserna mellan EU och Ryska federationen, förutom att det lättar de spänningar som funnits den senaste tiden.

Det räcker dock inte med att normalisera förbindelserna för samarbete inom dessa områden. EU och Ryssland måste först av allt hitta ett sätt att konsolidera sitt partnerskap och samarbete inom det säkerhetspolitiska området, främst energiförsörjningspolitiken. Gaskrisen nyligen framhävde vårt behov av att anta en allvarligt menad och gemensam linje för att hantera frågan om EU:s beroende av sina resursleverantörer.

Låt oss inte heller glömma krisen i Georgien som under en tid äventyrade hela den struktur som byggts upp i Europa efter det kalla kriget.

Med hänsyn till de problem som globaliseringen och den globala krisen ger upphov till är Ryssland en viktig aktör som inte kan uteslutas från eller ignoreras vid förhandlingsbordet. Ryska federationen måste dock följa dessa avtal och normala internationella regler.

Jag väddar till Europeiska kommissionen och det tjeckiska ordförandeskapet att finna uttryckliga sätt att lösa problemen så snart som möjligt till nytta för dem själva och för EU:s medborgare och partnerländer (Ukraina och Moldavien).

Mairead McGuinness (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) Jag skulle vilja föra till protokollet att jag stöder betänkandet om avtal om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och Ryssland.

Min omröstningsapparat fungerade dock inte, och jag skulle vilja föra till protokollet att jag röstade ja till betänkandet.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag röstade för vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Ryssland eftersom det är nödvändigt att bygga upp fasta, stabila och verkligt goda grannförbindelser med Ryska federationen. Jag ser vetenskapligt och tekniskt samarbete som ett utmärkt medel att bygga upp en sådan förbindelse. Europeiska gemenskapen har precis som Ryssland uppnått betydande vetenskapliga fördelar som kan vara till ömsesidig nytta. Gemenskapen kan säkert dra nytta av sådant samarbete, genom att förverkliga och förbättra sina vetenskapliga och tekniska projekt. Jag vill dock understryka att för verkligt goda grannförbindelser krävs det beredvillighet och pålitlighet även från motparten.

De senaste dagarna har vittnat om att Ryssland är mycket opålitligt som handelspartner. Ryska federationens åtgärder ledde till en gaskris i många EU-länder eftersom det innebar ett direkt hot mot medlemsstaternas ekonomier och påvisade nackdelarna med att vara beroende av Ryssland för sin energi. För det goda vetenskapliga och tekniska samarbetets skull hoppas jag att sådana händelser inte kommer att upprepas i framtiden.

Zuzana Roithová (PPE-DE), skriftlig. – (CS) Precis som jag röstade mot avtalet med USA röstade jag också mot betänkandet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och Ryssland. Jag gjorde detta av exakt samma skäl. Det oroar mig att avtalet inte har något kapitel med en överenskommelse om gemensamma etiska begränsningar för forskningen. Jag beklagar att kommissionen och rådet underskattar denna helt avgörande aspekt av forskningen och inte ens försöker att utforma ett sådant avtal. Det är som om de inte var medvetna om att etiska begränsningar mer än någon annanstans är motiverade inom vetenskapen, där en försiktighetsprincip är av nöden. Åtminstone när det gäller vetenskap och forskning som finansieras med offentliga medel skulle en internationell överenskommelse om etiska principer vara synnerligen lämplig inom ett sådant samarbetsavtal.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Angelika Nieblers betänkande om avtalet mellan EU och Ryssland om vetenskapligt samarbete. Det är verkligen viktigt att förlänga det avtal som ingicks med Sovjetregeringen för många år sedan. Samarbetet mellan EU och Ryssland har gett utmärkta resultat eftersom parterna har förenat sina krafter enkom i syfte att förbättra den allmänna välfärden.

Jag välkomnar därför Angelika Nieblers initiativ och framhåller vikten av kontinuitet och varaktighet i de diplomatiska förbindelserna mellan EU och Ryssland för att se till att den internationella geopolitiska balansen bibehålls.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Det finns flera skäl till att detta avtal stärker EU:s inre marknad och samarbete för normer liksom att det upprätthåller konsumentskyddet.

Det första skälet är att vetenskapen är global, och framsteg som vi delar med oss av bidrar till att öka den sammanlagda mänskliga kunskapen. Fördelarna är konkret och generellt av godo.

Vare sig det gäller bilindustrin som arbetar för att minska utsläppen eller universitet som upprättar strategiska förbindelser går det att mäta nyttan med att främja avtalet.

Även konsumenterna drar indirekt nytta av detta, eftersom de skarpaste huvudena kan sättas in för att utarbeta hållbara lösningar på våra gemensamma problem.

Daniel Stroj (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Även om det kan tyckas som om antagandet av förslaget till rådets beslut om ingående av avtalet (om förlängning av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Ryssland) egentligen är en formalitet av underordnad betydelse, anser jag inte att så är fallet. Det blir allt tydligare att Ryssland måste vara en strategisk partner för EU, i stället för att betraktas som för evigt fördömt och som en skräckfigur. Vi välkomnar därför varje steg i riktning mot samarbete mellan EU och Ryssland på olika nivåer och i olika former. Samarbete med Ryssland kan också väntas spela en mycket viktig och entydigt positiv roll i den nuvarande svåra ekonomiska krisen. Ryssland kan inte separeras från Europa. Ryssland tillhör Europa, oavsett om vi tycker om det eller inte, och samarbetet med landet kan snart komma att bli av avgörande betydelse för Europa.

- Betänkande: Hegyi (A6-0478/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) När vi talar om vildmark menar vi i själva verket en naturlig miljö där det inte har funnits någon väsentlig mänsklig verksamhet, med andra ord orörda områden. Begreppet vildmark kan beteckna både land och hav.

Det finns två olika metoder: en utnyttjar begreppet "vård" och den andra "fridlysning". Dessa skiljer sig åt. Den förra kan beskrivas som "riktig användning av naturen", den senare "skydd av naturen mot användning". Även om miljövård och fridlysning har olika syften beror det enligt mig på det konkreta området om de kan tillämpas. EU är exempelvis för litet för att kunna ha förbjudna områden för sina medborgare. Skogar täcker omkring en tredjedel av landområdet, av vilket endast fem procent kan beskrivas som vildmark.

De flesta vildmarksområden i EU är skyddade inom ramen för Natura 2000. Detta är ett europeiskt nätverk som redan omfattar de mest värdefulla områdena med störst biologisk mångfald i EU. Därför instämmer jag i att ingen ny lagstiftning för vildmarksområden behövs, eftersom de flesta omfattas av Natura 2000. Det är dock viktigt att kartlägga vildmarksområden beroende på om det är skog, sötvatten eller hav.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för betänkandet. Det finns flera skäl till att Europa bör intressera sig för att skydda vildmarksområden. För det första fungerar de som tillflyktsorter och genetiska reservat för många arter som inte kan överleva om betingelserna ändras det allra minsta. Det finns också många arter som ännu inte har upptäckts och beskrivits. De flesta av dessa lever i jorden eller i ruttnande trä och är mycket känsliga för förändringar. Dessa föroreningsfria områden är idealiska för att studera naturliga förändringar och naturens evolution. Samtidigt är dessa områden extremt känsliga för påverkan från klimatförändringar som människan orsaker utanför dess gränser.

Vidare finns det många rent etiska skäl till att bevara vildmarksområden i Europa. Vi har en moralisk skyldighet att se till att kommande generationer kan få glädje och nytta av de skyddade vildmarksområdena i Europa. Utvecklingen av hållbar turism används som medel för att ge vildmarksområdena ett ekonomiskt värde och främja deras bevarande.

Det är därför viktigt att utarbeta lämpliga rekommendationer för att hjälpa EU:s medlemsstater att hitta det bästa sättet att se till att befintliga och potentiella skyddsområden samt vildmarksområden och deras naturliga processer skyddas inom ramen för Natura 2000.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag röstade ja till betänkandet eftersom jag verkligen håller med om att vi behöver fortsätta med kartläggningen av Europas sista vildmarksområden. Självfallet kan man inte åstadkomma detta utan att definiera begreppet vildmark. Därför uppmanar jag Europeiska kommissionen att vidta åtgärder på området. Jag instämmer också med tanken att vi bör främja hållbar turism i dessa områden och lära områdenas förvaltare hur de kan bevara och skydda vildmarken.

Därför ansluter jag mig till uppmaningen från de största icke statliga organisationerna på området och uppmanar kommissionen att slå fast riktlinjer för bevarandet av vildmarkerna i EU.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Betänkandet visar att inte ens de mest avlägsna delarna av Europa ligger utanför EU:s makt. Hela poängen med vildmark är att den ska vara orörd av människan – inklusive EU. Med tanke på de olika hoten mot miljön har dock kommissionen föreslagit åtgärder för att skydda och vårda EU:s mest avlägsna och isolerade regioner.

Jag är därför rent generellt positiv till betänkandet, förutsatt att medlemsstaterna behåller en framträdande roll i förvaltningen, bestämningen och skyddet av vildmarken.

Jag är lätt skeptisk till fördelarna med en EU-strategi för vildmark, eftersom EU:s förvaltning av jordbruket och fiskeriet har visat sig vara katastrofalt. Det är viktigt att EU fungerar som en främjande instans och fond för bästa praxis i denna process. Annars skulle själva syftet med de föreslagna åtgärderna undergrävas.

Oaktat dessa brasklappar är min region i nordöstra England rik på isolerade områden med utomordentlig naturskönhet, som till stor del är orörda av människan. Jag stödde därför betänkandet.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Genom Natura 2000 har man gjort mycket för att skydda oförstörd eller orörd miljö. I betänkandet betonas vikten av sådana projekt, och jag håller fullkomligt med föredraganden om att man måste använda flera resurser för att se till att sådana områden skyddas. Det är viktigt att kartlägga dessa områden eftersom det kan vara för sent om vi väntar med det till senare.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I Gyula Hegyis initiativbetänkande betonas vikten av att skydda vildmarksområden i EU genom att genomföra befintliga direktiv och föreslå att man definierar begreppet vildmark som fortfarande orörda områden liksom "områden där de mänskliga verksamheterna är minimala".

Även om betänkandet är välkommet är vissa partier oklara, till exempel om befintliga vildmarksområden eller möjliga framtida vildmarksområden avses. Jag skulle också vilja veta om det finns vildmarksområden

som för närvarande inte är upptagna som Natura 2000-områden, vilka skulle kunna omfattas av detta betänkande.

Områden som kräver särskild uppmärksamhet inom ramen för Natura 2000 tillhör befogenheterna hos olika generaldirektorat i kommissionen. Även om jag uppskattar det arbete som utförs av dessa olika avdelningar och deras olika uppdrag så anser jag att man genom att öka samarbetet och enhetligheten i hög grad kan stärka skyddet för Natura 2000-områdena. Jag är glad över att kunna stödja Gyula Hegyis betänkande, men beklagar att jag på grund av tillämpningen av artikel 45.2 inte fick tillfälle att diskutera det.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Hegyibetänkandet eftersom jag anser att det är nödvändigt att förbättra skyddet och främjandet av vildmarksområden i Europa.

På grund av miljöbelastningar som är följden av århundraden av mänsklig aktivitet täcker vildmarksområden i dag endast 46 procent av jordens yta.

Jag anser att det är Europeiska kommissionens uppgift att förse medlemsstaterna med rekommendationer, vari det bör ingå att kartlägga och utarbeta en strategi för Europas vildmarksområden.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade för betänkandet eftersom vi behöver skydda naturen, men genom att människan använder den. Skogar täcker för närvarande 33 procent av EES-ländernas landareal, vilket motsvarar 185 miljoner hektar. Endast cirka 9 miljoner hektar skog (5 procent av hela skogsarealen) anses vara vildmark. Dessa områden tillsammans med deras ursprungliga växt- och djursamhällen och de ekosystem som de ingår i befinner sig i ett allt väsentligt naturligt tillstånd. Vildmarksområden bör bli föremål för effektiva och uttryckliga skyddsvillkor, eftersom de är genetiska reservat och tillflyktsorter för många arter som inte kan överleva ens under den minsta förändring av betingelserna, särskilt stora däggdjur som björnar, vargar och lodjur.

Vi har en moralisk skyldighet att se till att kommande generationer kan få glädje och nytta av Europas vildmarksområden. Utvecklingen av hållbar turism kan användas som medel för att få ut ett ekonomiskt värde av vildmarken och skapa stöd för bevarandet, uppmuntra vanliga människor att upptäcka det värde som döljs i naturen utan att skada den. Hållbar turism stärker stödet för bevarandestrategierna, eftersom turisterna lär sig förstå behovet av skydd genom sin egen personliga erfarenhet samtidigt som detta bidrar ekonomiskt till att bibehålla vildmarksområden som kan ge arbetstillfällen för lokalbefolkningen.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I dag har Europas vildmarksområden minskat till en bråkdel av vad de en gång var, och därför är skyddet mycket angeläget.

Områdena måste därför vara en central del i den europeiska politiken för biologisk mångfald och beaktas i nätverket Natura 2000 för att på bästa sätt utnyttja de ekosystemfunktioner de tillhandahåller.

Jag godkänner därför Hegyibetänkandet i hopp om att de europeiska vildmarksområdena kan bevaras bättre till glädje för kommande generationer.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder betänkandet, i vilket man betonar behovet av att skydda de 46 procent av jordens landområden som är vildmark och som inte har påverkats i högre grad av mänsklig verksamhet.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Den tid då mänsklighetens öde var en fråga om överlevnad i kamp mot naturen är för länge sedan förbi. Även om vi fortfarande behöver skydda oss mot naturen och dess angrepp har det i vår del av världen blivit nödvändigt att skydda naturen mot människans närvaro och dominans. Vi måste göra detta för vår egen skull: för det intresse vi har av att bevara den biologiska mångfaldens rikedom och för vårt behov av att bevara den planet som vi har fått chansen att bebo. Det är på grundval av dessa påbud som vi måste överväga ansträngningarna att bevara vildmarken i Europa och särskilt i de yttersta randområdena, där denna mångfald är så viktig. Samma påbud kräver att ingrepp och regleringar avvägs och övervägs. Om vi vill främja ett nytt sätt att använda landsbygdsområden får vi inte öka de mänskliga verksamheterna där till ohållbara nivåer. Skyddet av vildmarken, särskilt när den samexisterar med mänsklig verksamhet, måste innebära att främja balans, bevarande och hållbarhet. Vi får inte lägga oacceptabla bördor på landsbygdens liv eller föranleda att människor överger områden som redan i sig själva är utarmade.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Hegyibetänkandet om vildmarken i Europa. Jag anser att Europeiska unionen bör intressera sig mer för sina vildmarksområden

eftersom de fungerar som tillflyktsorter och reservat för många arter som inte kan överleva under förändrade betingelser. Dessutom får vi inte glömma de etiska skälen till detta beslut.

Vi EU-medborgare har en moralisk skyldighet att se till att kommande generationer kan dra nytta av skyddade vildmarksområden i Europa. Jag välkomnar därför Gyula Hegyis initiativ som syftar till att främja utvecklingen av hållbar turism, en verklig indikator på vildmarkens ekonomiska värde.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade ja till betänkandet, eftersom EU enligt mig måste skydda sina vildmarksområden och bidra till underhållet av sina nationalparker. Enligt betänkandet om vildmark i Europa finns det tio nationalparker i flera olika regioner i EU. Underhållet och skyddet av dessa nationalparker innebär också skydd för de djur- och fågelarter som förekommer i dessa områden.

Med tanke på att vissa av dessa arter håller på att utrotas, anser jag att Europeiska unionen måste ta aktiv del i att utveckla program för att bidra till att dessa arter ska kunna återhämta sig och återinföra ett bestånd i vissa områden där vissa djur- och fågelarter tyvärr har försvunnit.

På samma sätt anser jag att följande åtgärder är nödvändiga: en noggrannare analys av skogsrojningsverksamheten i områden som inte är betecknade som nationalparker och utveckling av konkreta projekt inriktade på nyplantering av skog i områden där skogen har avverkats. Personligen ger jag mitt fulla stöd åt alla sådana projekt, och jag skulle vilja gratulera föredraganden.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Begreppet vildmark gäller en naturlig miljö som inte har ändrats på något väsentligt sätt av mänsklig verksamhet. Än idag klassas 46 procent av jordytan som vildmark.

Det finns en skillnad mellan begreppen naturvård och fridlysning. Det förra innebär korrekt användning av naturen. Det senare innebär skydd av naturen från användning. Enligt min åsikt måste vi skydda naturen, men det ska ske genom människans användning. Europas territorium är för litet för att vi ska kunna ha områden som är förbjudna för dess medborgare. Områdena i fråga har ett särskilt och unikt värde. Detta kan användas på ett miljövänligt sätt genom att utveckla nya produkter inom turismen.

På samma gång är dessa områden särskilt känsliga för verkningarna av miljöförändringar som orsakats av människan. Vi har en moralisk skyldighet att se till att framtida generationer kan njuta av och dra nytta av Europas verkligt vilda områden. Utvecklingen av hållbar turism kan vara ett sätt att dra nytta av vildmarkens ekonomiska värde och skaffa pengar till naturvården.

Det har skapats ett intressant program som kombinerar vildmarksprogram och hållbar turism i Europa. Jag avser PAN [Protected Area Network] Parks Foundation, vars mål är att utveckla den hållbara turismen inom dessa landområden.

Det finns inget behov av ny lagstiftning om vildmark, men Europeiska kommissionen bör utarbeta lämpliga rekommendationer för att se till att EU:s medlemsstater får vägledning om det bästa sättet att garantera skyddet för nuvarande och potentiella vildmarker, som skulle kunna omfattas av Natura 2000-nätet.

– Betänkande: Queiró (A6-0501/2008)

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) På senare år har allmän- och affärsflyget varit den snabbast växande delen av flygsektorn. Flygplatser i min valkrets i nordöstra England, som Newcastle och Durham Tees Valley, är omtyckta av amatörpiloter och i ökande utsträckning av affärsfolk. Det är därför en underavdelning som behöver stöd och en förnuftig reglering.

Jag är imponerad över kommissionens engagemang för proportionalitet i regleringen av allmän- och affärsflyget. Denna inställning markerar ett betydelsefullt avsteg från många tidigare transportrelaterade förslag och ska välkomnas, även om vi måste vara på vår vakt för att försäkra oss om att sektorn kan fortsätta att växa på ett hållbart sätt utan att belastas av det slags byråkrati som alltför ofta har karakteriserat kommissionens förslag.

Denna sektor kommer ofrånkomligen att gå tillbaka något på kort sikt allt eftersom den ekonomiska krisen fortsätter att verka. Allmän- och affärsflyget bidrar dock påtagligt till ekonomisk tillväxt, särskilt på regional nivå som vi i nordöstra England kan intyga.

Jag röstade för detta betänkande.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag håller med föredraganden om behovet av att betona hur viktig datainsamling, proportionell reglering, flygplats- och luftrumskapacitet och miljöhållbarhet är samtidigt

som vi måste erkänna betydelsen av en av vår tids snabbast växande industrier. Vi kräver en avvägning av ovan nämnda frågor så att inga affärshinder uppstår och miljöhållbarheten bevaras.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Parlamentsledamoten Luis Queiró har reagerat på kommissionens uttalande "En dagordning för en hållbar framtid för allmän- och affärsflyget" och lyft fram flera områden där strategiska överväganden om den icke-kommersiella flygtransportsektorn i allmänhet och affärsflyget har en ökad betydelse. Av särskilt intresse är utvidgningen av gemenskapens behörighet på områden för säkerhet och trygghet och den inverkan på sektorn som gemenskapsinitiativ som gemensamt europeiskt luftrum och system för flygledningstjänst har.

Att trygga säkerheten medan man samtidigt ser till att miljöhänsyn tas av sektorn på ett ansvarsfullt sätt, både när det gäller att minska buller och sänka volymen på de utsläpp som uppstår, är det allra viktigaste. Sektorns tillväxthastighet och dess mångfald bidrar båda till att framtida reglering kommer att bli nödvändig. Detta uttalande pekar mot en väg till att utveckla en kommande strategi.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstade nej till Luis Queirós betänkande om framtiden för allmän- och affärsflyget.

Det är helt säkert sant att antalet flygningar inom allmän- och affärsflyget har ökat markant och att miljöpåverkan därför också har ökat.

Jag anser dock att det är fel strategi att investera i en utvidgning av flygplatserna, eftersom detta bara kommer att leda till större efterfrågan på resor och en ökning av flygtrafiken. Vi behöver finna alternativ så att mängden flygtrafik inte växer och utsläppen hålls inom rimliga gränser.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Allmän- och affärsflyget är en blomstrande sektor som kännetecknas av en ökad grad av anpassningsbarhet och flexibilitet, egenskaper som står i kontrast till den stelhet som är typisk särskilt för stora flygplatser. Av detta skäl stöder jag min kollega Luis Queirós rekommendationer om konsekvent tillämpning i varje enskilt fall av proportionalitets- och subsidiaritetsprinciperna inom denna sektor, med förbehållet att man uppfyller alla säkerhets- och trygghetskrav.

Jag väddar till samtliga medlemsstater att ta hänsyn till alla rekommendationer från kommissionen och föredraganden, särskilt de som rör hur man kan göra flygplatskapaciteten mer effektiv och använda den på ett optimalt sätt, inte bara när det gäller stora flygplatser utan särskilt när det gäller regionala och lokala flygplatser.

Som föredragande för åtgärds paketet European Single Sky II och en utvidgning av befogenheterna för Europeiska byrån för luftfartssäkerhet tog jag i själva verket hänsyn till att detta segment av flygsektorn behöver få alla förutsättningar som krävs för att uppnå en hållbar utveckling, till både industrins och i sista hand passagerarnas fromma.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade ja till Luis Queirós betänkande om en dagordning för en hållbar framtid för allmän- och affärsflyget. Vi har helt klart blivit uppmärksammade på att det behövs en ny europeisk politik för allmän- och affärsflyget.

Skälet är att det har skett en konstant tillväxt i den sammanlagda omsättningen för bolag inom den civila flygsektorn. Det uppskattas rentav att antalet passagerare inom affärsflyget kan komma att fördubblas under de kommande cirka tio åren. Dessutom måste man erkänna de fördelar som denna typ av flygtrafik för med sig för det ekonomiska och sociala välbefindandet i dess helhet.

Jag välkomnar därför betänkandet av min kollega och hoppas att potentialen hos en sektor som uppvisar anmärkningsvärd tillväxt kan utnyttjas till fullo i framtiden.

– Betänkande: Harbour (A6-0018/2009)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Den offentliga sektorn har hindrats av traditionella metoder i offentlig upphandling av forsknings- och utvecklingstjänster. Detta kan förändras genom vad som kallas förkommersiell upphandling. Förkommersiell upphandling är en särskild metod för den offentliga sektorn för att upphandla forskning och utveckling.

EU behöver en bredare innovationsstrategi. Och det vi kallar förkommersiell upphandling måste ses som en del av strategin. Den är nödvändig för att förstärka innovationskapaciteten i EU och förbättra

samhällsservicen för europeiska medborgare. Den offentliga sektorn i Förenta staterna ger ut 50 miljarder US-dollar till upphandling av forskning och utveckling. Europa ger ut 2,5 miljarder US-dollar. Det är uppenbart att förkommersiell upphandling är avgörande för att hjälpa den offentliga sektorn i Europa att ta itu med stora offentliga utmaningar.

Ett av problemen i EU är bristen på kunskap om hur man ska få bäst nytta av upphandling av forskning och utveckling. Problemet är en följd av vad som kallas exklusiv utveckling. Företag som har utvecklat en produkt eller en tjänst för ett offentligt organ får inte använda sina resultat för andra kunder. Förkommersiell upphandling åtgärdar denna anomali. Den tillåter ett särskilt tillvägagångssätt som inbegriper en fördelning av vinst och risk. Detta kommer också att leda till en kostnadseffektiv utveckling av innovativa lösningar.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Tack, herr talman! Jag kommer att rösta ja. Jag tror att förkommersiell upphandling kan bli mycket fördelaktig för innovationen och att den kan erbjuda moderna offentliga tjänster av hög kvalitet i Europa.

Och inte bara det. Entreprenader genom förkommersiell upphandling erbjuder stora möjligheter för små och medelstora företag, både när det gäller sektorn för offentliga entreprenader och deras globala utveckling och erfarenhet. De är genom sin karaktär i själva verket mer tillgängliga för mindre företag än traditionella stora kommersiella entreprenader.

Trots detta är jag rädd för att det som föreslås inte kommer att kunna locka till sig de mindre företagen, såvida man inte tydliggör hur dessa entreprenader ska fungera, särskilt i gränsöverskridande sammanhang, och såvida man dessutom inte klargör vissa administrativa aspekter, inklusive bestämmelser om statligt stöd och immateriell äganderätt, i syfte att skapa en öppen och stabil miljö för offentliga organ och företag.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Läsningen av betänkandet har en allvarsam effekt: trots allt tal om Lissabonstrategin och om att göra Europa till världens mest konkurrenskraftiga ekonomi vid slutet av nästa år blev jag bestört över att läsa att den offentliga sektorn i Förenta staterna ger ut 50 miljarder dollar om året på upphandling av forskning och utveckling.

Denna summa är tjugo gånger större än i Europa och representerar ungefär hälften av det investeringsgap som finns mellan Förenta staterna och Europa när det gäller den totala forskningen och utvecklingen.

Jag välkomnar detta betänkande av min kollega Malcolm Harbour, som har angett sätt som Europa kan börja minska den produktivitetsklyftan på. Nyckeln till denna process ligger i titeln: att driva på innovationen.

Enligt min åsikt är det bästa sättet att förverkliga förhoppningarna i betänkandet att se till att EU uppmuntrar innovation och teknisk utveckling snarare än lägger hinder i vägen med regleringar.

Mot bakgrund av den viktiga roll som offentlig upphandling har i att främja och stödja ny teknik stödde jag detta betänkande. Jag hoppas att dess principer kommer att vara till nytta för lokala myndigheter i min region i nordöstra England.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag håller med föredraganden om hur viktig innovation är särskilt i krävande sektorer som hälsovård, åldrande och säkerhet. Förkommersiell upphandling marginaliserar utrymmet för misstag och borde således användas som ett innovativt medel.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Min kollega Malcolm Harbour har lagt fram ett initiativbetänkande om att öka innovationen i Europa för att trygga hållbara offentliga tjänster av god kvalitet. Tillgång till sådana tjänster på ett rättvist och rimligt sätt är nödvändig för att den fria marknaden ska fungera till fullo. Detta meddelande tar upp frågan om forsknings- och utvecklingsfasen av en förkommersiell produkt.

Förkommersiell upphandling är en särskild strategi för att den offentliga sektorn ska sätta in forskning och utveckling med avsikt att driva på innovationen för att garantera hållbara offentliga tjänster av hög kvalitet i Europa. Omfattningen av de offentliga tjänster som berörs täcker hälsovård, utbildning, säkerhet, klimatförändring och energieffektivitet, i allt frågor som gagnar hela samhället. Att anta denna strategi kommer att leda till kostnadseffektiv mervärdesutveckling av nya och innovativa lösningar, och därför stödde jag detta förslag.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Offentlig upphandling inom området för forskning och utveckling i EU utgör en obetydlig andel av den sammanlagda offentliga upphandlingen. EU står sig inte heller i jämförelse med Förenta staterna, vars offentliga sektor lägger 50 miljarder US-dollar om året på

offentlig upphandling inom forskning och utveckling, vilket är 20 gånger mer än vad som satsas i EU. Detta är väldigt olyckligt om vi verkligen vill stärka vår innovativa potential.

Det är värt att lägga märke till att många produkter och tjänster som finns idag inte skulle existera om det inte vore för användningen av offentliga medel. Satellitbaserade navigeringssystem och halvledarteknik är bara två exempel.

EU behöver uppnå tekniska förbättringar på många områden, såsom hälsa, hållbar tillväxt och säkerhet. Inom flera av dessa områden finns det ännu inga kommersiella lösningar, och om de finns krävs ytterligare insatser inom forskning och utveckling. Förkommersiell upphandling är ett sätt att avlägsna klyftan mellan tillgång och efterfrågan inom den offentliga sektorn och erbjuder offentliga myndigheter en möjlighet att förbättra sina tjänster.

Förkommersiell upphandling utgör också en viktig möjlighet för små och medelstora företag. Innovationspotentialen hos de senare är enorm, och tack vare tillflödet av offentliga medel får de möjlighet att utveckla och sälja de framtagna lösningarna till andra kunder.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar varmt betänkandet av Malcolm Harbour om förkommersiell upphandling: att driva på innovation för att få hållbara offentliga tjänster av hög kvalitet i Europa. Det är ytterst viktigt att Europeiska unionen bemöter samhällseliga utmaningar på rätt sätt, för att på ett genomgripande sätt förbättra de offentliga tjänsterna.

Ur denna synvinkel kan förkommersiell upphandling bidra till att överbrygga klyftan mellan tillgång och efterfrågan inom sektorn för offentliga tjänster. Jag håller med föredraganden när han betonar behovet av att utbilda kunden om hur innovation inom offentlig upphandling ska hanteras, eftersom området är mycket kvalificerat och kräver välutbildad personal.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Förkommersiell upphandling äger rum när den offentliga sektorn lägger beställningar inom forsknings- och utvecklingsområdet och på det sättet stöder innovation samt ser till att hållbara offentliga tjänster av hög kvalitet garanteras.

Den förkommersiella upphandlingen är oerhört viktig för att stärka hela Europeiska unionens innovationspotential, förbättra offentliga tjänster direkt till medborgarna och även avlägsna klyftan mellan tillgång och efterfrågan i den offentliga sektorn.

Ett exempel på en lösning som har utvecklats på grundval av offentlig upphandling är satellitbaserade navigeringssystem.

I Förenta staterna satsas ett 20 gånger större belopp på beställningar inom forsknings- och utvecklingsområdet än i Europeiska unionen.

För små och medelstora företag utgör offentlig upphandling ett värdefullt tillfälle att få erfarenhet. Entreprenader genom förkommersiell upphandling är fördelaktiga för mindre företag, eftersom dessa ofta inte uppfyller villkoren för vanlig kommersiell offentlig upphandling.

EU bör skyndsamt ta fram övergripande lösningar för att förbättra användningen av förkommersiell upphandling, inte bara vid nationella utan även vid lokala och regionala myndigheter.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Först och främst skulle jag vilja gratulera Malcolm Harbour till betänkandet som han har utarbetat, till hur det speglar arbetet i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Genom att anta detta initiativbetänkande av Malcolm Harbour kommer vi att bidra till att stärka innovationen inom forskning och utveckling i Europeiska unionen. Vi måste utnyttja fördelarna med en förkommersiell upphandlingspolitik. Offentlig upphandling är ett område som potentiellt erbjuder ofantliga fördelar för små och medelstora företag, eftersom förkommersiell upphandling är mer lättillgänglig än stora entreprenader på upphandling.

Vi måste följa USA:s exempel och inrikta oss mer på upphandling av forsknings- och utvecklingstjänster. Vi måste fastställa ett fördelaktigt instrument för förkommersiell politik i syfte att stärka EU:s innovationsgrund. För närvarande kan företag som har utvecklat en produkt eller tjänst på uppdrag av ett offentligt organ inte återanvända sina resultat för andra potentiella kunder, samtidigt som det finns finansiella hinder för upphandling av konkurrerande lösningar. Genom förkommersiell upphandling möjliggörs kostnadseffektiv utveckling av innovativa lösningar.

– Betänkande: Laperrouze (A6-0013/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh och Inger Segelström (PSE), skriftlig. – Vi har valt att rösta emot Laperrouzes betänkande då vi anser att det slutgiltiga betänkandet är obalanserat och inkräktar på medlemsstaternas rätt att besluta om man vill använda/utveckla/investera i kärnkraft eller inte. Vi stödjer gemensam forskning om t.ex. kärnsäkerhet, men tycker att betänkandet i flera fall går för långt i kärnkraftsvänlig riktning. Dessa beslut ska fattas på medlemsstatsnivå.

Vidare är vi i allmänhet för investeringar i energinfrastruktur, men ställer oss frågande till att stödja alla projekt och investeringar som föredraganden vill. Vi hade velat se tydligare kriterier för att kunna stödja ett sådant ställningstagande bl.a. mot bakgrund av debatten om Nord Stream.

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Först och främst måste EU ägna sina ansträngningar åt att hjälpa sina medlemmar i deras jakt på olja och gas. Det finns en möjlighet att Malta har fossila bränslereserver under havsbotten. En full exploatering kan inte genomföras på grund av frågorna om medianlinjen mellan Malta och dess nordafrikanska grannar. Detta borde inte bara vara en bilateral fråga, utan det ligger också i EU:s intresse att söka en lösning för sin medlemsstats räkning.

Frågan om kärnenergi har än en gång fått en framträdande roll. Det finns för- och nackdelar. Kärnkraftsdebatten tar aldrig slut. Man kan inte undgå att uppmärksamma möjligheten att utvärdera denna energikälla.

Man har meddelat mig att Malta övervägt att importera energi från kärnkraftverk i Frankrike. Denna energi skulle vid ankomsten till Malta vara i form av elektricitet, och de negativa aspekter som associeras med kärnkraftverk skulle inte diskuteras. Den alstrade energin skulle bli billigare än energin från en gasledning från Sicilien. Malta skulle inte behöva ta på sig den kapitalkostnad som behövs för att bygga ett kraftverk.

Liam Aylward (UEN), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar den tilldelning av ekonomiskt stöd på 100 miljoner euro från EU som getts i veckan till stöd för byggandet av ett nytt elektriskt nät mellan Irlands östkust och Wales.

Detta nya projekt är en del av det stimulanspaket på 3,5 miljarder euro som tillkännagavs av kommissionen förra veckan i Bryssel. Det kommer att bidra till byggandet av fler moderna energinät som kommer att helt trygga energiförsörjningen för Irland i framtiden.

EU ska också ekonomiskt stödja nya projekt på området för alternativ energi, och detta inbegriper vindenergisektorn.

Som medlem av parlamentets miljöutskott har jag upplevt den växande tvisten om energiförsörjningen.

Vi måste alla begrunda vad som hänt under flera veckor nu beträffande energiförsörjningen från Ryssland till EU via Ukraina.

Faktum är att vi i EU måste göra slut på vårt fullständiga beroende av rysk energi. Vi måste utveckla andra energisektorer.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Tack, herr talman! Jag röstar ja. Jag anser att de förnybara energikällorna, som vindkraft och solenergi, vattenkraft eller jordvärme, biomassa eller marina resurser, är Europeiska unionens viktigaste potentiella energikällor. De kan bidra till att stabilisera energipriset och minska det tilltagande energiberoendet.

Det är därför mycket viktigt att fastställa en europeisk energipolitik som möjliggör en större förändring mot effektiv energiteknik med låga koldioxidutsläpp, i syfte att möta vårt energibehov. Om energieffektivitet och energibesparingar fortsätter att prioriteras och utvecklingen av förnybara energikällor fortsätter håller jag med om att det skulle vara möjligt att möta energibehovet genom källor med låga utsläpp före 2050. Jag håller också med om betydelsen av en systematisk strategi som baseras på synergier mellan olika sektorer. Kort sagt är de långsiktiga utmaningarna med energi- och klimatförändringar på global och europeisk nivå ett unikt tillfälle att tillåta nya företagsmodeller i hela ekonomin för att stimulera innovation och uppmuntra miljövänligt företagande.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Vi har ingen enhetlig europeisk energipolitik. Varje stat försvarar sina egna intressen. Ytterligare fem miljarder euro har anslagits till elanslutningar och bredband i EU. Detta är ett historiskt ögonblick, eftersom Europeiska kommissionen för första gången i EU:s historia diskuterade budgeten på nytt och föreslog ett sådant projekt. Detta är särskilt viktigt för Litauen, eftersom landets elnät

än så länge varken är sammankopplat med Sverige eller Polen, och är isolerat ur energisynpunkt. Sammankoppling av energi är en investering som inte skapar någon stor ekonomisk vinst. Därför bör sådana nödvändiga projekt finansieras genom EU-medel. I dag köper Litauen gas för omkring 500 US-dollar, medan andra EU-stater, som är mycket längre bort från Ryssland än vad Litauen är, betalar mindre för gasen. Vi skulle åstadkomma mycket om vi agerade solidariskt och samstämmt gentemot Gazprom när det gäller priset.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De tre viktigaste målen – tryggad energiförsörjning och solidaritet mellan medlemsstaterna; att bekämpa klimatförändringen: erinra om "20-20-20"-målet för 2020 och målet att minska växthusgasutsläppen med mellan 50 och 80 procent till 2050; och EU:s ekonomiska tillväxt: att få bästa pris samtidigt som man undviker prisvolatilitet – är ytterst viktiga när vi diskuterar europeisk energipolitik. Vi måste överväga den politik som decentralisering av energikällorna kommer att leda till och nya sorters förnybar energi bör också uppmuntras.

Giles Chichester (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag och mina brittiska konservativa kolleger välkomnar den strategi för energiförsörjning som Laperrouzebetänkandet om den andra strategiska energioversynen innehöll.

Vi röstade mot hänvisningarna till Lissabonfördraget, helt i linje med vårt långvariga motstånd mot det. Eftersom det emellertid finns hänvisningar till Lissabonfördraget som vi inte uttryckligen kunde rösta mot, har vi beslutat att avstå från att rösta i slutomröstningen.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade ja till Anne Laperrouzes betänkande om den strategiska energioversynen i EU, eftersom det i betänkandet slås fast att EU:s framtida energipolitik bör innehålla beredskapsplaner, medföra genomförandet av projekt för att diversifiera försörjningskällorna, samt nya klimatförändringsmål.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade nej till betänkandet eftersom vi inte håller med om många av dess förslag, då de alltid grundas på fri konkurrens och marknadsliberalisering i en strategisk sektor där offentlig politik och offentligt ägande av de grundläggande medlen för energiproduktion är centralt.

Vi röstade dock ja till flera förslag. Vi är exempelvis också bekymrade över försörjningstryggheten i fråga om fossila bränslen som olja och gas, och föredragandens påstående om att det är osannolikt att världsproduktionen kommer att överstiga 100 miljoner oljefat per dag (för närvarande ligger den på 87) medan behovet förväntas bli 120 miljoner oljefat per dag 2030, samt risken för en allvarlig kris under det närmaste årtiondet.

Vi instämmer också i att man bör satsa på mer forskning inom energiområdet, särskilt när det gäller omvandling av kärnavfall och kärnfusion.

Icke desto mindre motsätter vi oss försöket att gynna ekonomiska grupper i EU framför offentliga bolag i tredjeländer och att betänkandet används för att försvara Lissabonfördraget och uppmuntra till att fördraget ratificeras.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Laperrouzebetänkandet om den andra strategiska energioversynen trots dess enligt min åsikt alltför stora entusiasm för kärnkraft. Jag är inte för en tidig stängning av säkra kärnkraftverk, men min entusiasm för nya kärnkraftverk är ytterst begränsad. I min egen region, sydvästra England, har vi möjlighet att bygga en tidvattensfördämning tvärs över floden Severn som med avsevärt mindre potentiell skada för miljön skulle få en produktion som motsvarar två kärnkraftverk och på ett "grönt" sätt stå för 5 procent av Storbritanniens energibehov.

Jag röstade också för ändringsförslag 22 från De gröna som pekade på den fördröjning och eskalerande kostnad som fusionsenergiprojektet Iter medför. Jag var inte för att placera detta gemensamma projekt i Europa eftersom värden betalar en oproportionerligt stor del av den totala budgeten. Därför röstade jag för att Japan, som ville ha det, skulle stå värd för denna ekonomiska belastning. Mycket tidigare än jag trodde visar det sig nu att jag hade rätt.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Alla är medvetna om att energifrågan utgör en stor utmaning för medlemsstaterna. Energibesparingar, ökad energieffektivitet, forskning om kommersiellt genomförbar förnybar energi och ny teknik för transport och diversifiering av försörjningen utgör alla kända vägar till minskat beroende för medlemsstaterna. Vi ifrågasätter inte behovet av visst samarbete och till och med organisation på mellanstatlig nivå i syfte att uppnå solidaritet mellan staterna.

I verkligheten framstår det dock i betänkandet som om utformningen av en energistrategi och försörjningstrygghet kommer i andra hand jämfört med införandet av en enhetlig energipolitik eller ett enhetligt gas- och elnät, under beskydd av en enda europeisk tillsynsmyndighet i varje sektor. I dag är de olika medlemsstaternas val, behov, möjligheter och kapacitet högst skiljaktiga.

Denna känsliga fråga är verkligen en strategisk fråga, och som sådan kan den endast hänskjutas till medlemsstaternas oberoende beslut i enlighet med deras intressen. Målet är än en gång en ökning av befogenheterna för byråkratin i Bryssel. Vi vet att detta är vad vi har att tacka för problemen vi brottas med, vilka sträcker sig från en explosion i elpriserna till regelbundna strömbrott.

Det är skälet till att vi röstade nej till betänkandet.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE), skriftlig. – (FR) I betänkandet förespråkas åter kärnkraftsalternativet, trots att denna energikälla inte är konkurrenskraftig och uran utvinns under farliga förhållanden som ger upphov till etnisk diskriminering och har följder för hälsan som inte är godtagbara.

På grund av problemet med den globala uppvärmningen kan inte kol betraktas som en "övergång".

Jag förmodar att diversifieringen av unionens energiförsörjning är kopplad till utnyttjandet av fossila tillgångar i Kaspiska havet. Gas- och oljefälten i Kashaganregionen sätter press på befolkningen och deras naturtillgångar: utvinningen av svavelhaltig olja hotar befolkningens hälsa och den biologiska mångfalden.

En diversifiering av energiförsörjningen förutsätter att det finns gas- och oljeledningar för transport av tillgångarna till EU. Projekten med olje- och gasledningen Baku–Tbilisi–Ceyhan (BTC) och Nabucco påverkar våra grannars politiska stabilitet. Vi har en plikt att inte låta vårt energibehov hota deras stabilitet. Befolkningen i södra Kaukasus måste få ekonomisk och samhällselig nytta av energiutvinningen på deras territorium.

I Afrika måste produktionen av solenergi för våra behov belönas på lämpligt sätt.

Varför inte nämna i betänkandet att förnybar energi och energibesparing är vad som behövs i framtiden? Jag röstar nej till betänkandet i dess nuvarande form.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) För att garantera EU:s energitrygghet krävs en gemensam energimarknad i EU, där alla gemenskapens medlemmar ingår, och särskilt den baltiska regionen. De baltiska ländernas beroende av Ryssland som enda leverantör av energiresurser hämmar energitryggheten, inte bara för dessa länder utan även för gemenskapen i dess helhet. Därför är det nödvändigt att koppla samman de baltiska länderna med EU-nätet genom att prioritera och tillräckligt finansiera EU-projekt. Diversifieringen av energikällor och leverantörer kan inte vara upp till medlemsländerna själva. Det måste beslutas på EU-nivå. Därför stöder jag särskilt föredragandens uppmaning till kommissionen att utarbeta en strategisk europeisk plan genom vilken man slår fast långsiktiga investeringar för att tillfredsställa behovet av framtida elproduktion, samt konkreta riktlinjer för investeringar i kärnkraft. I en situation där finanskrisen särskilt har drabbat byggsektorn, vilket även är fallet i Litauen, blir föredragandens uppmaning till medlemsstaterna att "öka sina insatser för att ta itu med problemet med slutförvaring av all form av radioaktivt avfall, men särskilt högradioaktivt avfall" särskilt aktuell med tanke på stängningen av kärnkraftverket i Ignalina.

Partnerskaps- och samarbetsavtal (särskilt med Ryssland) måste vara ett medel för att tillvarata alla EU-medlemmars intressen, och EU:s medlemsstater måste ansluta sig till principerna om solidaritet och enighet i förhandlingarna med energileverantörer i tredjeländer. Endast ett enat EU är starkt och konkurrenskraftigt i en tid av snabb globalisering.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Frågan om Europeiska unionens energitrygghet är ett regelbundet återkommande ämne som blir alltmer aktuellt, vilket tydligt visar att det finns djupt rotade, olösta problem. Den nyligen uppkomna gaskrisen har visat på det ovillkorliga behovet av att medlemsstaterna förenar sina krafter på gemenskapsnivå och visar solidaritet, både i krissituationer och genom att utarbeta och genomföra gemensamma lösningar som är till fördel för alla.

Genom sitt läge vid EU:s östra gräns är Rumänien medvetet om både riskerna och fördelarna med detta geostrategiska läge. Av det skälet stöder och främjar Rumänien å ena sidan inrättandet av alternativa transitvägar för energi, särskilt gasledningen Nabucco, medan landet å andra sidan stöder processen för att klargöra och stärka partnerskapet med Ryssland, som spelar en viktig roll på den internationella scenen, och inte bara inom den problematiska sektorn för energiförsörjning.

Med tanke på detta måste föredragandens rekommendationer om ledningen i Sydeuropa, särskilt Nabucco, och sammankopplingen av gas- och elnäten från norr till söder i Sydösteuropa beaktas och genomföras så fort som möjligt.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Gaskrisen som vi precis har gått igenom har än en gång tydligt visat hur viktigt det är för EU med trygg och pålitlig energiförsörjning till låg kostnad. Det är oroande att kärnkraften som en del av energidebatten plötsligt framhåvs som "klimatvänlig" och att reaktorer som har nått slutet på sin livslängd och som man har lagt miljoner i statsstöd på att ta ur bruk plötsligt tas i drift på nytt. Detta är troligen en följd av att EU ignorerade gaskonflikten och lämnade de östra medlemsstaterna i sticket. Det är en minnesbeta för framtiden. Vi måste minska vår energikonsumtion, även om kritikerna tvivlar på att man genom det obligatoriska införandet av lågenergilampor kommer att uppnå det, och vi måste trycka på när det gäller användningen av alternativa energikällor. Men så länge budgeten är inriktad på kärnkraft kommer detta aldrig att inträffa, med följden att nya energitekniker kommer att marginaliseras.

Även om det är viktigt att ta hänsyn till tryggheten i EU:s energiförsörjning får det inte leda till stöd för Turkiets anslutning till EU av energipolitiska skäl. Även om Turkiet inte blir medlem kommer de planerade oljeledningarna att kunna passera genom landet, och det kommer fortfarande att vara möjligt att genomföra projekten för gasinfrastruktur.

Antonio Mussa (UEN), skriftlig. – (IT) Jag värderar Anne Laperrouzes arbete högt och har därför röstat för att det ska antas. Jag hoppas bara att de idéer och förslag som hon har tagit med i betänkandet kommer att uppskattas tillräckligt av kommissionen och tolkas så positivt och övergripande som möjligt.

Jag hoppas därför att man inte kommer att lägga hinder i vägen för att så snabbt som möjligt fastställa projekt för infrastrukturen och att de kommer att bedömas i enlighet med prioriteringar som endast är förknippade med tidpunkten för genomförande, finansiell struktur, tillgängliga resurser och förhållandet mellan stödet från allmänheten och privata åtaganden.

I detta sammanhang försummar man Medelhavsområdet i utformningen av kommissionens förslag till ekonomisk återhämtningsplan, som innehåller en plan för finansiellt stöd till vissa projekt, genom att utesluta naturgasledningen mellan Algeriet, Sardinien och Italien (inklusive avsnittet i Italien) från gruppen av mest prioriterade EU-projekt.

Jag hoppas fortfarande att vi inom ramen för diversifieringen av energikällor och försörjningsvägar kan åstadkomma gradvisa framsteg genom att göra bruk av nya möjligheter att bygga upp infrastruktur där denna saknas.

Jag hoppas att solidaritetsmekanismerna inte kommer att tillåta störningar på marknaden eller ge upphov till alltför betungande förfaranden. Jag hoppas att energistadgan kommer att spela en central roll tillsammans med en utvidgning av energigemenskapen, särskilt i förhållande till transitländer och även omfattande förnybara energikällor.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Sammanhanget i vilket man avhandlar en strategi för lång sikt har ett avsevärt inflytande på analysens resultat och förslagets innehåll. Debatten om den strategiska energioversynen utgör inget undantag. I detta sammanhang finns det flera faktorer som pekar på att den är mer permanent än övergående. Dessa faktorer omfattar energiberoende (vare sig av Ryssland eller av de huvudsakliga oljeproducerande länderna) och dess konsekvenser, stigande energikostnader (vare sig på grund av högre priser som en följd av ökad global efterfrågan eller på grund av den minskade köpkraften hos stater som har försvagats av den svåra ekonomiska krisen), samt de miljömässiga följderna på olika nivåer genom den hela tiden ökande globala energikonsumtionen, som den ekonomiska krisen knappast kommer att upphäva. Sammantaget pekar dessa faktorer på behovet av en strategi som grundas på mindre grad av beroende och följaktligen större diversifiering (antingen i fråga om leverantörer eller konsumerad energi), större energieffektivitet, en varaktig forskningsinsats inom alternativ energi, större integration, och på samma gång utveckling av produktionskapacitet på lokal nivå, särskilt sådan som nyttjar alternativa energikällor. Det är en enorm utmaning, men samtidigt en strategisk fråga som vi inte kan ignorera.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade ja till betänkandet av Anne Laperrouze om den andra strategiska energioversynen. Jag håller med om att vi behöver upprätta en verklig grund för EU:s framtida energipolitik, som är inriktad på försörjningstrygghet, kamp mot klimatförändring och EU:s ekonomiska tillväxt.

Liksom föredraganden betonar jag betydelsen av att inrätta en EU-fond för att garantera de icke-kommersiella riskerna för vissa projekt för produktion och transport av energi som påverkar EU, i syfte att uppmuntra investeringar i alla nät.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) EU har högtflygande planer som ska avpassas mot en risk att resurserna kommer att begränsas alltmer allt eftersom befolkningarna runt jordklotet kräver mer energi. Om vi ska behålla den nuvarande tryggade energiförsörjningen och utveckla effektiv energi som inte baseras på kol är svaren inte ömsesidigt uteslutande.

Att bevara säkerheten i vår miljö och att undvika energifattigdom bland de människor som, särskilt i sydöstra England, lever på fasta inkomster är lika viktiga mål.

Därför stöder jag en blandning av tekniska lösningar för energiförsörjningen i EU. Samtidigt som jag respekterar behovet av försiktighet i kärnkraftsindustrin vad beträffar säkerheten tror jag emellertid att den erbjuder en viss säkerhet: om vi berövades denna process nu skulle det därför bli förödande för många av mina väljare med fasta inkomster.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) I betänkandet om den andra strategiska energiöversynen går man inte tillräckligt långt i fråga om sammanhållning. Enligt mig bör en samlad insats för att uppnå en energieffektiv ekonomi få högsta prioritet inom ramen för EU:s energipolitik. Man bör ge absolut prioritet åt att begränsa energikonsumtionen, i ett försök att uppnå målen för klimatförändring, hållbar utveckling, innovation, skapande av arbetstillfällen och konkurrenskraft. I själva verket är en sådan strategi ett väldigt effektivt och billigt sätt att garantera ständig energiförsörjning. Som redan nämnts skapar den ett stort antal arbetstillfällen för både högkvalificerad arbetskraft och arbetare utan yrkesutbildning.

I EU:s energipolitik måste man med tanke på framtiden ägna tillräcklig uppmärksamhet åt förändringarna i hur energi konsumeras och produceras. Decentraliserade energisystem kommer att behöva kombineras med omfattande källor till förnybar energi. Vid sidan av energieffektivitet är energibesparingsåtgärder av central betydelse. Vi bör därför ställa krav på isolering, tillsammans med andra åtgärder, inom byggindustrin. I betänkandet överdrivs betydelsen av kärnkraft. Det kan hända att den täcker en tredjedel av det totala elbehovet, men det utgör endast sex procent av det totala energibehovet. I det här sammanhanget skulle jag vilja påminna er om att det fortfarande inte finns någon hållbar lösning för problemet med högradioaktivt avfall.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Energiöberoendet i Europa måste högre upp på den politiska agendan. Behovet av klara definitioner i hela EU om energifattigdom är också viktigt. Det finns också behov av fler gemensamma tankar om hur vi kan utnyttja den gröna ekonomin för att hjälpa oss genom den nuvarande finanskrisen genom att skapa jobb men också för att ge EU-energin det oberoende som vi behöver. En investering i EU:s informationsdatabas över jordens resurser måste genomföras.

Konrad Szymański (UEN), skriftlig. – (PL) Betänkandet av Anne Laperrouze om den andra strategiska energiöversynen innehåller en punkt där inrättandet av South Stream-ledningen förespråkas. Detta är ett systerprojekt till North Stream-ledningen, som är inriktat på att omöjliggöra genomförandet av Nabuccoprojektet. South Stream-ledningen stärker Rysslands position i fråga om försörjning av energikällor, och kan därför inte betraktas som ett projekt för diversifiering på detta område.

– Betänkande: Záborská (A6-0492/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh och Inger Segelström (PSE), skriftlig. – Vi var starkt kritiska till Anna Záborskás betänkande och tänkte rösta emot detta då vi tyckte att det var väldigt kvinnofientligt. Kvinnan skulle ta hand om hem, barn och de äldre i stället för att arbeta. Som tur är behövde vi inte rösta emot resolutionen, då ändringsresolutionen från Verts/ALE bifölls.

Även om vi i slutändan valde att stödja resolutionen fanns det skrivningar som vi var emot eller ställde oss tveksamma till, och därför var det inte självklart hur vi skulle rösta.

Som svenska socialdemokrater tycker vi att rätten till arbete ska gälla alla. Samhället måste då också ge redskap och förutsättningar för att kvinnan ska kunna arbeta, vilket är en förutsättning för hennes frigörande. En väl utbyggd barn- och äldreomsorg är en av de viktigaste förutsättningarna för att även kvinnan ska kunna arbeta. Naturligtvis måste det finnas en solidaritet mellan generationerna, men denna solidaritet får inte leda till att kvinnan tvingas vara hemma och vakta gamla och barn.

Vi anser ändå att den av majoriteten antagna resolutionen skickar en tydlig signal till det tjeckiska ordförandeskapet att deras mål att vård av barn och gamla i hemmet ska jämföras med arbete är både omodernt och väldigt kvinnofientligt.

Robert Atkins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag och mina brittiska konservativa kolleger stöder flera av de allmänna principer som anges i betänkandet, inbegripet stöd för anhörigvårdare, balans mellan arbets- och privatliv och föräldraledighet.

På grund av vissa hänvisningar i betänkandet, särskilt med avseende på arbetstidsdirektivet, har vi emellertid valt att avstå från att rösta.

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Det är ett faktum att begreppet arbete i Lissabonstrategin relaterar till formellt avlönat arbete. Begreppet "arbete" måste tolkas i en vidare bemärkelse. Det finns verksamhet som utförs av både män och kvinnor som inte kan betecknas som formellt avlönat arbete, men man kan inte förneka att denna verksamhet utgör arbete. Till exempel är frivillig-, hushålls- och familjearbete alla olika aspekter av begreppet, men faller inte inom den traditionella definitionen av avlönat arbete.

Definitionen av arbete har hittills varit alltför ekonomisk. Många människor av båda könen vårdar närstående och ändå, trots detta, kommer inte denna arbetsinsats med i arbetsstatistiken. Enligt min åsikt är hushållsarbete en hushållsprodukt och borde utgöra en betydelsefull del i statistik som rör ett lands ekonomiska resultat.

Detta erkänns emellertid inte när man beräknar de varor och tjänster som utgör ett lands BNP. Resultatet blir att kvinnor, som ansvarar för den största delen av hushållsproduktionen, undervärderas beträffande sin insats. Med hänsyn till arbetstimarna i hushållsproduktionen måste man acceptera att detta borde tas med i beräkningen när man uppskattar ett lands samlade produktion.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Jag röstade ja till Anna Záborskás betänkande. Jag anser i synnerhet att kvinnor som sköter ett hushåll och uppfostrar barn inte bör diskrimineras på arbetsmarknaden. Att sköta ett hushåll och uppfostra barn är till stor del ett osynligt arbete. Det har ingen status, trots att det utförs för hela samhällets fromma. Ungefär sex miljoner kvinnor i Polen är husmödrar. Med hänsyn till detta bör EU:s politik definiera begreppet arbete på ett sätt som möjliggör förmåner för kvinnor som gör ett uppehåll i sin yrkeskarriär, kvinnor som ägnar sig åt familjen och även kvinnor som tar hand om familjen samtidigt som de är yrkesverksamma.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) I EU är sysselsättningsgraden för kvinnor med minderåriga barn endast 62,4 procent, jämfört med 91,4 procent för männen. Av de deltidsarbetande är dessutom 76,5 procent kvinnor. En otillräcklig omsorgssektor, låg lön, sent inträde på arbetsmarknaden, flera visstidsanställningar under lång tid och otillräckliga incitament för unga par – dessa är några av orsakerna till att unga människor väljer att bilda familj och skaffa barn senare i livet. Jag uppmanar EU-staterna att införa bestämmelser för att kostnaden för föräldraledighet inte bara ska ersättas av arbetsgivaren utan även av samhället, och för att ge föräldrar större möjligheter till flexibelt arbete samt institutionerna för barnomsorg större möjligheter till flexibla arbetstider, så att både kvinnor och män bättre kan balansera yrkes- och familjeliv.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande där man fokuserar på de olika aspekterna av direkt och indirekt diskriminering av kvinnor och män som ansvarar för vård av närstående. Man för fram synpunkten att en bättre förståelse av sambandet mellan arbete (avlönat arbete) och familjeplikter (oavlönat arbete) är nödvändig för att öka kvinnors ekonomiska oberoende och som en följd av det jämställdheten mellan könen.

Oavlönat arbete av kvinnor och män, som till exempel uppfostrar barn, vårdar äldre i hemmet, sörjer för solidaritet mellan generationerna och arbetar för allmänhetens bästa, betraktas än i denna dag inte som ekonomiskt arbete.

I betänkandet uppmanas medlemsstaterna att vidta åtgärder som syftar till att erkänna inte bara traditionella former av avlönat arbete utan också flera andra former som frivillig-, hushålls- och familjearbete och till att avgöra hur de ska tas med i medlemsstaternas nationalräkenskaper och bedöma deras betydelse för BNP.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Parlamentsledamoten Anna Záborská har lagt fram ett betänkande där det ges en definition av termen "arbete" som inbegriper icke avlönat och informellt arbete, vilket utsträcker erkännandet till icke-marknadsbaserat eller oavlönat arbete. Trots att detta arbete förekommer i alla medlemsstater tas det sällan med i beräkningen i statistiska utvärderingar av "arbetskrafterna" och lämnas

illa analyserat, illa uppskattat och utan erkännande. Det minsta man kan begära är att alla hemmamammors arbete måste tillskrivas dem som pensionsgrundande.

Jag röstade för detta betänkande trots vissa farhågor och problem med den allmänna huvudinriktningen i det.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade ja till den alternativa ståndpunkt som lades fram av gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, även om vi inte helt instämmer i vissa delar, då den förbättrar föredragandens förslag.

Detta är ett område där det är centralt med offentliga politikområden som i sig är inriktade på att uppnå jämställdhet mellan kvinnor och män. Det är centralt att offentliga tjänster finns och att alla har tillgång till tjänster av hög kvalitet, oavsett ekonomisk ställning och kön, och utan att bli utsatta för diskriminering. Detta kräver nationella folkhälso-tjänster som är gratis eller i huvudsak gratis, samt gratis offentlig utbildning av hög kvalitet för alla.

Det är också viktigt att inrätta och upprätthålla folkhälsoinrättningar av hög kvalitet och till rimlig kostnad, med öppettider som är anpassade till behoven hos föräldrar och barn, liksom vårdinrättningar av hög kvalitet och till rimlig kostnad för äldre och personer i beroendeställning. Allt detta är centralt för att garantera att allmänheten får bättre levnadsförhållanden och för att underlätta kvinnors tillgång till arbetsmarknaden och förvärsarbete, så att de kan bli ekonomiskt oberoende, vilket är en grundläggande förutsättning för kvinnors frigörelse.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Motiveringen till Anna Záborskás skäl visar att syftet med hennes betänkande är ett tillbörligt samhälleligt och ekonomiskt erkännande av viss verksamhet som inte kan kategoriseras som en del av den "formella arbetsmarknaden". För att uttrycka det klart och koncist talar vi i huvudsak om att uppfostra barn och, i ett samhälle med allt äldre befolkning, om att ta hand om personer i beroendeställning. Det behövde slås fast, eftersom det inte är uppenbart vid första påseende, varken i betänkandets titel, där det talas om diskriminering, eller vid första genomläsningen av en text som är avfattad på ett emellanåt märkligt sätt.

Kort sagt talas det med rätta i texten om erkännande av samhället, om att inkludera alla bidrag till tillgångarna, hur osynliga de än är, i de nationella siffrorna, om valfrihet, och till och med om att ge individuella socialförsäkrings- och pensionsrättigheter till dem som väljer att ägna sig åt familjen hellre än åt en karriär.

Det är dock tråkigt att Anna Záborská inte fullföljde sitt resonemang och glömde bort den enda åtgärden som verkligen skulle kunna ge både valfrihet och främja en ökning av födelsetalen genom att avlägsna den ekonomiska begränsningen, nämligen den föräldralön som Front national har förespråkat i årtal.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag har röstat ja till Anna Záborskás betänkande om att göra slut på diskrimineringen.

Vi måste göra allt som står i vår makt för att uppnå jämställdhet mellan könen.

Å ena sidan måste männen bli mer delaktiga i hushållsarbetet och barnomsorgen, och å andra sidan måste det vara möjligt för kvinnor att ägna sig åt en helt självständig karriär. Det är dock viktigt att vi aldrig tappar barnens väl ur sikte och skapar tillgång till lämpliga barnomsorgsinrättningar till rimlig kostnad.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Jämställdhet och likabehandling på arbetsmarknaden liksom i alla andra sammanhang är självklara i en demokrati. Så långt har föredraganden naturligtvis rätt.

Men som vanligt visar det sig att de åtgärder som föreslås för att rätta till avsteg från mänskliga rättigheter och demokrati syftar till att öka EU:s politiska makt på medlemsländernas bekostnad. Det slutar alltid med ett angrepp på subsidiariteten. Här föreslås i praktiken att EU ska axla ansvaret för medlemsländernas socialpolitik och lagstifta i frågor som är nära förenade med arbetsmarknadspolitiken. Därtill kommer skrivningar som öppnar för en gemensam skattepolitik. Allt detta är exempel på politiska frågor som medlemsländerna ska råda över på egen hand.

Jag har därför, flera av de goda intentionerna till trots, valt att rösta nej både till initiativbetänkandet och till det alternativa förslaget till resolution.

Thomas Mann (PPE-DE), skriftlig. – (DE) I Anna Záborskás betänkande klargörs det att kvinnors beslut om att gå ut i yrkeslivet eller ej fortfarande innebär ett val mellan två alternativ som inte är likvärdiga.

Jag är för att det arbete som utförs av både män och kvinnor i hemmet, inklusive hushållsarbete, uppfostran av barn och omsorg om äldre eller funktionshindrade familjemedlemmar, ska erkännas och betalas bättre. Hushållsekonomin förtjänar en mer framskjuten plats än den roll den för närvarande har. Man måste särskilt ta hänsyn till detta åtagande när det gäller socialskydds- och pensionspolitiken.

Kravet på "solidaritet mellan generationerna" har med rätta tagits upp. Vi stöder socialt ansvar i fråga om äldre och kommer inte att tillåta att hela grupper diskrimineras och uteslås. Värdet av detta integreringsarbete representerar nästan en tredjedel av Tysklands nationalinkomst. Detta exempel bör göras till en vedertagen strategi i hela EU.

Vi bör även erkänna bidraget från människor över 50 år till allmännyttan. Yngre pensionärer befinner sig för närvarande i en svår situation, eftersom de har slutat arbeta alldeles för tidigt, vanligen som ett resultat av att ha tvingats till det. Vi behöver fler jobb som är lämpliga för äldre. Deras erfarenhet, deras ingående kunskaper och deras öppenhet för att pröva nya saker ger dem en stark ställning på arbetsmarknaden.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder betänkandet där man pläderar för arbetstagares rättigheter vid ledighet för föräldrar och anhängvårdare och uppmanar till icke-diskriminering av anhängvårdare och ett större erkännande av det arbete de utför.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I stället för att kvotera, vilket lätt kan ge upphov till känslor av avund och ovilja, skulle det vara bättre att stödja unga kvinnor i deras utbildningsval och karriärplanering, i syfte att motverka inriktningen på kvinnoyrken. Om en kvinna väljer tryggheten i att arbeta i en grupp eller inom familjen i stället för en ensam, stressande chefsposition måste vi godta det. Lika lön för lika arbete är något vi länge har emotsett. Om detta inte genomförs så kommer alla försök att tillhandahålla pappa- eller föräldraledighet att misslyckas, på grund av den ekonomiska verkligheten.

Ensamstående föräldrar löper särskilt stor risk att hamna i fattigdom, och samhället behöver visa större solidaritet i detta hänseende. Ett annat problem är att arbete utfört av kvinnor, såsom hushållsarbete, uppfostran av barn eller omsorg för anhöriga, ofta inte betraktas som något riktigt arbete. Vi måste åstadkomma en förändring på det området. Om vi vill att familjelivet ska fortvara måste vi införa familjevänliga arbetstider, men EU motsätter sig detta. Det räcker inte att efterlysa solidaritet mellan generationerna. Vi måste även praktisera den. Dagens betänkande tycks vara ett steg i rätt riktning, varför jag röstade ja till det.

Teresa Riera Madurell (PSE), skriftlig. – (ES) Jag röstade för resolutionsförslaget som lades fram av gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen som ett alternativ till Anna Záborskás betänkande, eftersom det på ett bättre sätt angriper de faktiska problemen som fortfarande lever kvar när det gäller att uppnå verklig jämställdhet mellan män och kvinnor, erkänna förändringar i familjemodellen, förena privatlivet med arbetslivet och vidta de positiva handlingsåtgärder som vi socialister alltid har förespråkade.

Vi kan inte hålla fast vid stereotyper och inte heller lösa våra ekonomiska svårigheter genom att tvinga kvinnorna att stanna hemma och ta hand om äldre och barn, som det sägs i Anna Záborskás text, där kvinnor framställs som "potentiella mödrar" som sätter barn till världen och uppfostrar dem huvudsakligen tillsammans med fäderna.

Genom min röst vill jag också sända ett tydligt budskap till det tjeckiska ordförandeskapet som, vilket det förklarade i sitt program för dessa sex månader, också vill främja föreställningen om den kvinnliga omsorgsgivaren och uppmuntra många yrkeskvinnor att ge upp karriären till förmån för att ta hand om sina familjer. Jag får intrycket av att det tjeckiska ordförandeskapet inte förstår begreppet "jämställdhet mellan män och kvinnor" i dess fulla betydelse. Jag hoppas att vi efter sex månader kommer att kunna bidra med en förklaring.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstar för Anna Záborskás betänkande om solidaritet mellan generationer. Jag anser att EU:s nuvarande definition av begreppet "arbete" inte täcker alla kategorier tillräckligt. Diskrimineringen av kvinnor och män som frivilligt väljer att hjälpa de som inte kan ta hand om sig själva, eller att uppfostra kommande generationer, är numera anakronistisk och gammaldags.

Därför håller jag med föredraganden när hon bekräftar behovet av att göra begreppet arbete hållbart och att erkänna det obetalda arbete som kvinnor och män utför för att främja solidariteten mellan generationer.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Ett betänkande om icke-diskriminering grundad på kön och solidaritet mellan generationer antogs idag vid Europaparlamentets plenarsammanträde i Strasbourg.

Solidaritet mellan generationer är en av de strukturella och viktiga lösningar som föreslås i den europeiska sociala modellen. Medlemsstaterna förbinder sig att verka för att eliminera de motstånd som hindrar att kvinnor får tillgång till arbetsmarknaden på samma villkor som män. I samarbete med medlemsstaterna och arbetsmarknadens parter borde kommissionen se över de politiska strategier som syftar till att förena familjelivet med arbetslivet.

Sysselsättningstalen för kvinnor bekräftar att det, i flera aspekter av arbetet, fortfarande finns avsevärda skillnader mellan kvinnor och män vad avser möjligheten att förena privat- och yrkesliv. I strävan efter att uppnå Lissabonstrategins mål förbinder sig medlemsstaterna att finna arbete åt 60 procent av de arbetsföra kvinnorna.

Kommissionen borde lägga fram sina åsikter om det nya direktivet vad avser specifika rättigheter och skydd i fråga om att förena privat- och yrkesliv, i familjer där vissa medlemmar behöver omvårdnad. Jag tänker till exempel på familjer med barn, äldre eller funktionshindrade personer.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) I initiativbetänkandet talas om en förbättring av den rådande situationen vad gäller att uppskatta värdet av kvinnornas roll i solidariteten mellan generationer – att ge omsorg till barn, äldre och behövande i familjen. Betänkandet som jag lade fram var verkligen revolutionärt, eftersom det var första gången som ett erkännande av kvinnors "osynliga" bidrag till det finansiella systemet och till BNP efterlystes i ett parlamentariskt initiativ.

Betänkandet godkändes enhälligt i utskottet för kvinnors rättigheter. Inte ens gruppen De gröna röstade emot. Idag har samma ledamöter lagt fram en alternativ resolution utan att föreslå något samråd i förväg. Hela vänstersidan i Europaparlamentet röstade för den alternativa resolutionen. Jag drar två slutsatser av detta. För det första har vänstern visat att den inte respekterar det arbete som utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män utför, trots att den till synes erkänner utskottets betydelse. För det andra har vänstern väckt tvivel i frågan om jämställdhet och icke-diskriminering mellan män och kvinnor och därmed skapat misstankar om att man endast använder denna fråga som blickfång i medier.

Jag röstade mot resolutionen. Denna var definitivt ett steg i fel riktning. Trots att den innehåller stycken från mitt originalbetänkande visar den att vänstern inte respekterar miljoner kvinnors arbete över hela EU. Författarna till resolutionen har visat att de fortfarande sitter fast i gamla ideologier som nu har förlorat sitt värde. Dessutom ifrågasätts det tjeckiska ordförandeskapet i resolutionen, på ett aldrig tidigare skadat sätt, enbart för att det föreslagit viss diskussion om Barcelonamålen.

- Betänkande: Angelilli (A6-0012/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Tack, herr talman! Jag röstade för. Jag oroas mycket över att barnpornografi på Internet är ett fenomen som sprids i ökande takt och, i synnerhet, för att den involverar allt yngre barn. Sexuellt utnyttjande av underåriga och barnpornografi är grova överträdelser av de mänskliga rättigheterna.

Jag anser det därför vara viktigt att inom ramen för internationellt samarbete intensifiera de steg som tas för att filtrera och stänga webbplatser som innehåller barnpornografi, så att leverantörer av Internettjänster tvingas blockera sådana kriminella webbplatser.

Även om medlemsstaternas lagstiftning stadgar om påföljder och en relativt hög skyddsnivå mot övergrepp och sexuellt utnyttjande av barn och mot barnpornografi behöver vi stärka skyddet av minderåriga också med tanke på ny teknik, särskilt Internet, och de nya sätt som pedofiler beter sig på för att ägna sig åt grooming online.

Kort sagt, måste vi utarbeta informationskampanjer för föräldrar och tonåringar om faran med barnpornografi på Internet och som särskilt upplyser om risken att bli sexuellt utnyttjad i chattrum och på webbforum.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Jag röstade för det debatterade betänkandet och vill gratulera Roberta Angelilli för att ha tacklat ett så svårt men också viktigt ämne. Barnpornografi är ett ständigt ökande globalt problem. Alla ansträngningar bör därför göras för att bekämpa den på internationell nivå. Medlemsstaternas polisstyrkor borde utbyta information och samarbeta för att förhindra så många brott som möjligt av detta slag. Jag vill även understryka behovet av att utveckla effektiva metoder för att hjälpa barn som fallit offer för pedofili.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Det är min uppfattning att alla EU-länder borde kriminalisera sexuella relationer med underåriga upp till 18 år, om tvång, våld eller hot brukas. Det borde också vara

kriminellt att medvetet utnyttja barns tillit genom att använda sin maktposition eller sitt inflytande över dem, även inom familjen, och att missbruka ett barns situation, särskilt ett psykiskt eller fysiskt funktionshinder.

EU-länderna bör kräva att leverantörer av Internetjänster blockerar tillgången till webbplatser som marknadsför sex med barn, samtidigt som banker och andra kreditkortsföretag bör blockera betalningar på webbplatser med barnpornografi.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag håller med om att medlemsstaterna måste "kriminalisera alla typer av sexuella övergrepp mot barn", inklusive grooming online.

Man måste förhindra att dömda sexualförbrytare kommer i kontakt med barn genom anställning eller frivilligt arbete som inbegriper regelbunden kontakt med barn. Medlemsstaterna är skyldiga att stadga om att belastningsregistret ska kontrolleras i samband med ansökningar till vissa tjänster för arbete med barn, varvid man måste införa tydliga regler eller riktlinjer för arbetsgivarna om deras skyldigheter på detta område.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) EU försöker ofta agera gemensamt när frågan hellre bör avgöras av medlemsstaterna. I det här fallet anser jag emellertid att det har stor betydelse om vi agerar gemensamt.

Barnpornografi och sexuellt utnyttjande av barn är ett allvarligt gissel för vårt samhälle. Det fördärvar livet för dem som är mest sårbara och bäst behöver vårt skydd.

Med hänsyn till EU:s karaktär och den fria rörligheten för människor är det nödvändigt att vi använder de olika medel som står oss till buds för att bekämpa dessa vedervärdiga brott var de än inträffar. Det är särskilt viktigt att uppgifter om förövarna samordnas och uppdateras regelbundet.

Vi måste också förbättra samarbetet med tredjeländer så att EU-medborgare som reser utanför EU för att begå sexbrott mot barn kan identifieras, stoppas, åtalas och utlämnas på begäran. EU:s globala roll erbjuder ett viktigt tillfälle att verka för våra värderingar i länder och regioner där barns rättigheter är mindre väl skyddade.

Därför röstade jag för betänkandet.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Den moderata delegationen i Europaparlamentet har idag röstat om Roberta Angelillis (UEN, IT) betänkande (A6-0012/2009) om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi. Kampen mot spridningen av barnpornografi måste prioriteras. I denna har europeiska samarbetet i olika roller en mycket viktig roll att fylla. Vi moderater röstade därför för rapporten.

Vi vill dock samtidigt notera att vi inte delade rapportörens åsikt vad gäller två av de många förslagen som presenterades. Till skillnad från rapportören anser vi inte att man bör kompromissa vissa yrkesgruppers strikta tystnadsplikt, så som till exempel advokater, präster och psykologer.

Vi anser vidare att man svårigen kan hålla ägaren av internetplats strikt ansvarig för alla diskussioner som förs även i privata samtal i slutna rum på en hemsida. Trots ändamålet är det inte proportionellt att kräva att alla ägare av internetplatser övervakar alla privata samtal som förs därpå, för att kunna garantera internetplatsens laglighet i enlighet med förslaget. Vi måste istället fokusera på andra och effektivare metoder för att bekämpa nätverk som sprider barnpornografi, som inte får sådana allvarliga konsekvenser för integriteten hos vanliga internetanvändare.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Angelilibetänkandet, för jag anser att skyddet för barns rättigheter måste prioriteras av EU och dess medlemsstater. Lagstiftningen om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi måste uppdateras för att ta i beaktande den nya tekniken, särskilt Internet, och de nya sätt som pedofiler betar sig på för att ägna sig åt grooming online.

Jag tycker att EU:s och medlemsstaternas institutioner i synnerhet måste fokusera på att öka den institutionella kapaciteten att bekämpa dessa brott.

Eftersom dessa förbrytelser inte tar hänsyn till gränser måste EU utveckla ett gränsöverskridande nätverk för att bekämpa detta brott. I detta avseende stöder jag idén att Europol ska upprätta en speciell enhet för bekämpning av barnpornografi och barnprostitution med experter som är utbildade i specifika frågor. Denna enhet ska bedriva ett effektivt samarbete med medlemsstaternas och tredjeländernas polismyndigheter med relevant expertis.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag stöder helt parlamentsledamoten Roberta Angelillis initiativbetänkande och rekommendationen till rådet om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi. Tidigare gemensamma ställningstaganden har ännu inte genomförts i alla medlemsstater samtidigt som hotet mot barns säkerhet genom stora tekniska framsteg fortsätter att öka. Detta betänkande syftar till att uppdatera och förstärka de medel som finns för att bekämpa dessa avskyvärda beteenden och definiera dem som brott, straffbara enligt lag. Ett genomförande av Roberta Angelillis betänkande innebär att skyddet för barn mot dessa övergrepp kommer att öka som svar på en teknisk utveckling som särskilt tar sikte på den lömska metoden med "gromning".

Andra viktiga förslag omfattar gränsöverskridande kontroller av personer, som dömts för sexuella övergrepp, för att hindra dem från att få arbeten där de skulle ha direkt kontakt med barn i andra medlemsstater och ökat skydd för offren under utredningar och rättegångar.

Internet är en synnerligen viktig del av vårt sammanlänkade informationssamhälle. Barn är mer datorkunniga än någonsin, men med denna ökade kunnighet och säkerhet är de risker som skrupelfria personer utgör inte klart uppenbara för dem eller deras mindre kunniga föräldrar. Dessa förslag avser att med förnuftiga förslag skydda de mest sårbara medlemmarna av våra samhällen.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Angelillibetänkandet om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi, för jag anser att det är jätteviktigt att uppdatera vårt sätt att bekämpa alla former av utnyttjande av barn för att kunna tillförsäkra barnen en hög nivå av skydd inom EU.

Därför stöder jag betänkandets rekommendationer, särskilt förslaget att i samtliga medlemsstater kriminalisera alla sexualbrott mot barn, öka vaksamheten och övervakningen av nya sätt att ägna sig åt gromning, speciellt på Internet, och inrättandet av ett varningssystem för försvunna barn som ska förbättra samarbetet på europeisk nivå.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Sexuella övergrepp mot barn och barnpornografi är synnerligen otäcka brott som kräver, i en tid av Internet och sexturism, starkare lagstiftning, ökat samarbete mellan polis och rättsväsende och bättre stöd till offren. Roberta Angelillis betänkande förtjänar vårt stöd.

Jag borde dock påpeka att vi, bortsett från teknikens utveckling som skapar många fler möjligheter för de perversa personerna att tillfredsställa sina begär, också måste se på det moraliska förfallet och de sjunkande värderingarna som ytterligare orsaker till den stora ökningen av denna sorts brott.

För cirka 30 år sedan, under namnet av en så kallad moralisk liberalisering, ohämmat sökande efter njutning för alla och individens pseudopersonliga utveckling från tidig ålder, var det en viss politisk riktning som förespråkade sexuell aktivitet bland minderåriga, även i spalterna för den trendiga vänsterns språkrör, den franska tidningen *Le Monde*. Samtidigt som detta skamliga argument förhoppningsvis har avfärdats fortsätter dess skapare att predika, och deras politiska riktning fortsätter med lätthet att undervisa utan att någonsin ha erkänt sin skuld.

Slutligen vill jag veta varför den enda rättigheten som inte ges barnen i de flesta av våra länder är rätten att födas.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Som man nämner i detta förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet är Europarådets konvention om skydd för barn mot sexuellt utnyttjande och sexuella övergrepp – som redan har undertecknats av 20 EU-länder – den första internationella rättsakt där olika former av sexuella övergrepp mot barn klassificeras som brottsliga gärningar, inbegripet sådana övergrepp, som bland annat begås med hjälp av våld, tvång eller hot, även inom familjen.

I detta sammanhang uppmanar parlamentet alla medlemsstater som inte ännu gjort det, att underteckna, ratificera och genomföra alla relevanta internationella konventioner och börja med Europarådets konvention. Bland sina rekommendationer uppmanar parlamentet medlemsstaterna att förbättra sin lagstiftning och sitt samarbete på detta område, för att säkerställa att sexualbrott mot barn under 18 år inom hela EU alltid klassas som utnyttjande av underårig, och att kriminalisera alla typer av sexuella övergrepp mot barn.

Oberoende av den nödvändiga analysen och varje lands suveräna beslut om varje enskilt beslut av parlamentet är vi eniga om resolutionens huvudsakliga inriktning vars mål är att skydda och säkra barnens rättigheter.

Jens Holm, Erik Meijer, Esko Seppänen och Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi är avskyvärda brott, och internationellt samarbete är nödvändigt för att få stopp på dem. Därför röstade vi för Angelillibetänkandet i dag. Det finns emellertid synpunkter i

betänkandet som vi inte stöder, som att skapa en enhetlig extraterritoriell strafflagstiftning som skulle tillämpas i hela EU och också att bestämma på EU-nivå vad som ska vara ett brott och försvårande omständigheter.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstar för Angelillibetänkandet om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi.

Idag är det viktigare än någonsin att skydda barnens utveckling och integritet på bästa möjliga sätt. I de flesta familjer arbetar båda föräldrarna, mor- och farföräldrarna har inte möjlighet att se efter barnen och Internet är ofta den enda underhållningen, varför riskens omfattning inte kan förnekas.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi är avskyvärda brott och internationellt samarbete är nödvändigt för att göra slut på dem. Därför röstade jag för Angelillibetänkandet i dag. Det finns emellertid synpunkter i betänkandet som jag inte stöder, som att skapa en enhetlig extraterritoriell strafflagstiftning som skulle tillämpas i hela EU och också att bestämma på EU-nivå vad som ska vara ett brott och försvårande omständigheter.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Sexualbrott mot barn och barnpornografi är bland de mest avskyvärda brott som människor gör sig skyldiga till. Det är brott som ska medföra stränga straffpåföljder eller omfattande seriös vård om förövaren är psykiskt sjuk.

Betänkandet föreslår många bra åtgärder för att förbättra hanteringen av detta förfärande sociala problem. Medlemsstater uppmanas att ratificera och genomföra alla internationella konventioner på området, de bör få hjälp att förbättra sin lagstiftning på området och barnsexturism ska klassas som brottsligt i samtliga medlemsstater. Detta är helt enligt min syn på EU som en värderingsunion. Jag stöder mycket i betänkandet och har röstat ja i många enskilda omröstningar.

Betänkandet vill emellertid också harmonisera strafflagstiftningen i EU och sätta upp ett system med förebyggande åtgärder att finansieras med EU-medel, trots att detta är ett globalt problem som bör regleras genom konventioner och avtal på FN-nivå. Det är svårt att undgå intrycket att vi återigen ställs inför ett exempel på att ett förfärande socialt problem cyniskt används för att flytta fram EU:s positioner på bekostnad av medlemsländernas självständighet. Straffrätten är en helt central del av en suverän stats befogenheter. Jag har därför röstat nej till betänkandet i sin helhet.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Roberta Angelillis betänkande om sexuellt utnyttjande av barn eftersom denna fråga berör en av de mest ohederliga inhumana handlingarna, som måste bestraffas genom åtgärder vidtagna av alla medlemsstater.

I Rumänien är det fortfarande mycket som man inte känner till i denna fråga. Vi har inte mycket information om dess omfattning. Därför anser jag att antagandet av detta betänkande kommer att bidra till att utöka informationskampanjerna som syftar till att sätta fokus på och varna om sexuella övergrepp mot barn, öka antalet och omfånget av handlingar för att upptäcka minderåriga som utnyttjas sexuellt, skapa rehabiliteringstjänster och därefter regelbundet kontrollera deras situation och slutligen förbättra systemet för registrering och bevakning av fall av sexuella övergrepp mot barn.

Vidare tror jag att underåriga offer för människohandel måste erbjudas specialisttjänster inom transitcentrum inbegripet bistånd och rehabilitering i samtliga medlemsstater.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder betänkandet. Där uppmanas de tre återstående länder, som ännu inte har genomfört rådets rambeslut om bekämpning av sexuellt utnyttjande av barn, att göra det. Jag stöder det ökade skyddet för barn, särskilt när det gäller Internet men också annan teknik som har utvecklats.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Samtidigt som Europaparlamentet diskuterar hur barn bättre kan skyddas rör sig den islamiska världen i motsatt riktning. Saudiarabiens högsta religiösa ledare har förklarat flickor i åldrarna 10–12 som "giftasvuxna" och har begärt att barnäktenskap ska kunna äga rum. Genom de islamiska invandrarna kommer detta också att påverka Europa, och vi måste förbereda oss inför denna möjlighet.

Vi måste ge våra barn bästa möjliga skydd. Eftersom sexualförbrytare som siktar in sig mot barn har en högre återfallsfrekvens måste vi skapa ett EU-täckande register med namn på potentiella sexförbrytare, pedofiler och personer med relevanta beteendestörningar. Vi måste bekämpa våld och övergrepp mot barn i alla dess former på ett mera effektivt sätt och förlänga straffen för sexuell kontakt med barn och innehav av

barnpornografi. Jag har röstat för Angelillibetänkandet eftersom det kommer att förbättra skyddet för våra barn.

Seán Ó Neachtain (UEN), skriftlig. – (GA) Informationstekniken växer och breder ut sig över EU när vi nu befinner oss i "den digitala tidsåldern". Det finns säkert mycket stora fördelar förknippade med denna teknik och de möjligheter som den erbjuder i form av arbete, utbildning, socialt liv och forskning. Detta betyder dock inte att vi kan bortse från farorna som är förknippade med denna teknik.

Internet förknippas med en speciell frihet – en frihet som saknar fysiska och praktiska gränser. Denna frihet kan vara bra, vilket oftast är fallet, men den kan också användas för sexuellt utnyttjande av barn och för barnpornografi.

Ingenting är viktigare än våra barns hälsa, välmående och framtid. Vi måste göra allt vi kan för att skydda dem från faror. För detta ändamål gav jag med glädje mitt stöd till Roberta Angelillis betänkande, och jag berömmar henne för allt det arbete hon har gjort i detta ärende.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade för Angelillibetänkandet om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi, för det kräver att alla medlemsländer, självklart, följer gällande internationell rätt och att man ser över rådets rambeslut för att förbättra skyddet för barn på europeisk nivå.

FN:s statistik är dramatisk. Huvuddelen av människohandelns offer för sexuellt utnyttjande är barn och ungdomar. Ett internationellt samarbete är nödvändigt i den gemensamma kampen mot dessa brott, och alla medlemsstater bör förvissa sig om att deras brottslingar ställs inför rätta.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Angelillibetänkandet därför att vi behöver SNABB, EFFEKTIV handling för att bekämpa orsakerna och framför allt effekterna av det sexuella utnyttjandet av barn och barnpornografen.

Våra barn blir mer och mer ensamma allteftersom vi blir mer upptagna. På detta sätt faller de offer för farliga frestelser. EU:s förpliktelser, som framfördes av kommissionsledamot Jacques Barrot, försäkrar oss att vi, från och med mars, kommer att ha en utmärkt rättsligt ram.

Lydie Polfer (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för detta betänkande som syftar till att omarbета och förstärka rambeslutet från 2004, med målsättningen att skydda barn från sexuellt utnyttjande och våld. I synnerhet med tanke på den tekniska utvecklingen (särskilt Internet) visar det sig att tröskelvärdet för skydd behöver höjas i rambeslutet. Kontaktsökning med barn för sexuella ändamål måste ses som ett brott. Samarbetet mellan medlemsländerna måste stärkas vad gäller utbyte av de uppgifter i belastningsregistret som rör domar om sexuellt utnyttjande, så att de som dömts för sådana brott kan hindras från att ta jobb som inbegriper kontakt med minderåriga. Skyddet av de utsatta personerna måste också förbättras.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet som utarbetades på initiativ av Roberta Angelilli och som behandlar frågan om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi genom att sätta fokus på de förebyggande åtgärder som medlemsstaterna måste tänka på när de utarbetar sin lagstiftning om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi.

Genom betänkandet aktiveras också en varningsklocka om den bristande tillämpningen av det gällande rambeslutet, tillika med de relevanta internationella instrumenten, särskilt Europarådets konvention om skydd för barn mot sexuellt utnyttjande och sexuella övergrepp, i vilken Rumänien har varit part sedan 2007, och man begär samtidigt att nya sexualbrott läggs till. Medlemsstaterna måste uppmuntra personer som utsatts för sexuellt utnyttjande att ta kontakt med polisen och relevanta domstolar som är behöriga att pröva civil- och brottmål. De måste också överföra ansvaret och informera både förmyndare för underåriga och personal som har direkt kontakt med underåriga om farorna med grooming av barn online.

Alla dessa faror kan begränsas genom inrättande av nationella kontrollorgan och samarbete med leverantörer av Internettjänster för att blockera webbplatser eller material med barnpornografi.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstar för Roberta Angelillis betänkande om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi. Det räcker faktiskt inte att fördöma dessa företeelser för att utrota detta oerhört allvarliga brott mot de mänskliga rättigheterna.

Det är dock oroande att inte alla medlemsstater har anpassat sig till föreskrifterna i rådets rambeslut 2004/68/RIF av den 22 december 2003. Det är ett av de beslut som behöver uppdateras för att ge barnen

ett bättre skydd. Andra skäl att uppdatera beslutet är den ständiga tekniska utvecklingen, framförallt Internet, och pedofilers användning av nya vägar för att kunna ägna sig åt grooming av barn på Internet.

Jag instämmer helt med föredraganden som har gett oss ett utförligt och konstruktivt betänkande som visar på utmärkta expertkunskaper i frågorna.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Barnpornografi är ett känsligt ämne som alltid bör vara en central fråga för europeiska och nationella myndigheter. EU:s medlemsstater bör utdöma hårda straff för alla former av sexuella övergrepp mot barn och alla former av grooming på Internet.

Jag välkomnar Europaparlamentets beslut att uppmana medlemsstaterna att göra ett kraftfullt åtagande om att bekämpa sexuella övergrepp mot barn, särskilt med tanke på hur sårbara barn är för övergrepp när de använder chattrum och forum på Internet.

Med detta i åtanke är det nödvändigt med ett effektivt samarbete mellan nationella myndigheter och Internetleverantörer för att inte bara begränsa barnens tillgång till pornografiska webbplatser utan även blockera barnens tillgång till webbplatser som används för att marknadsföra möjligheten att begå sexualbrott. Det rekommenderas också att det upprättas nationella system för att tillhandahålla psykologbehandling för både sexualförbrytare och offren för sexuella övergrepp.

Jag vill betona att alla medlemsstater måste föra ett nationellt register över sexualförbrytare och förhindra att de anställs i sektorer som innebär arbete med barn.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag röstade bestämt för betänkandet om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi. Det är odiskutabelt att det bör vara straffbart med grooming (att förloda barn i sexuellt syfte) och chattrum för pedofiler. Dessutom bör sexualbrott mot barn omfattas av extraterritoriell strafflagstiftning. EU bör även kunna använda den allmänna budgeten för att finansiera EU:s åtgärdsprogram för att förhindra att sexualförbrytare återfaller i brott. Jag stöder även förslaget att kommissionen, tillsammans med de större kreditkortsföretagen, ska undersöka de tekniska möjligheterna att blockera eller stänga ned nätbaserade betalsystem för webbplatser där barnpornografi säljs.

Slutligen uppmanar jag de sju EU-medlemsstater som ännu inte har undertecknat Europarådets konvention om skydd för barn mot sexuellt utnyttjande och sexuella övergrepp att göra det snarast. Det gäller även de åtta medlemsstater som ännu inte har ratificerat det fakultativa protokollet till FN:s konvention om barnets rättigheter om försäljning av barn, barnprostitution och barnpornografi från 2000.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) De politiska krafter som stöder imperialistisk grymhet, krig, plundring av inkomstbringande resurser och utnyttjande av människor bär gemensamt ansvaret för de brott som dagligen begås mot miljontals barn i världen. De bär ansvaret för att miljontals barn är hungriga och undernärda, tvingas arbeta och lever under fattigdomsgränsen i länder i det "civiliserade väst". De bär ansvaret för att miljontals barn blir sexuellt utnyttjade och för att barnpornografiindustrin blomstrar. Den omsätter och genererar vinster på över 3 miljarder euro bara från Internet.

Man kommer inte att kunna skydda barnen med de kriminaliseringsåtgärder som föreslås i betänkandet, eftersom man med dessa åtgärder inte kan eller kommer att ta itu med huvudorsaken som ger upphov till korruption och demoralisering av aldrig tidigare skådad omfattning: vinsterna och det genomruttna exploaterande kapitalistiska systemet. Avskaffandet av principen *non bis in idem*, övervakningen av kommunikation och åklagarmyndigheternas godtyckliga ingripanden på Internet är inte heller några effektiva åtgärder för att skydda barnen. Tvärtom har erfarenheten visat att när sådana åtgärder antas, vanligtvis genom att det införs undantag för att bekämpa brott som möts av ett allmänt ramaskri och motvilja, är målet att få gräsrötterna att acceptera dem så att de senare kan användas för att begränsa personliga rättigheter och demokratiska friheter.

Lars Wohlin (PPE-DE), skriftlig. – Jag har röstat emot betänkandet om EU-harmonisering av strafflagstiftning vid sexualbrott mot barn. Jag stödjer ett starkt samarbete inom EU för att bekämpa sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi, men anser att staffrätt bör vara en nationell fråga.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Skyddet av barn och ungdomar från sexuella övergrepp är en viktig fråga och verkligen ett problem av vår tid.

Jag har alltid varit för att föräldrarna ska ha det huvudsakliga ansvaret för barnens uppfostran, men i det här fallet måste även staten skydda barn och ungdomar. Detta skydd gäller inte bara på Internet. Det gäller även

reklamen i medierna som bör vara anständig och förenlig med moraliska värderingar och inte kränka ungdomars rätt till oskuldsfullhet.

Föräldrarna spelar en särskild roll när det gäller att skydda sina barn mot sexuella övergrepp. I artikel 26.3 i den allmänna förklaringen om mänskliga rättigheter står det att "[r]ätten att välja utbildning för barnen tillkommer i första hand deras föräldrar". Den utbildning som föräldrarna ger sina barn består bland annat av att lära barnen att använda medierna på ett ansvarsfullt sätt. Föräldrarna kan emellertid inte uppfylla sitt utbildningsansvar på ett konsekvent sätt om de inte har tillräckligt med tid att ägna åt sin familj och sina barn. Staten bör låta föräldrarna få denna lediga tid. Internet kan aldrig ersätta den tid som ägnas åt samtal mellan föräldrar och barn. Ett dataspel kan inte ersätta att prata med sin mormor eller farmor. Joystickerna är inte detsamma som att tillbringa en timme med sin morfar eller farfar i garaget.

Barnen ska skyddas inom familjen, och föräldrarna är barnens första beskyddare. Jag har därför startat ett projekt i Slovakien som främst riktar sig till föräldrar: "Vet ni var ert barn befinner sig nu?"

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I ett civiliserat samhälle måste vi sätta våra barns säkerhet framför allt annat. Sexuellt utnyttjande är ett brott mot ett barns rätt till omsorg och skydd. Sexuellt utnyttjande ger barnen psykiska ärr och ibland även fysiska ärr, vilket minskar deras förhoppningar om att leva ett värdigt liv.

Jag vill ge mitt stöd till den idé som föredraganden, Roberta Angelilli, har lagt fram om att det rambeslut som gäller sedan 2004 bör uppdateras. Vi välkomnar det beslut som innebär att rambeslutet ska uppdateras för att ge barnen ökat skydd, särskilt mot bakgrund av de nya hot som Internet och andra nya kommunikationsformer utgör. Medlemsstaterna måste se till att lagstiftningen ändras så att webbplatser med brottsligt innehåll blockeras.

Vi måste främja samarbetet mellan medlemsstaterna för att få slut på den här typen av brott och aktivt bekämpa barnpornografi och andra former av kommersiellt sexuellt utnyttjande av barn. Vi behöver en övergripande global strategi och ett diplomatiskt och administrativt samarbete för att se till att lagstiftningen genomförs för barnens bästa. Vi måste erbjuda skydd åt dem som har utsatts för övergrepp. Vi måste också sätta stopp för sexturismen.

8. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.00 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

9. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

10. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

11. Återsändande och återflyttning av Guantánamo-fångar - CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om återsändande och återflyttning av Guantánamo-fångar och om CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag är självklart medveten om att frågan om Guantánamo har varit föremål för stort intresse i parlamentet. Jag är också medveten om att parlamentet genom de olika resolutioner som antagits sedan 2002 konsekvent har uttryckt sin åsikt om det speciella problemet. Jag tror därför att ni i likhet med rådet har välkomnat president Barack Obamas beslut att stänga Guantánamo inom ett år. Ordförandeskapet uttryckte denna känsla genom ett uttalande som tillkännagavs strax efter att president Obama hade undertecknat förordningen. Ministrarna välkomnade entydigt detta

beslut vid det senaste mötet med rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser), som ni förmodligen känner till.

President Obama har också tillkännagivit sitt beslut att avskaffa militärrättegångar, att på nytt erkänna Genèvekonventionen, att upphöra med de hemliga interneringsprogrammen och att göra slut på förstärkta förhör. Denna välkomna utveckling kommer att göra det möjligt för oss att förstärka det transatlantiska samarbetet ännu mer i kampen mot terrorismen.

Beslutet att stänga Guantánamo är naturligtvis i första hand Förenta staternas ansvar. Mot bakgrund av vårt gemensamma intresse av att bekämpa terrorismen och av att försvara de mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen diskuterade ändå ministrarna vid rådets möte i förra veckan olika sätt för medlemsstaterna att erbjuda praktisk hjälp till Förenta staterna och särskilt om de skulle kunna ta emot f.d. fångar.

President Obama gav i sitt dekret om att stänga Guantánamo order om en översyn av statusen för alla fångar. Den har nu kommit igång. En omplacering av fångar skulle beröra dem som befunnits klara för att frigges i denna översyn. Frågan om huruvida medlemsstaterna skulle kunna ta emot f.d. fångar är ett nationellt beslut. Förra veckan kom man emellertid överens om att ett gemensamt politiskt svar vore önskvärt och att en eventuell samordnad europeisk aktion skulle utforskas vidare.

Detta ämne väcker flera politiska, juridiska och säkerhetsmässiga frågor som man behöver studera ytterligare och överlägga om och som – och det är också mycket viktigt – kommer att kräva medverkan av ministrarna för rättsliga och inrikes frågor i medlemsstaterna. Den här processen har just börjat, och rådet återkommer till denna fråga så snart några av dessa punkter har klargjorts. Det här rör ett pågående arbete, och Kusp diskuterar det i dag till exempel.

Jag har full förståelse för det fortsatta intresset här i parlamentet, vilket återspeglas i det resolutionsförslag som har lagts fram vid denna session och som jag läst. Jag kan försäkra er att ordförandeskapet kommer att ägna stor uppmärksamhet åt denna fråga och hålla er fullt informerade om resultatet av ytterligare diskussioner i rådet och också om all vidare utveckling.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman! Jag hälsar Alexandr Vondra varmt välkommen. Det gläder mig att kunna instämma i vad han precis har sagt, eftersom det är uppenbart att kommissionen måste bedriva ett nära samarbete med ordförandeskapet i den här svåra frågan.

Jag vill också särskilt uttrycka mitt stöd för Benita Ferrero-Waldner, som i sista stund har fått förhinder och inte kan närvara här ikväll. Jag kommer därför att föra både hennes och min talan.

Kommissionen har gett ett mycket positivt mottagande av de initiativ som president Barack Obama har tagit sedan installationen. Alla beståndsdelar finns nu på plats för att återuppbygga förbindelserna mellan Förenta staterna och EU. Kommissionen kommer att arbeta hårt för att återuppliva detta partnerskap.

Det tydligaste exemplet på Förenta staternas ändrade riktning är deras avsikt att se på frågan om mänskliga rättigheter i samband med behandlingen av misstänkta terrorister. Vi välkomnar naturligtvis president Obamas iver att stänga fånglägret i Guantánamo för att sträcka ut en hand till den muslimska världen och bekräfta Förenta staternas engagemang i Mellanösternprocessen.

Vi noterar också med belåtenhet att det finns andra lika viktiga punkter i de beslut som undertecknades den 22 januari, nämligen nedläggningen av de hemliga CIA-fängelserna, det totala förbudet mot att använda tortyr och grym, omänsklig eller förnedrande behandling, samt inställandet av rättegångar i militärdomstolar.

EU fortsätter att föra en aktiv politisk dialog med Förenta staterna där man naturligtvis prioriterar främjandet av mänskliga rättigheter i hela världen. Vi samarbetar också aktivt med Förenta staterna i kampen mot terrorismen, men alltid i enlighet med våra skyldigheter i fråga om mänskliga rättigheter.

Interneringen av fångar på Guantánamo utan rättegång under flera år har spelat de terroristgrupper som försöker radikalisera och rekrytera nya medlemmar i händerna. EU har redan visat sitt motstånd mot Guantánamo. Ert parlament, Europaparlamentet, har oavbrutet krävt att det ska stängas, eftersom kampen mot terrorismen måste bedrivas i enlighet med internationell rätt. Det är viktigt att i kampen mot terrorismen respektera de mänskliga rättigheterna, inte bara av princip, utan även för att motverka en radikalisering runt om i världen. Vi anser att de rättigheter som alla fångar har enligt internationell rätt bör respekteras. Med undantag för väpnade konflikter bör enskilda personer inte interneras godtyckligt och bör ha rätt till en rättvis, laglig rättegång. Vi har tagit upp de här frågorna inom ramen för den politiska dialogen med Förenta staterna. Europaparlamentet har spelat en viktig roll när det gäller att öka medvetenheten om den här frågan.

Jag fortsätter att upprepa Alexandr Vondras ord och tillägger att samtliga Guantánamo-fångar bör få sina fall granskade av de amerikanska myndigheterna. En arbetsgrupp med justitieministern som ordförande och som består av ministrarna för försvar och inre säkerhet och höga tjänstemän har precis inlett sitt arbete.

President Barack Obama har meddelat att det kommer att göras nya diplomatiska insatser för att hitta en lösning på Guantánamo-problemet.

Vid det senaste mötet i rådet (utrikes frågor) den 26 januari hölls en kort diskussion om Guantánamo, vilket Benita Ferrero-Waldner skulle ha rapporterat om. Flera medlemsstater har uttryckt en önskan att upprätta en gemensam ram för en gemensam EU-strategi, även om det i första hand, herr Vondra, är upp till medlemsstaterna att från fall till fall avgöra hur de ska bemöta en eventuell begäran från Förenta staterna.

Vi har i nära samarbete med rådets sekretariat föreslagit att vi ska undersöka dessa frågor närmare. Vi undersöker frågorna kring hur tredjeländer skulle kunna ta emot före detta fångar. Även om de släppta fångarna i princip borde återvända till sina hemländer kan vissa av dem som efter en granskning sannolikt kommer att släppas inte återvända till sina hemländer av rädsla för förföljelse, tortyr eller misshandel.

Vi vill tillsammans med Förenta staterna noga undersöka vad EU kan göra för att hjälpa till att flytta dessa människor till en säker plats. Just dessa fall kommer dock att ge upphov till känsliga, komplicerade frågor som vi måste fundera över i förväg. Principen är alltid densamma: Vi bör göra allt som krävs för att garantera att de mänskliga rättigheterna respekteras fullt ut. Vi vill i alla fall anta en positiv och konstruktiv hållning mot den nya amerikanska regeringen. Samtidigt måste vi göra allt vi kan för att se till att EU:s strategi är förenlig med våra skyldigheter i fråga om mänskliga rättigheter och vår egen lagstiftning.

Detta kommer varken att bli lätt eller gå snabbt. Vi kommer att ställas inför komplicerade frågeställningar som kräver samordning av medlemsstaternas insatser för att komma fram till en enhetlig EU-strategi. Vi kommer att göra allt vi kan för att bidra till debatten om vilka praktiska åtgärder som bör vidtas på gemenskapsnivå.

För närvarande har Förenta staterna inte gjort någon formell begäran. Som Benita Ferrero-Waldner upprepade gånger har sagt krävs det ett positivt samarbete. Vi måste arbeta tillsammans med medlemsstaterna för att åstadkomma detta.

Vid nästa möte i rådet (rättsliga och inrikes frågor) den 26 februari kommer vi att uppmana medlemsstaterna att inta en gemensam hållning. Vi kan även komma att använda samma lösning som den som användes när palestinerna fördes till Europa efter händelserna i Födelsekyrkan i Betlehem 2002.

Kommissionen vill naturligtvis bistå de medlemsstater som beslutar att ta emot före detta Guantánamo-fångar på sitt territorium. Naturligtvis är det dock upp till dessa medlemsstater att fastställa de före detta fångarnas status som också är tredjelandsmedborgare och som möjligen kan flyttas till deras territorium.

Det kommer att göras en enskild prövning av varje fall där man tar hänsyn till varje persons individuella situation, humanitära skäl och säkerhetsaspekter. Beslutet att ta emot och tilldela status faller i slutändan inom varje medlemsstats behörighet. Detta måste i möjligaste mån dock vara en del av en gemensam ram.

Det var allt jag hade säga på mina och Benita Ferrero-Waldners vägnar. Jag undrar om jag nu bör göra uttalandet om transport och illegal internering av fångar i Europa. Då fortsätter jag och gör ett uttalande som, även om det är relativt kort, kommer att besvara många av parlamentets frågor.

Det gäller CIA:s användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar. Kommissionens hållning har ända från början kretsat kring tre uppfattningar: För det första måste vi i kampen mot terrorismen respektera grundläggande rättigheter. För det andra måste vi hitta sanningen, oavsett vad den är. För det tredje, vilket jag anser är det viktigaste, måste vi förhindra att detta inträffar i framtiden.

Kommissionen har vid upprepade tillfällen förklarat att den anser att de förfaranden som kallas extraordinära överlämnanden och hemlig internering strider mot de grundläggande rättigheterna enligt den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Kommissionen har också förklarat att de berörda medlemsstaterna måste genomföra heltäckande, oberoende och objektiva utredningar för att komma fram till sanningen, oavsett vad den är. Det här är en positiv skyldighet som kommer av den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. Det måste sägas att utredningarna har börjat i flera medlemsstater.

När det gäller anklagelserna om hemliga förvar i Polen har kommissionen skrivit till de polska myndigheterna flera gånger. Eftersom jag har fått ansvaret för frågor som rör rättvisa, frihet och säkerhet skrev jag personligen till de polska myndigheterna den 28 maj 2008 och betonade hur viktigt det var att göra ordentliga utredningar.

Efter denna skrivelse, i augusti 2008, informerade den biträdande statsåklagaren mig om att en förundersökning till sist hade påbörjats och att han skulle informera mig om resultatet. Jag anser att det här är ett stort framsteg.

Jag har även kontaktat Rumänien om frågan om hemliga interneringar. I juni 2008 skickade Rumäniens premiärminister rapporten från den rumänska senatens undersökningsutskott. Efter ytterligare kontakter beslutade de rumänska myndigheterna att göra ytterligare utredningar för att granska uppgifterna i Dick Marty's andra rapport. Rådet har utsett Dick Marty till föredragande.

Enda sättet för oss att gå vidare är en strategi där vi lägger tonvikten på behovet att göra ordentliga utredningar på nationell nivå. EU och kommissionen har varken behörigheten eller resurserna att ersätta medlemsstaterna i uppgiften att avslöja sanningen. För detta krävs det medlemsstaternas utredningsverktyg och utredningsresurser.

Uppenbarligen hoppas kommissionen, och här kommer jag att ge er en utfästelse, att dessa utredningar kommer att fullbordas och göra det möjligt att, i förekommande fall, avgöra vem som bär ansvaret och, i förekommande fall, se till att offren får ersättning.

Ett av kommissionens praktiska bidrag efter Europaparlamentets resolution av den 2 februari 2007, utöver uppmaningarna till medlemsstaterna att göra utredningar, var att klargöra definitionen av "statsluftfartyg". När jag var kommissionsledamot med ansvar för transport lade jag fram ett meddelande om civil- och affärsflyg som klargjorde frågan.

Parlamentet har också begärt en utvärdering av nationell antiterroristlagstiftning. För att få en överblick över den rådande situationen har kommissionen skickat ett frågeformulär till medlemsstaterna om hur effektiva åtgärderna för att bekämpa terrorismen är och om deras förhållande till grundläggande rättigheter. Kommissionen har mottagit svar från de 27 medlemsstaterna, och ett dokument där svaren presenteras kommer att offentliggöras under de kommande sex månaderna. Nu behöver vi verkligen granska alla svaren.

Det var det. Jag har använt en hel del tid. Samtidigt som det här är ett område där EU har begränsad behörighet har kommissionen försökt få fram sanningen och främja respekt för grundläggande rättigheter. Jag kan bara säga en sak, men jag gör ett personligt åtagande genom att säga det. Jag kommer naturligtvis att fortsätta att se till att hela sanningen kommer fram, framförallt så att vi kan förvissa oss om att sådana beklagliga handlingar inte upprepas.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag förväntade mig två fristående frågor: Guantánamo å ena sidan och de hemliga interneringarna och överlämnandena å den andra. Som vi alla känner till fattade president Barack Obama i praktiken tre beslut under sina första dagar i ämbetet. Det första har jag redan informerat er om, det vill säga Guantánamo, men det var två andra viktiga också.

För det första gjorde han slut på CIA:s hemliga interneringsprogram. Han gav order om att alla fångar som hålls av Förenta staterna i framtiden måste registreras av Internationella rödakorskommittén (ICRC). Med detta beslut tog han upp en fråga som har varit ett problem för både rådet och parlamentet. Därför har rådet också varmt välkomnat detta beslut. Jag är säker på att det lika varmt välkomnas av parlamentet.

President Obama gjorde också slut på CIA:s användning av "förstärkta" förhörsmetoder. Förenta staternas utredare kan inte längre förlita sig på rättsutlåtanden om tortyr och andra förhörsmetoder som skrivits efter den 11 september. Detta beslut är viktigt. EU har bundit sig för ett absolut förbud mot tortyr och mot grym, omänsklig och nedbrytande behandling.

Vad beträffar det tredje beslutet har president Obama också gett order om en översyn av överförings- eller överlämnandepolitiken för att se till att den ligger i linje med Förenta staternas skyldigheter enligt internationell rätt. I framtiden får inte politiken leda till överföring av personer till andra nationer för att ställas inför tortyr eller annars i syfte att, eller som en konsekvens, undergräva eller kringgå Förenta staternas åtaganden eller skyldigheter för att garantera en human behandling av personer i dess förvar eller under dess kontroll.

Vi tror att dessa beslut tillsammans med beslutet att stänga Guantánamo, som jag redan nämnt, kommer att ytterligare stärka samarbetet med Förenta staterna i kampen mot terrorismen. Jag tror också att detta kan återupprätta ett bättre klimat i de transatlantiska förbindelserna och kan svara mot de känslor som har

framförts mycket tydligt här i parlamentet och som också förekommer i hög grad i den allmänna opinionen i Europa.

Jag anser att vi alla kan vara överens om en sak från början: att ramen för dagens diskussion har förändrats oerhört. Jag är också medveten om att CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och olaglig internering av fångar har varit en källa till djup oro bland många ledamöter i parlamentet. Ni har följt dessa frågor mycket uppmärksam, inte minst genom det tillfälliga utskottets verksamhet.

Parlamentets inställning uttrycktes klart i er resolution från februari 2007. Jag vill understryka inför er att rådet ständigt har återupprepat sitt engagemang för att effektivt bekämpa terrorism och att använda alla lagliga medel som står till buds, eftersom terrorism i sig självt är ett hot mot ett värdesystem som bygger på rättsstaten.

Rådet har också upprepade gånger fastslagit att förekomsten av hemliga interneringsanläggningar, där fångar förvaras i ett rättsligt vakuum, inte följer internationell humanitär rätt och lagen om mänskliga rättigheter. Det är också vår inställning i dag och vi håller fast vid den, men den scenförändring som den nuvarande utvecklingen i Förenta staterna innebär gör att jag också i första hand skulle vilja rikta in mig på framtiden. Låt oss se framåt hellre än tillbaka. Rådet välkomnar i hög grad det nya beslutet i denna fråga av Förenta staternas president.

Den transatlantiska gemenskapen har varit ett samfund med gemensamma värderingar och måste förbli så om vi ska kunna försvara våra intressen globalt. Det råder inget tvivel om att mänskliga rättigheter och stöd för rättsstaten i kampen mot terrorismen är en del av detta gemensamma arv.

Hartmut Nassauer, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Bör vi ta emot Guantánamo-fångar i EU? Det är den frågan som vi måste ställa oss idag. Svaret beror på de faktorer som vi väljer att vägledas av.

Vissa människor påstår att fångarna har torterats. Det är ett skäl att ta emot dem, av humanitära skäl. Det är med all säkerhet sant att tortyr är ytterst grymt och förnedrande. Om dessa människor har torterats så förtjänar de vår medkänsla, oavsett vilka anklagelser som riktas mot var och en av dem. Är detta den enda aspekt som vi måste ta hänsyn till?

Många av de människor som är eller var fängslade på Guantánamo åkte till exempel på träningsläger för terrorister i Afghanistan efter den 11 september. De var inte turister som ville uppleva landets skönhet utan potentiella terrorister. Vi har en skyldighet att skydda EU-medborgarna mot potentiella terrorister.

Tyvärr förekommer tortyr över hela världen, och vi fördömer det ständigt. Vi har ännu inte gått så långt att vi säger att alla som har torterats har rätt att tas emot i Europa. Vi har inte gjort det ännu, av goda skäl. I stället har vi vägt detta skäl mot behovet av säkerhet i EU. Det måste vi även göra i det här fallet. Vi måste se till att vi inte får potentiella terrorister i Europa, och därför vill jag vid utvärderingen av problemet se att säkerhetsbehovet får högsta prioritet, framför alla andra hänsyn.

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Min kollega, Claudio Fava, kommer att föra vår grupps talan om frågorna kring CIA-flygningarna och den delen av diskussionen. Jag kommer att fokusera på de frågor som rör nedläggningen av Guantánamo-lägre, och jag kommer att börja med att bemöta Hartmut Nassauers kommentarer.

Det stämmer att vi måste väga våra insatser mot EU-medborgarnas säkerhetsbehov. Jag vill dock börja med följande fråga: Vad skadar vår säkerhet mest? Är det rädslan för att ta emot Guantánamo-fångar här för att de anses utgöra en säkerhetsrisk efter att de har släppts? Eller, vilket är mer troligt, är det det faktum att lägre finns, vilket strider mot internationell rätt och kränker de mänskliga rättigheterna, som är det huvudsakliga skälet till att miljontals människor över hela världen känner en våg av överväldigande ilska? Det beror på att den så kallade västvärlden, som onekligen provocerades på ett aldrig tidigare skådat sätt av händelserna den 11 september, i viss mån inte kunde påverka det som hände och därför var tvungen att acceptera att en president i Förenta staterna åsidosatte grundläggande mänskliga rättigheter för att han ansåg att det var ett lämpligt sätt att bemöta denna provokation.

Jag anser att detta i mycket större utsträckning har bidragit till att öka osäkerheten i världen än om vi i Europa nu, när en annan president vill återställa sitt land till dess forna storhet genom att göra Förenta staterna till en symbol för bevarandet av grundläggande rättigheter i hela världen, skulle förklara att vi inte vill ha någonting med det här att göra och att de själva får komma på hur de ska lösa det.

Vi skulle sända ett budskap om att ett förbund av stater som EU, som anser sig vara, och faktiskt är, en gemenskap och ett rättssamhälle, vill smita undan sina skyldigheter med det argumentet vid en tidpunkt då en olaglig situation håller på att upphöra. Vi kan inte förvänta oss att våra medborgare ska acceptera att det här är en säkerhetsrisk. Det är fel budskap. Det är förödande eftersom vårt beteende är värre än de människor som, i likhet med Barack Obama, säger att det trots alla risker som de själva tar, trots motståndet från militären, trots motståndet i USA, för där säger människor också "låt dem vara kvar i Guantánamo, ta inte hit dem, här utgör de en större risk", och trots allt detta motstånd finns en symbolisk makt som beror på att en ny president håller på att åter börja respektera mänskliga och grundläggande rättigheter, även för dem som själva inte har visat någon hänsyn för mänskliga och grundläggande rättigheter. Det vore fel att inte hjälpa honom i det här läget, och det skulle strida mot åtminstone min grupps syn på EU:s uppgift, som är att se till att den gemenskap och det rättssamhälle som vi har skapat exporteras som en aspekt av internationell politik.

Det kan vi bara göra om vi inom våra egna gränser på ett trovärdigt sätt bidrar till att se till att vi prioriterar varje enskild persons grundläggande rättigheter. Guantánamo är en skamlig plats. Det är en plats för tortyr. Det är därför också en symbol för att förbundet av stater i väst inte kan påstå att de lever som de lär, det vill säga att det viktigaste av allt är att människans värdighet är okränkbar. Så står det i den första artikeln i vår stadga om de grundläggande rättigheterna. Det står ingenting i stadgan om att denna okränkbarhet kan minskas. Vår känsla av överlägsenhet över terroristfilosofin har en del att göra med att vi säger att vi till och med tillskriver grundläggande rättigheter till de människor som genom sina handlingar vill förvägra andra dessa rättigheter.

Därför anser jag att vi i större utsträckning kan bidra till säkerheten i världen genom att stänga ned Guantánamo, genom att stödja Barack Obama och genom att spela en aktiv roll om den amerikanska regeringen ber oss att göra det och om vi kan arbeta med regeringen för att inleda en process för att ta emot dessa människor, än om vi skulle plädera för en falsk säkerhet som, herr Nassauer, endast skulle kunna genomföras om polisen och säkerhetstjänsten gjorde sitt jobb. Det stämmer inte att människor som kommer ut från Guantánamo kan röra sig fritt och obemärkt här. Säkerhetsaspekten är viktig, men grundläggande rättigheter måste i det här fallet prioriteras högre.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! När senator Obama blev president Obama upphävde vi alla en suck av lättnad. Ondskans axel, regimförändring, kampen mot terrorism: europeiska medborgare längtar efter att se dessa eufemismer förpassas till historien tillsammans med de människor som uppfann dem.

Men att bryta med det förflutna och återvända till rättsstaten fordrar mod och beslutsamhet, så jag gratulerar den nye presidenten. Han gjorde rätt i att fördöma skendränkning som tortyr, rätt i att sätta stopp för de felaktiga militärrättegångarna i Guantánamo Bay och rätt i att meddela sin avsikt att stänga lägret fullständigt inom ett år. Jag välkomnar att rådets ordförandeskap i dag försäkrar att Förenta staterna nu har förkastat alla de smutsiga metoder som har fläckt dess regering under senare år, inbegripet tortyr i tredjeländer och extraordinära överlämnanden, för att göra slut på olaglighetens axel.

Men Europa kan inte ta ett steg tillbaka, rycka på axlarna och säga att dessa förhållanden är Förenta staternas egen sak att komma till rätta med. Vi saknar den öppna debatt och den gemensamma förändring av viljeinriktningen som finns i amerikansk demokrati. Ändå har medlemsstaterna i vår gemenskap alltför ofta varit delaktiga i det som Bushadministrationen gjort. Om den 43:e presidenten lärt oss något är det följande: i internationell rättskipning leder mentaliteten att ta saken i egna händer till en återvändsgränd av misslyckade försök.

Därför är utmaningen Guantánamo, det problem som 245 misstänkta som flyter utanför rättssystemet utgör, inte en fråga för enbart Förenta staterna. Det är ett besvärligt problem som vi måste lösa tillsammans. Förenta staterna måste åtala misstänkta när det finns välgrundade bevis och i enlighet med rättsstatens principer. Förenta staterna måste frige de misstänkta som det finns otillräckliga bevis mot och försvara dem om de riskerar att utsättas för tortyr i hemlandet.

Men vad ska vi göra med dem som har frigetts, som inte utgör ett hot, men som inte har någon önskan att stanna kvar i ett land som fängslat dem på felaktiga grunder? Om Europa får frågan, borde vi inte erbjuda

dessas få medborgare de fri- och rättigheter som inget annat land är villigt att göra? Vi kan inte för evigt tveka mellan rådets försäkran att det är den enskilda medlemsstatens sak att avgöra och rådets uttalade önskan om ett gemensamt europeiskt ställningstagande. Europa måste uppträda enat och ta sitt ansvar för att få slut på denna skymf mot rättvisan. Många av oss har tidigare kritiserat Förenta staterna för dess brist på samarbetsvilja. Det gjorde vi rätt i, men nu kanske vår hjälp behövs och det vore fel av oss att säga "nej".

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Enligt en konservativ standardtolkning av internationell rätt måste Guantánamo stängas omedelbart och ovillkorligen. Efter den 11 september är ingenting emellertid längre standard. Det är därför som till och med president Barack Obama, som är så angelägen om att åstadkomma förändring, har stora problem med att komma fram till vad man ska göra med de människor som för närvarande hålls fångna i Guantánamo. Det är inga vanliga fångar. Var nionde person av dem som släppts från Guantánamo har omedelbart återupptagit terroristverksamhet. Jag uppmanar därför till försiktighet när vi ger råd till Förenta staterna och EU:s medlemsstater.

Tre saker är helt säkert i den här frågan. Vi är verkligen skyldiga att flytta våra medborgare och invånare från lägret. Vi måste också effektivt isolera enskilda personer som utgör ett allvarligt hot. Dessutom bör vi granska Genèvekonventionen i syfte att hitta en lämplig lösning på problemet med statslösa terroristarméer. Tyvärr har inga av dessa frågor behandlats tillräckligt i förslaget till resolution.

Kathalijne Maria Buitenweg, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman! Min grupp välkomnar minister Alexandr Vondras synpunkter om Guantánamo Bay. Det förefaller som om EU i princip försöker hitta en gemensam strategi, och det tjeckiska ordförandeskapet kommer att hjälpa oss med det. Exakt vart fångarna ska flyttas är fortfarande en nationell fråga, men enligt uppgift kommer EU i princip att svara ja på Förenta staternas begäran. Det kommer att glädja parlamentet eftersom vi redan 2006 bad EU:s medlemsstater att aktivt insistera på en återflyttning av före detta fångar, bland annat till EU.

Min fråga till rådet är följande: Är ni berett att aktivt göra detta? Skulle ni fråga Förenta staterna nu vilka fångarna är? Kommer ni att fråga om deras bakgrunder och vad som kommer att hända med dem så att vi kan göra de förberedelser som behövs? Det gläder mig dock att det finns en sådan positiv attityd, som förhoppningsvis kommer att sätta stopp för de kränkningar av de mänskliga rättigheterna som dessa människor har utsatts för.

Samtidigt som det här är underbart för Guantánamo Bay, som är en symbol, bör vi inte glömma att det även finns andra fängelser som vi bör yttra vår åsikt om. Jag tänker till exempel på Bagram, nära Kabul, där omkring 600–700 människor hålls fängslade. Jag uppmanar rådet och kommissionen att se till att dessa fängelser också stängs.

Även om kommentarerna om Guantánamo Bay glädde mig är jag lite häpen över CIA. Jag inser att rådet framförallt vill se framåt, inte bakåt. Jag kan förstå det mycket väl, eftersom det ni ser när ni ser tillbaka är en enda stor röra. Det vore alltför förenklat att säga att vi, bara för att Förenta staterna nu har en ny president, kan tillämpa samma standarder igen på oss alla och glömma att se till oss själva och se genom fingrarna på det stöd som vi har gett till en regering som ni nu säger har agerat felaktigt.

Gabriele Zimmer, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Min grupp, gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, har ända från början krävt att det amerikanska fängslägret i Guantánamo ska stängas. I motsats till alla relevanta grundläggande rättsprinciper och internationella överenskommelser har människor hållits fångna och torterats under flera år och inte fått en rättvis rättegång. Deras grundläggande mänskliga rättigheter har åsidosatts. Samma makt som försöker att upprätthålla mänskliga rättigheter, demokrati och frihet över hela världen har i det här fallet brutit mot grundläggande rättigheter och upprättat sitt eget laglösa område för sitt krig mot terrorismen. Det är oacceptabelt!

Det var viktigt att Europaparlamentet under lång tid ständigt upprepade sitt krav på att Guantánamo skulle stängas. Nu när en ny regering har sagt att den ändrar sin politik börjar vi européer dock tvivla på det som vi själva har efterlyst. Vi tvekar och har inlett en period av skamlig kohandel. Jag ser det som en cynisk hållning.

Vad har hänt med vårt krav på de mänskliga rättigheternas universalitet och odelbarhet? Vi kan väl ändå inte säga att vi vill säga en sak och göra en annan. Det kan inte stämma att vi på något sätt vill rättfärdiga och acceptera detta skamliga läger. Vi kan inte bara se på upprätthållandet av de mänskliga rättigheterna som en viktig princip när vi kräver det av andra och inte göra någonting för att själva främja det.

Jag uppmanar medlemsstaterna att tydligt förklara sin ståndpunkt. På min grupps vägnar säger jag dock också att nedläggningen av fånglägret i Guantánamo endast är ett första steg. Förenta staternas militärbas i Guantánamo måste också bort.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Vi känner nog alla en stor lättnad över det som har hänt i USA. Det liknar den situation vi hade i början på femtiotalet när det amerikanska folket och det amerikanska systemet visade sin förmåga att göra upp med McCarthyismen. Nu gör den det med att välja en ny president som på sin första dag förklarar att Guantánamo ska stängas. Tack och lov för detta.

Det som varit fel här är ju att man griper sådana man misstänker för terrorism eller andra brott. Man lagför dem, man friar eller fäller, man släpper eller straffar. De som inte har fällts ska behandlas som oskyldiga. Om vi sedan har misstankar är det en uppgift för säkerhetstjänsten att i framtiden följa upp detta. Jag har svårt att förstå varför inte de som man inte har kunnat fälla inte skulle kunna stanna i USA, men naturligtvis ska europeiska länder själva vara beredda att ta emot dessa som inte har ... Tack för ordet!

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Alla som manipulerar rättsstatsprincipen använder samma metoder som dem som man påstår att rättsstatsprincipen ska bekämpa. Det är bra att fängelset i Guantánamo Bay stängs, där rätten till ett försvar, i den mening som vi avser i västvärlden, inte garanterades. Detta behöver inte utvecklas eftersom många före mig har betonat detta. Det faktum att George W. Bush med sin hårda politik har lyckats skydda det amerikanska folket mot ett andra 11 september ändrar inte saken nämnvärt.

En demokrati bör alltid respektera rättssäkerheten i hela världen. En demokrati bör dock även fundera över bestämda vägar att skydda sig mot religiösa extremister som vill förstöra vårt öppna samhälle. Jag kan inte hitta denna ståndpunkt i de förslag som vi har framför oss.

Slutligen bör vi inte vara fixerade vid Guantánamo. Kuba, där den amerikanska enklaven Guantánamo ligger, är i sig ett stort fängelse där tusentals oskyldiga politiska fångar berövas möjligheten till en rättvis eller snar rättegång. Detsamma gäller vår stora handelspartner Kina, som vi om och om igen låter komma undan när det gäller mänskliga rättigheter.

Nils Lundgren (IND/DEM). – (EN) Herr talman! Jag vill bara fråga varför Martin Schulz fick överskrida sin talartid oerhört mycket – men inte vi andra? Varför?

Talmannen. – Europaparlamentets talman, Hans-Gert Pöttering, var ordförande när Martin Schulz talade, och därför är detta en fråga för Hans-Gert Pöttering. Jag ser inte att det har något samband med att jag nu är ordförande. Ni får ta upp frågan igen när Hans-Gert Pöttering innehar ordförandeskapet.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Vad ska vi göra med de f.d. fångarna i Guantánamo Bay? Hur ska vi göra en riktig avvägning mellan att garantera säkerhet för EU:s medborgare och finna en plats att placera f.d. fångar?

Låt mig för det första klargöra att jag för min del inte diskuterar fångar som av Förenta staterna bedömts vara farliga men olämpliga för rättegång, och var snäll och kom ihåg att en sådan ansenlig grupp fortfarande existerar. Men också de som friats från anklagelserna och bedömts vara helt riskfria utgör ändå enligt min åsikt en risk.

Vår rädsla är grundad eftersom 61 f.d. fångar, som enligt Pentagon hade rentvåtts från alla anklagelser och därefter frigetts, nu uppges vara inblandade i terroristverksamhet. En är ställföreträdande chef för al-Qaida i Jemen, och en har sprängt sig själv till döds.

I går fastslog president Barack Obama offentligt i tv att han inte kan vara säker på att fångar som rentvåtts och släppts inte kommer att utgöra något hot mot säkerheten. Kan man be oss ta den risken i EU? Ja, jag tror att vi kan bli tillfrågade, men vi måste ha rätt att avgöra om vi kan acceptera den risken eller inte.

Medlemsstaterna har visat olika grad av villighet att ta emot f.d. fångar. Jag betonar att erbjudandet att ta emot fångar måste vara medlemsstatens eget suveräna beslut. Det kan inte tvingas på medlemsstaten av EU, men inte heller kan det fattas isolerat. Med hänsyn till den fria rörlighet som vi har i Europa, särskilt Schengenområdet gränsfria Europa, får medlemsstaternas beslut att tillåta fångar från Guantánamo Bay att slå sig ner i deras land säkerhetskONSEKVENSER inte bara för den medlemsstaten utan också för dess grannar. Därför kräver jag, och vi, att sådana beslut fattas i samråd med andra EU-medlemmar.

Claudio Fava (PSE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Nedläggningen av Guantánamo ger oss en chans att rätta till en kränkning som har vanärat den internationella rätten och som framförallt har gjort kriget mot terrorismen en björntjänst.

Idag räcker det emellertid inte att bara välkomna president Barack Obamas beslut. Det har nu blivit dags att ta ansvar, och detta ansvar rör även EU och medlemsstaterna. Guantánamo är till viss del resultatet av EU:s tystnad och många av våra regeringars samarbete i systemet med överlämnanden. Det som har hänt på senare år är att våra regeringar å ena sidan sa att Guantánamo måste stängas och å andra sidan skickade dit sina poliser för att förhöra fångarna. Vi talar om skyldigheter som förnekades när parlamentet utredde frågan men som har erkänts och verifierats under de senaste två åren.

Februari 2008: London ber om ursäkt för CIA-flygningarna. Vissa flygplan har använt brittiska baser, sa utrikesminister David Miliband, och motsade det som Tony Blair hade sagt tre år tidigare då han vidhöll att det inte hade förekommit någonting olagligt på brittisk mark. December 2008: Den spanska regeringen under José María Aznar kände till att många CIA-flygningar hade flugit över spanskt luftrum och använt spanska flygplatser. Detta framgick av ett hemligt dokument som publicerades i *El País* och som visade sig vara sant. Den dåvarande utrikesministern, Josep Piqué, som erkände att man använt spanska flygplatser, sa att han inte kände till vad som hände efteråt i Guantánamo. Kanske trodde han att det var en nöjespark. I oktober 2008 fick vi veta att utrikesministern i Portugal, Luís Amado, erkänt att den förra center-högerregeringen under José Manuel Barroso medvetet låtit CIA använda portugisiska flygplatser och portugisiskt luftrum för sina olagliga flygningar. Luís Amado sa följande: "Jag talade inte om det för att inte störa lugnet i de europeiska institutionerna." Vi undrar följande: Har inte medborgarna rätt att veta? Eller ska vi tro att inte ens José Manuel Barroso kände till vilket slags civil och juridisk vidrighet Guantánamo var då och är än idag?

Det är det som är poängen och jag ska strax avsluta: De senaste åren har vi visat mycket god vilja och mycket hyckleri, inte minst om det som rådet har hållit tyst om under dessa år. För två år sedan lade parlamentet fram 46 rekommendationer till rådet. Vi hade förväntat oss att åtminstone några av dessa rekommendationer skulle bli föremål för vederbörlig granskning och uppmärksamhet och att det så småningom skulle ha kommit svar på åtminstone några av rekommendationerna. Vi anser därför att vi, EU och dess 27 medlemsstater, genom att hjälpa till att stänga Guantánamo och ta vårt kollektiva ansvar skulle lämna ett bidrag, om än ett litet bidrag, för att gottgöra för vår kollektiva tystnad.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Herr talman! Huvudansvaret för stängningen av Guantánamo Bay och omplaceringen av fångarna är utan tvekan Förenta staternas. Europa måste emellertid erkänna den politiska realiteten att Förenta staterna inte kan klara det på egen hand. Vi har uttryckt en mycket stor goodwill gentemot president Barack Obama och ett engagemang för transatlantiska förbindelser. Det måste innebära ett erbjudande om praktisk hjälp.

Det finns också andra skäl för att EU:s medlemsstater ska samarbeta om att stänga fängelset. Först och främst det humanitära skälet som jag knappast behöver utveckla vidare, att rädda dessa män från det helvete där några av dem har plågats i sju år. För det andra Europas trovärdighet: vi har uppmanat Förenta staterna att stänga Guantánamo; nu måste vi bidra till att det blir verklighet. För det tredje vårt eget egenintresse av att göra slut på en mäktig symbol som agerar som förevändning för terroristrekrytering och radikaliserings, och till sist det moraliska ansvar som Claudio Fava talade om.

Jag tror emellertid att vi kommer att diskutera överlämnanden och hemliga överenskommelser med europeiska regeringar i ett andra resolutionsförslag om två veckor. Därför välkomnar jag varmt den gemensamma resolution som vi kommit överens om mellan grupperna och över hela det politiska spektrumet, och jag hoppas verkligen att vi får ett starkt utslag i morgon. Under förutsättning att ALDE-gruppen går med på mitt råd kommer vi varken att framlägga eller stödja några ändringsförslag till denna resolution.

Jag vill bara ta upp ett par saker. För det första påståendena att 61 frisläppta fångar blivit involverade i terrorism: vi har hört från advokater som känner till påståendena att de till stor del är grundlösa. Vi känner till två som har blivit delaktiga i terrorism. Andra inbegriper dem, som de åtta personerna i Albanien, som gav intervjuer i medierna; de s.k. "Tipton Three", brittiska medborgare som gjorde en film som kritiserade Guantánamo. Det är inte att "återvända till terrorism".

Till sist beträffande säkerhetsfrågorna: vi behöver diskutera dem, men trovärdiga lösningar håller på att tas fram och vi kan engagera advokater till det.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Herr talman! När Barack Obama hade valts till Förenta staternas president och han hade undertecknat dokumentet om att försvarsenheten Guantánamo skulle stängas kunde man känna en ohälsosam upprymdhet här i kammaren. Ledamöterna i det nu upplösta tillfälliga utskottet för CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar tog till orda. Jag vill påminna parlamentet om att nämnda utskott inte lyckades komma fram till någonting, även om det gjorde sig stort besvär att uttrycka sin upprördhet och fördöma så kallade extraordinära överlämnanden.

Vi vet redan att den nya presidenten inser hur allvarligt problemet är. Han har justerat sin ståndpunkt sedan valkampanjen, och strax efter att han svurits in utfärdade han en förordning där han förlängde den period under vilken de metoder som hittills använts för att hantera terrorister får användas.

Vi inser att det för många medlemsstater i EU, inklusive Polen, är omöjligt att acceptera fängslade terrorister. Trots det bör EU:s medlemsstater och parlamentet, i stället för att kritisera och försvaga fronten i kriget mot terrorn, samarbeta med Förenta staterna och åta sig en del av ansvaret för att bekämpa fenomenet. Jag måste än en gång påminna parlamentet om att terrorism är ett globalt hot som även påverkar EU:s medborgare.

Cem Özdemir (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Fångsläget i Guantánamo har blivit en symbol för förakt mot mänskliga rättigheter och rättssäkerheten. Förenta staternas nya president Barack Obama har skickat ett lika kraftfullt och nödvändigt budskap genom att besluta att militärdömsstolarna i Guantánamo ska stängas och lova att läget ska stängas inom ett år.

Det är dock inte bara Förenta staterna som har förlorat trovärdighet till följd av sitt förakt för mänskliga rättigheter i kriget mot terrorismen. Våra europeiska regeringar kan inte avsäga sig ansvaret, som Europaparlamentets tillfälliga utskott för CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar konstaterade i sitt betänkande i februari 2007. Detta visar på den dubbelmoral som finns i många länder i EU, som med rätta kräver att kandidatländerna ska upprätthålla mänskliga rättigheter men som själva trampar på de mänskliga rättigheterna i EU.

EU har också en skyldighet att spela en aktiv roll i arbetet med att hitta en gemensam lösning för alla fångar som inte längre är misstänkta och som inte kan återvända till sina hemländer. Detta gäller särskilt Tyskland, som kan och bör hjälpa till att göra det möjligt att ta emot flyktingar. Vi får inte upprepa det misstag som vi gjorde i fallet med den tyska turken från Bremen, Murat Kurnaz, som felaktigt tillbringade fyra år i Guantánamo Bay.

Nystarten i Washington innebär en chans för oss att skicka en tydlig signal om att mänskliga rättigheter inte får urholkas i kriget mot terrorismen.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – (ES) Herr talman! Jag hoppas och önskar att president Barack Obamas uttalande om att stänga försvarsenheten Guantánamo kommer att vara början på en förändring av Förenta staternas utrikespolitik.

Jag hoppas att det kommer att innebära att vi förkastar en politik där vi vedergällde terror med terror och brott med brott, en politik som i slutändan innebär att vi trampade på den internationella rätten.

Jag hoppas och önskar att det är så. EU:s problem är att många europeiska stater har varit engagerade i George W. Bushs tidigare politik att vedergälla brott med brott och tortyr med tortyr. Och de har varit medskyldiga i den politiken. Det var därför som det tillfälliga utskottet för CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar inte kunde slutföra sitt arbete: det fanns europeiska regeringar som dolde sina skamliga gärningar, de skamliga gärningarna inom George W. Bushs utrikespolitik. Det är också därför som vi måste insistera på att ställa dem till svars. Det amerikanska folket har gjort det genom valsedeln.

Jag hoppas också att president Barack Obama visar mod och drar de tjänstemän som har torterat och de tjänstemän som olagligen har hållit människor fängslade inför rätta. För Guantánamo-fångarna finns det nämligen bara en lösning i lagens mening. Om det finns bevis mot någon av dem så ska de åtalas. Om det inte finns några bevis så måste de släppas. Amerikanska regeringstjänstemän måste ta ansvar för de människor som olagligen har hållits fängslade.

Det är det som händer i mitt land och i alla demokratier som bygger på demokratiska rättigheter. Tack så mycket.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Jag tycker inte att det är vår uppgift att vara utlopp för den godtyckliga politik som Förenta staterna tyvärr medvetet har fört på det här området. Politiken går stick i stäv med våra gemensamma västerländska principer och bedrivs i ett cyniskt valt område som är en kvarleva från kolonialtiden. Det finns inte någon rättssäkerhet där, vare sig enligt den kubanska lagstiftningen, vilken, som Koenraad Dillen mycket riktigt sa, inte ger den enskilde något skydd, den amerikanska lagstiftningen eller vårt gemensamma arv i form av internationell rätt.

I juridiska termer tycker jag att saken är klar. Om det enligt sedvanerätten finns brottsmisstankar mot några av fångarna bör de bedömas i en rättegång. Om de till exempel misstänks ha organiserat attackerna den 11 september så borde de för sju år sedan ha fått reda på vad de står åtalade för, ha fått tillgång till advokater och ställts inför amerikansk domstol. Det finns ingen brist på sådana i Förenta staterna.

Om andra anses vara krigsfångar efter de allierades ingripande i Afghanistan så bör de förvaras enligt villkoren i krigslagarna tills fientligheterna officiellt upphör.

Om det finns interner som inte hör hemma i någon av dessa båda kategorier så bör de släppas och skickas hem.

Jag har fått höra att vissa kan vara farliga. Om jag personligen skulle ha hållits helt isolerad i sju år så skulle jag, även om jag kanske inte hade varit farlig från början, definitivt ha blivit farlig till slut. Jag tror att det är så för de flesta av de här människorna.

Om vissa inte vill återvända hem kan de be sina fängvaktare att få politisk asyl. Det här var allt jag hade att säga, och jag vill i förbigående tacka Jacques Barrot för hans utredningsarbete. Det kommer med tiden att visa sig ha varit den bästa analysen av dessa illegala överföringar av fångar.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Herr talman, herr rådsordförande, herr Barrot, mina damer och herrar! Parlamentet har åtskilliga gånger krävt att fängelset i Guantánamo Bay ska stängas. Vi fick medhåll från de två andra institutionerna: kommissionen och rådet. Nu när beslutet har fattats får det inte råda någon tvekan om vår ståndpunkt. Vi gratulerar president Barack Obama hjärtligt till beslutet, ett beslut som han rättfärdigade med behovet att åter ge Förenta staterna den moraliska auktoritet som de tidigare hade i världen.

Vi bör därför vara tydliga: Bushregeringens beslut att inrätta fängelset i Guantánamo Bay, samt programmet med "extraordinära överlämnanden", var ett slag mot den moraliska auktoriteten. Ändamålet helgar inte medlen. Det är inte acceptabelt att bryta mot internationell rätt, att använda sig av tortyr, att öppna hemliga fångelser eller att få fångar att försvinna. I rättsstater ställs fångar inför rätta och har rätt att försvara sig. Bushregeringen gjorde fel som begick dessa överträdelser, och dess medbrottslingar gjorde också fel, antingen genom tysta applåder eller genom skamsen tystnad.

Om Förenta staterna ber EU om hjälp så får vi inte säga nej. Detta gäller – precis som Jacques Barrot faktiskt sa – under förutsättning att vi inte äventyrar våra medborgares säkerhet. Vi får dock inte använda det som en förevändning för att inte samarbeta. Vi behöver även Förenta staternas hjälp för att sprida ljus över de överträdelser som begicks i Europa, utreda vem som var ansvarig och se till att samma brott inte upprepas i framtiden. Vi måste också fråga medlemsstaterna och EU-institutionerna vad de har gjort för att genomföra de rekommendationer som parlamentet antog i februari 2007 och, i tillämpliga fall, hur de förklarar att de inte har gjort det.

Claudio Fava nämnde ordförande José Manuel Barroso, och jag anser att vi är skyldiga honom ett tack. Kommissionen har, till skillnad från rådet, som gjorde motstånd, ljög och undanhöll information från parlamentet, agerat lojalt och samarbetat fullt ut i våra utredningar.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) President Barack Obama har hållit sitt ord. En av hans första politiska åtgärder var att stänga fängelset i Guantánamo, vilket vi naturligtvis välkomnar. Eller det var snarare att kungöra att Guantánamo skulle stängas, för den nya amerikanska regeringen står inför den svåra uppgiften att hitta en lösning för de fångar som fortfarande är där.

För det första bör deras status fastställas, samt om de alla kan släppas utan risk. De har olagligen låsts in av Bushregeringen som uppenbarligen har brutit mot internationell rätt. Det är därför först och främst ett amerikanskt problem som Washington behöver lösa. Det är i nuläget ännu inte klart om Förenta staterna kommer att be de europeiska länderna och EU om hjälp, och det vore något riskabelt att gå händelserna alltför mycket i förväg.

Jag håller inte heller med de kolleger som anser att vi redan bör avlägga löften utifrån antagandet att EU har en moralisk skyldighet att göra det, eftersom vissa länder kanske har varit inblandade i transporten av fångar till Guantánamo. Detta bygger helt och hållet på antaganden. Vi har aldrig kunnat bevisa att det låg någon sanning i det. Vi vet inte heller vilka länder som skulle ha varit inblandade i denna transport. Jag anser således att det är ganska tunt att bygga vårt argument för att ta emot fångarna på detta. Det gläder mig att man inte har gjort det i resolutionen.

Vi bör naturligtvis inte utesluta möjligheten att Förenta staterna fortfarande kommer att göra denna begäran, och jag håller med min gruppordförande om detta. Om de gör en sådan begäran måste vi verkligen svara ja med hänsyn till internationell rätt, men även för att EU behöver vidta humanitära åtgärder i en situation som denna.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Herr talman! Guantánamo är ett problem som inte skapades av EU. Det är visserligen ett problem som inte skulle ha funnits om EU – förutom att fördöma det så många gånger – faktiskt hade förkastat det, i stället för att passivt och ibland aktivt samarbeta om det svarta hålet i den internationella rätten. Trots det är det klart att vi inte skapade det själva. Vi har emellertid verkligen en skyldighet att samarbeta för att få slut på den här situationen. Det är en tydlig skyldighet som vi bör genomföra.

Det råder ingen tvekan om att vi måste behandla varje fall för sig. Guantánamo-fångarna kan inte behandlas som om de var en homogen grupp. De är människor med rättigheter men också med sina egna personliga historier. Vissa av dem är brottslingar som måste ställas inför rätta som sådana. Vissa är oskyldiga, och vissa kan tveklöst vara farliga.

EU kan engagera sig i enlighet med sina värderingar och principer, samt sin generositet, och utarbeta en gemensam strategi som kan hjälpa oss att lösa problemet samtidigt som vi respekterar våra egna regler.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Enligt uppgifter från CIA och icke-statliga organisationer har 728 fångar passerat portugisiskt territorium mellan 2002 och 2006 på vägen till Guantánamo. Vilka siffror gäller för Spanien, Italien eller andra medlemsstater?

EU lyckades inte ta täten för att förhindra att den internationella rätten kringgicks i kampen mot terrorismen men försöker nu följa efter Barack Obama i hans åtaganden.

Det förklarar varför vi har dessa fortfarande timida krav från ledamöter som uppmanar medlemsstaterna att ta emot de oskyldiga fångar som inte kan återvända till sina egna länder av rädsla för tortyr. Detta görs inte av solidaritet, inte heller av välgörenhet, eller ens av generositet, utan enbart för att leva upp till våra internationella åtaganden.

Kommer EU, utöver det budskap som Barack Obama har skickat, att kunna resa sig upp? Kommer EU att kunna utreda, fastställa och åta sig sina skyldigheter och samtidigt få ett slut på sin medskyldighet i extraordinära överlämnanden? Kommer EU att kunna reformera kontrollen över sina egna säkerhetstjänster? Kommer EU att kunna rehabilitera offren genom rättsprocesser och ersättning?

Jag välkomnar därför Jacques Barrots avsiktsförklaring. Jag måste dock säga att samtidigt som vi får reda på mer och mer om vad Portugals före detta premiärminister mörklade mellan 2002 och 2004 så är resultatet av hans initiativ som ordförande för Europeiska kommissionen för att få ut unionen ur denna gråzon av olaglighet fortfarande helt okänt för oss.

(Talmannen avbröt talaren.)

Jas Gawronski (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det gläder mig att man har insett att det är lämpligt att de europeiska länderna tar emot fångar från Guantánamo, en uppfattning som konstigt nog saknades i min grupps ursprungliga resolution. Jag håller helt och hållet med Martin Schulz och Graham Watson.

I den första punkten i resolutionen nämns de viktiga förändringarna i Förenta staternas politik om humanitär rätt. Jag ser vissa förändringar, framförallt i tonen, men även en stor kontinuitet med den politik som fördes av den "avskydda" George W. Bush, i och med att president Barack Obama inte har övergett programmet med extraordinära överlämnanden och CIA-fångelser i andra länder. Jag säger detta särskilt till det tjeckiska ordförandeskapet som tycks ha en annan uppfattning. Jag vill inte att Obama-entusiasterna ska bli besvikna för tidigt.

Propagandan mot Förenta staterna, som florerade redan i CIA-utskottet för två år sedan, har återvänt i den muntliga frågan om CIA-flygningar i Europa. Jag ska bara ge er ett exempel: I en av punkterna avslöjas att det finns en hemlig CIA-organisation i Polen. Det faktum att det finns en CIA-organisation i ett land som Polen borde inte komma som någon överraskning – det vore konstigt om det inte fanns det – men jag tror att frågeställarna är förargade över att organisationen är hemlig. De kommer alltid att vilja att säkerhetstjänster agerar öppet, utan hemlighetsmakeri, och att CIA-planen har "CIA" skrivet på flygplanen som om de vore *British Airways* eller *Air France*. Här är jag också rädd att de kommer att bli besvikna: inte ens Barack Obama skulle gå så långt.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Herr talman! Det omänskliga fängelset i Guantánamo borde aldrig ha öppnats. Det verkar åtminstone som om det nu ska stängas. Givetvis måste vi dock dämpa gratulationerna av president Barack Obama om rapporterna i den amerikanska pressen om att oacceptabla metoder fortfarande används i form av hemliga bortföranden, förhör och fängslanden i tredjeländer är sanna. Här bär dessvärre Europa uppenbarligen också ansvaret när det gäller kampen mot terrorismen. Ett mycket allvarligt skäl för oro är att det enda nationella parlament som har uppmanat Europaparlamentet att presentera CIA-utskottets slutsatser och rekommendationer är den amerikanska kongressen. Inte en enda europeisk regering, inte ett enda nationellt parlament, har uppmanat oss att göra det. Låt dem göra det nu så att den här typen av olagliga metoder aldrig upprepas.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Förenta staterna skapade Guantánamo-problemet, och en amerikansk president gör sig beredd att lösa det. Vi behöver veta om EU kommer att ha befogenhet och behörighet att delta i detta.

EU måste samarbeta. Våra medlemsstater måste ta emot fångarna, till exempel uigurerna, utan att ge efter för påtryckningar från Kina. Om vi inte gör det riskerar vi att bli betydelselösa i arbetet med att stänga Guantánamo.

Det här kan vara början på ett nytt arbete med att avslöja sanningen, våra nationella regeringars ansvar – till exempel den portugisiska regeringen under ordförande José Manuel Barroso – och vårt ansvar för att exilförslaget för Saddam Hussein förkastades. Förslaget var det enda alternativet till kriget, och våra regeringar, inklusive Förenta staterna, förkastade det.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Herr talman! Många europeiska länder, inklusive Spanien, har bland annat genom sitt tysta samförstånd och sin medverkan verkligen möjliggjort Guantánamos existens. Det är inte acceptabelt att nu säga att det inte är vårt problem. Det är ännu mindre acceptabelt att säga att stängningen av Guantánamo och konsekvenserna av detta enbart är den amerikanska regeringens problem.

I åratal har vi sett mellan fingrarna när Förenta staternas säkerhetstjänst ostraffat har flugit runt i Europa och transporterat fångar. Vi bör därför ta vårt ansvar och inte bara kräva att Guantánamo omedelbart stängs utan även ta emot en del av de fångar som inte kan återvända till sina egna länder eller för den delen stanna i Förenta staterna och som kräver att andra länder, däribland europeiska länder, ska ta hand om dem.

Portugal har redan lovat att göra det, och jag tror att det delvis beror på en viss ansvars- och skuldkänsla. Spanien har minst lika stor skuld. Därför tar jag tillfället i akt och uppmanar den spanska regeringen att ta emot en del av dessa människor och göra ett sådant åtagande som Portugal har gjort och som många organisationer har bett oss att göra. Jag betonar att det inte bara är vår moraliska skyldighet utan även vårt politiska ansvar.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Kampen mot terrorismen är det moderna samhällets högsta prioritering. Misstag har dock begåtts, och kontroversiella beslut har fattats för att nå detta önskvärda mål. Nedläggningen av förvarsenheten i Guantánamo som har varit en skönhetsfläck i den civiliserade världens image under det senaste årtiondet är ett befogat beslut av största vikt. Nästa normala steg vore att åtgärden följs av att Förenta staterna löser situationen för de människor som för närvarande hålls fångna. EU och Förenta staterna har kämpat och kämpar fortfarande för respekten för de mänskliga rättigheterna och respekten för människans värdighet. De bör därför arbeta tillsammans för att rätta till de misstag som har begåtts.

Jag anser att det är absolut nödvändigt att vi, innan vi tar upp frågan om att ta emot fångar i Europa, lägger fram all information som finns om eventuell terroristverksamhet som fångarna var inblandade i eller eventuellt medlemskap i terrorgrupper. Informationen måste noggrant kontrolleras, och det bör också göras en objektiv utvärdering av vilka möjliga återverkningar det kan få att låta fångarna återvända till de länder där de är bosatta. En officiell begäran från Förenta staterna är helt nödvändig. Jag anser att det är upp till

medlemsstaterna att besluta om de ska ta emot fångar i Europa. De som fattar beslutet måste också komma ihåg att de åtar sig ansvaret på EU:s vägnar.

När det gäller kommissionsledamot Jacques Barrots hänvisning till Rumänien så har det riktats grundlösa anklagelser förut. Rumänien har dock besvarat EU-institutionernas samtliga frågor, tagit emot CIA-utskottet och lämnat all relevant information. Det rumänska parlamentet har gjort en utredning och lämnat resultatet till de berörda parterna. Jag anser att det här är helt tillräckligt. Jag anser att Rumänien har lämnat tillräckliga svar på de helt grundlösa anklagelserna.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Herr talman! Det råder ingen tvekan om att USA bär ansvaret för Guantánamo. Det är dock en solidaritetshandling att hjälpa och stödja Barack Obama i hans strävan efter att åter följa internationell rätt när han ber oss att göra det. Jag tänker till exempel på uigurerna som inte kan återvända till Kina. Vi behöver emellertid också ta hänsyn till de människor som har tillbringat fem eller sju år i Guantánamo. Vi kan inte bestämma om de vill bo i USA eller inte. Det är deras val. Staden München och de uigurer som bor där skulle till exempel vara beredda att ta emot dessa uigurer och stödja och ta hand om dem så att de kan komma över sina traumatiska upplevelser.

En sak måste dock klargöras. Det är inte acceptabelt att inrikesministern i Bayern, Joachim Hermann, säger: "Alla som hålls fångna på Guantánamo måste ha begått ett brott." Rätten till oskuldspresumtion måste gälla i det här fallet. Som chef för en polismyndighet bör ministern packa sina väskor och gå. Vi utbildar polisen i andra länder i att införa just denna rätt till oskuldspresumtion i sitt arbete och inte ge förhastade order att skjuta. Vi bör noga tänka på det.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Herr talman! Guantánamo och dess hemliga fångelser borde aldrig ha inrättats överhuvudtaget. Det är Förenta staterna som bär huvudansvaret för att stänga fångelset och för behandlingen av fångarna efteråt. Det finns dock humanitära skäl och överväganden utifrån mänskliga rättigheter som talar för att medlemsstaterna ska ta emot dem. Varje medlemsstat ska utifrån sin egen lagstiftning besluta om de ska ta emot dem eller inte.

Samtidigt vill jag påminna parlamentet om de miljontals fångar runt om i världen och om de flyktingläger där människor har bott i årtal. Vi tittar bort. Vi vänder ryggen till. Tyvärr är de förebyggande tankarna kring mänskliga rättigheter selektiva i EU.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr vice ordförande för kommissionen, herr rådsordförande! I maj 2006 besökte jag Guantánamo tillsammans med Thomas Mann och James Elles. Vi gjorde det mycket klart att Guantánamo-fångelset utgör ett brott mot internationell rätt och en kränkning av mänskliga rättigheter.

Den då nyvalda tyska förbundskanslern, Angela Merkel, sa också detta till president George W. Bush under hennes första besök i Washington, och hon krävde också att Murat Kurnaz skulle släppas. Jag anser att president Barack Obamas beslut är ett bra beslut, och det kommer att bidra till att återställa Förenta staternas och hela västvärldens trovärdighet. Därför måste vi klargöra att trovärdighetsfrågan har stor politisk vikt.

Samtidigt måste vi slå fast att fångarna där inte bör ses som fredliga förkämpar för mänskliga rättigheter och att de måste bedömas utifrån detta. Jag har ibland under den här debatten haft ett helt annat intryck. Vi måste se till att Förenta staterna tar det största ansvaret i det här fallet och att de förklarar varför de inte kan ta emot många av dessa fångar. Dessa människors hemländer måste också förklara varför de inte vill ta emot dem eller så måste fångarna bevisa att de inte kan återvända till sina hemländer för att de skulle utsättas för allvarlig förföljelse.

När allt det här har ägt rum kan vi börja fundera över om EU bör ta emot en del av fångarna. Det är emellertid endast möjligt när vi i varje enskilt fall har utrett vilken risk varje person utgör. Denna utredning får inte bara äga rum på nationell nivå eftersom de öppna gränserna inom gemenskapen innebär att vi måste tillämpa europeiska normer på utvärderingen av den säkerhetsrisk som dessa människor kan utgöra.

Någon talade om flyktingar idag. Det här är inte flyktingar. Det är fångar, och vi måste bevisa att de inte är farliga om vi inte vill ta oansvariga risker. Jag tycker att vi bör ta emot de människor som har en koppling till våra medlemsstater, till exempel Murat Kurnaz i Tyskland eller de nio människorna, tror jag, i Storbritannien. Sammanlagt tror jag att EU redan har tagit emot 60 personer, och det får vi inte glömma bort.

Ana Maria Gomes (PSE). – (EN) Herr talman! Portugal yrkade på en EU-överenskommelse om att omplacera personer från Guantánamo, och detta är god taktik för transatlantisk solidaritet och också en humanitär

yttring mot folk som rentvåts från misstanke och som stått ut med internering, tortyr och avsaknad av rättvisa. Men det är också en plikt för 14 EU-stater som i hemlighet samarbetade med Bushadministrationen om medverkan till tortyr i Guantánamo och hemliga fängelser som parlamentet har påpekat. Ett europeiskt ansvar för brott mot rättsstatsprinciperna och de mänskliga rättigheterna kan inte utplånas.

Kommissionens ordförande José Manuel Barroso har förnekat kännedom om det samarbete som hans regering gav vid transporten av fångar till Guantánamo och hemliga fängelser, ändå tror ingen att hans militär, polis, underrättelsetjänst och administration skulle kunna vara så inkompetenta att man lät Förenta staterna systematiskt kränka portugisiskt luftrum, hav och territorium.

Är Barroso beredd att offentliggöra anteckningarna från mötena mellan hans diplomatiska rådgivare och Condoleezza Rice medan han var premiärminister för att klargöra detta? Är han beredd att offentliggöra det rättsutlåtande han då bad att få från sin juridiska rådgivare Carlos Blanco de Moraes för att införa särskilda sjöfartsregler för skepp som närmade sig Förenta staternas militära fartyg som fraktade fångar på portugisiska vatten?

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Europaparlamentet förklarade sin ståndpunkt om Guantánamo i en särskild resolution 2006. Guantánamo borde aldrig ha inrättats, och det behövde stängas. Europaparlamentets ståndpunkt om terrorism är lika tydlig. Vi vill bekämpa terrorismen med alla lagliga medel. Vi vill inte bekämpa terrorismen genom att kränka mänskliga rättigheter och internationell rätt. Det är ett faktum att Förenta staterna har burit den tyngsta bördan i kampen mot terrorismen. De har dock också begått stora misstag. Det var ett stort misstag att inrätta Guantánamo. Det var ett stort misstag att behandla fångarna som de gjorde. Det var ett stort misstag att transportera dem som de gjorde. Det har sagts här i parlamentet. Det som är viktigt idag är att president Barack Obama har fattat rätt beslut att stänga detta skamliga fängelse. Beslutet är positivt för Amerika och troget Amerikas historia och det internationella samfundet i allmänhet.

Hur är EU inblandat i det här? EU är inblandat eftersom man vill stödja och hjälpa president Barack Obama att genomföra hans korrekta beslut. EU bör dock göra det på ett villkor: att det inte äventyrar medborgarnas säkerhet. Det är ett grundläggande krav, och medlemsstaterna bör fatta sitt beslut, oavsett vad det är, utifrån det perspektivet.

Javier Moreno Sánchez (PSE). - (ES) Herr Romeva! Oroa er inte: den spanska regeringen kommer att samarbeta som den alltid har gjort. Får jag påminna er om att den spanska utrikesministern, Miguel Ángel Moratinos, var den första som ställdes inför undersökningsutskottet i den här frågan och var den som besvarade alla frågorna, inklusive er egen.

Vi i parlamentet har länge fördömt tortyren och den grymma, förnedrande behandling som används på militärbasen i Guantánamo i kampen mot den internationella terrorismen. Vi välkomnar därför president Barack Obamas beslut att ställa in rättegångarna i fyra månader och hans avsikt att stänga fängelset permanent inom ett år.

Även om den amerikanska regeringen bär ansvaret kan EU inte vända ryggen till utan bör erbjuda sitt stöd för att garantera att förvarsenheten stängs.

Vi bör också bedöma möjligheten att ta emot fångar som kommer från länder där det inte är säkert att de mänskliga rättigheterna respekteras om Förenta staterna ber oss att göra det.

Vi kommer då att behöva presentera en gemensam europeisk strategi, som den spanska regeringen kommer att delta i, och samtidigt respektera den internationella rättsliga ramen och från fall till fall bedöma varje medborgares, varje fånges, rättsliga situation – hans ursprung, hans internering och hans situation.

Bogusław Sonik (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Terroristerna har förklarat ett grymt, blodigt och obevekligt krig mot vår civilisation. De vill förstöra vår värld som är grundad på respekt för mänskliga rättigheter och hängivenhet för friheten. Attacken den 11 september visade att terroristerna är beredda att använda vilka medel som helst. Förenta staterna åtog sig att försvara den fria världen på allas vägnar. Nära samarbete mellan Europa och Förenta staterna erbjuder det enda hoppet om framgång och förstörelse av terroristernas nätverk. Europa behöver känna ansvar för kriget mot den globala terrorismen.

Det var rätt att försvararna av mänskliga rättigheter uppmärksammade brott mot dessa rättigheter och mot användningen av förödmjukande metoder under förhören i Guantánamo. Dessa metoder innebar ofta tortyr. Det var också rätt att man uppmärksammade internering utan rättegång och utan rätt till försvarsadvokat. Inga medel som anses otillåtna enligt upprättade internationella konventioner får användas.

Den nyvalde presidenten för Förenta staterna har redan utgett en förordning som förbjuder användning av tortyr under förhör som rör terroristmisstänka. Det är rätt och riktigt att tolka detta som en seger för alla dem som slog larm om denna fråga. Enligt samma förordning kommer det emellertid fortfarande att vara möjligt att kidnappa terrorister och hålla dem kvar under korta perioder i transitländer. Kort sagt har respekten för fångarnas värdighet ökat, men samtidigt måste möjligheten att effektivt lamslå terroristverksamhet bestå, annars skulle vi riskera att bli hjälplösa.

Jag skulle också vilja uppmärksamma parlamentet på att på samma ö, där interneringslägret Guantánamo ligger, hålls politiska fångar i fängelse under förhållanden som bryter mot alla upptänkliga normer. Dessa människor har dömts till långa fängelsestraff eftersom de vågade göra motstånd mot despoten Fidel Castros kommunistpropaganda.

Den tjetjenska nationen mördades inför våra ögon. Såvitt jag vet upprättade inte parlamentet ett särskilt utskott för att behandla det. Förenta staterna har erkänt att användning av tortyr är otillåtet, liksom hemliga fängelser. Det borde göra slut på debatten om hemliga fängelser och transiflygningar.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Kampen mot terrorism måste vara en gemensam satsning som alla demokratier borde bidra till. Det betyder inte bara Europa utan också Förenta staterna och andra.

Guantánamo utgör ingen konstitutionell stat, för i en konstitutionell stat har en misstänkt, också en terrorist, rätt till skydd och en rättvis rättegång på grundval av de värderingar som vi delar med varandra.

Jag uppskattar president Barack Obamas beslut att stänga Guantánamo Bay, men det kan inte vara så, och borde verkligen inte vara så, att skulden i första hand läggs på Europa. När allt kommer omkring är människorna i Guantánamo Bay fångar och inte folk som man kan leka med. Vi kan vara hjälpsamma, men om vi är det, om det inte finns något annat sätt, är detta bara möjligt på grundval av ett europeiskt beslut, europeiska normer som vi måste fastställa gemensamt. Vi borde klart inse att det förblir ett amerikanskt problem där vi kan vara till hjälp, om bara för det faktum att mänskliga rättigheter är av största vikt för oss.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Beslutet att stänga fängelset i Guantánamo, som fattades av den nye presidenten för Förenta staterna, var en av hans första viktiga och positiva åtgärder, och jag välkomnar det varmt. President Barack Obama har emellertid inte upphävt CIA:s rätt att gripa terroristmisstänkta på främmande mark och föra dem till tillfälliga interneringsläger. Detta är särskilt oroande, och detta problem måste framföras i en gemensam resolution. I den gemensamma resolutionen från de två stora partierna i Europaparlamentet står det emellertid inget om detta, och följaktligen är jag tvungen att rösta emot denna gemensamma resolution.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Herr talman! Jag är övertygad om att vår djupt humanitära resolution kommer att bidra till att minska fiendskapen mellan Europa och den islamiska världen. Jag kräver att den antas också när jag tänker på situationen för min landsman som har blivit ett offer för kriget mot terrorismen, ett krig där "öga för öga, tand för tand" tillämpas. Jag anspelar på en polsk medborgare, 42 år gammal, som kidnappades. Han greps i gränstrakterna mellan Afghanistan and Pakistan. Han är geolog och arbetade där. Han har hållits kvar i området ända sedan dess. Hans familj har förklarat att de vet att Piotr inte är en viktig person på världspolitisk toppnivå, men de förlitar sig på att allt som kan göras kommer att göras för att säkra hans frigivning.

Härmed väddar jag för att denna förbättring i förbindelserna med den islamiska världen ska utnyttjas också till skydd för och försvar av våra medborgare. Låt oss visa solidaritet och agera på de EU-medborgares vägnar som är illa behandlade, fängslade, kidnappade eller internerade.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Vi har alla kämpat för att Guantánamo ska stängas, och vi välkomnar alla president Barack Obamas beslut att stänga detta skammens fängelse.

Nu borde inte vi behöva tillfrågas om att ta emot Guantánamo-fångar. Som européer, trogna våra värderingar att försvara mänskliga rättigheter, måste vi finna oss i våra skyldigheter, vår plikt att ta emot dessa ex-fångar.

Det har förekommit rapporter, och nu vänder jag mig till rådet här, det har förekommit rapporter i pressen att vissa medlemsstater inte är pigga på att ta emot dem. Jag skulle därför vilja uppmana rådet och, i synnerhet, alla förtegnade medlemsstater att acceptera ankomsten av dessa fångar till sina territorier.

Jag skulle också vilja säga till er, mina damer och herrar, att det värsta vi kan göra är att låta den stärkta moral som stängningen av Guantánamo inneburit försvinna för att Europa inte var berett att ta ställning.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Mot bakgrund av att många EU-medlemsstater var delaktiga i processen med de extraordinära överlämnandena anser jag att EU-staterna, Irland inbegripet, har ett gemensamt ansvar att ta emot ett visst antal lågriskfångar från Guantánamo av Förenta staterna för omplacering inom EU.

Den irländske justitieministern Dermot Ahern har accepterat på villkor att EU ger sitt godkännande, men det är inte nödvändigt att Irland väntar på ett EU-direktiv för att installera Guantánamofångar. Vi kan själva bestämma att teckna ett bilateralt avtal med Förenta staterna som Portugal gjort.

Den irländske justitieministern och utrikesministern har inte samma åsikt i denna fråga där justitieminister Ahern till synes inte är beredd att gå så långt som utrikesminister Michael Martin när det gäller bosättning. Ett sammanhållet ledarskap behövs nu från den irländska regeringen i detta ärende. I en anda av transatlantiskt samarbete och för att delta i kampen mot internationell terrorism borde Irland ta sitt ansvar för att hjälpa den nya regeringen i Förenta staterna att stänga Guantánamo.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - (EN) Herr talman! EU har länge krävt att Guantánamo ska stängas. I dag har det beslutet fattats av den nya regeringen i Förenta staterna, och EU-staterna förväntas visa solidaritet genom att ta emot dessa fångar. Emellertid anser somliga att sådan solidaritet i första hand borde visas av de länder som förut nämnts i pressen för att ha gett tillstånd för CIA:s hemliga förvarsheter.

Jag skulle än en gång vilja betona att några sådana påståenden inte har bekräftats av bevis, vare sig när de gjordes eller senare. Det gäller också för Dragutin Mate, som inte lyckades få fram bevis till stöd för sina anklagelser just här i kammaren. Dessutom har interna utredningar inte heller styrkt anklagelserna. Att utnyttja folks eventuella minnesluckor om att sådana bevis saknades då gör det inte till bevis i dag. På sin höjd är det helt enkelt en cynisk manipulation för dolda syften.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Herr talman! Hela världen välkomnar Barack Obamas plan att stänga Guantánamo eftersom det är en symbol för en obarmhärtig behandling av människor – de må vara hänsynslösa terrorister eller misstänkta för de mest allvarliga brott. Några av dem har inte ens anlagats eller i laga ordning ställts inför rätta. Det var en populär gest av Obama som nu beslutar vad som ska ske med dem. Han borde framför allt övertala kongressen att ändra lagen så att fångarna kan överföras till amerikansk mark och några kan få en ny identitet. Det är en ytterst het potatis: efter frigivningen återgick 60 Guantánamo-fångar till terroristverksamhet, och därför borde varje fall undersökas individuellt. Det tjeckiska ordförandeskapets förhandlingar om en lösning för Guantánamo är ett lämpligt tillfälle att betona att dialogen mellan Förenta staterna, Europa och Kuba om förändringar på den totalitära "frihetsön" börjar med mänskliga rättigheter och inte bara mänskliga rättigheter för fångar på den amerikanska basen. Framför allt borde denna dialog leda till frigivning av politiska fångar på Kuba och yttrande- och rörelsefrihet för oskyldiga kubanska medborgare.

Armando França (PSE). - (PT) Vi tycker att det är självklart att applådera president Barack Obamas beslut: beslutet att stänga fängelset i Guantánamo Bay, att förbjuda tortyr och olagliga förhör och att inställa militärrättegångarna.

Jag kan emellertid försäkra min kollega, som inte längre är närvarande, att Portugal och dess socialistiska regering inte känner sig skyldiga. Portugals socialistiska regering samarbetade inte med Bushadministrationen, tvärtom. Den portugisiska administrationen, den portugisiska regeringen, har just nu på utrikesminister Luis Amados initiativ öppnat för möjligheten och skyldigheten för EU och andra demokratiska länder att acceptera och ta emot fångar från Guantánamo Bay som inte har anlagats. Detta är verkligen viktigt och måste lyftas fram som ett exempel som andra EU-stater bör följa. Det är också viktigt att resolutionen antas i morgon av alla de partier som är företrädare här i parlamentet så att enigheten kan ge beslutet mer kraft.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Fängelset i Guantánamo Bay var ett nödvändigt verk av Förenta staterna vid tillfället i fråga. Stängningen av det är nu en fråga för Förenta staterna. Jag motsätter mig att EU:s medlemsstater blir invecklade i de oundvikliga rättsliga komplikationer och den börda som våra

säkerhetstjänster åläggs genom att ta emot fångar som inte hör hemma i EU och som tidigare betecknades som fientliga kombattanter.

Jag beklagar inte interneringen av de farligaste terroristerna som var inriktade på att förstöra vår livsstil när det fanns bevis mot dem. En av Guantánamos stora nackdelar var att det ointetgjorde varje regelrätt straffrättsligt förfarande mot dem som hölls fångna där. När allt kommer omkring är riktiga rättegångar det enda sättet att lösa statusen för de Guantánamofångar som är medborgare utanför EU.

Eftersom Guantánamos fångar tillfångatogs av Förenta staterna är det Förenta staternas skyldighet att åtala dem i sina egna domstolar eller återlämna dem till deras ursprungsländer om de är oskyldiga. Om president Barack Obama menar allvar med att stänga Guantánamo, vilket jag välkomnar, och med att skydda Förenta staterna och dess allierade borde han tillämpa denna politik.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Först och främst vill jag, oavsett innehåll i och resultat av diskussionerna om CIA-fängelserna, välkomna det intresse som visats av parlamentsledamöterna och av Europas medborgare för den obetingade respekten för mänskliga rättigheter, oberoende av sammanhanget.

Tortyr är oacceptabelt, och det finns inga undantagsfall som kan ändra på denna sanning. Men jag känner ett behov av att göra några påpekanden så länge som man fortsätter att citera Rumänien i detta sammanhang. Jag skulle vilja påminna er om att hittills har man riktat anklagelser mot oss utan att kunna styrka dem med bevis. Martinbetänkandet är det bästa exemplet på den taktiken. Det innehåller anklagelser mot Rumänien som är både omtvistade och ogrundade.

Jag vill framhålla detta exempel på hur anklagelser har riktats mot Rumänien, eftersom det kanske kan fläcka bilden av andra europeiska stater också. Jag vill återupprepa att det är oacceptabelt att det vitt och brett pratas om namn på medlemsstater som Rumänien i samband med denna debatt.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag håller med de talare som vill se till att Europa gör sin humanitära plikt genom att stödja särskilt de personer som utpekats trots att inga bevis hittats mot dem. De utgör klassiska asylfall.

Jag skulle emellertid vilja be medlemsstaterna att inte försöka handla på egen hand, och jag vill särskilt betona detta. Europa måste lära sig att uppträda enat och agera gemensamt. Då skulle vi kunna avhjälpa problem som Förenta staternas nya administration har och leva upp till vår egen självbild som en europeisk union med gemensamma värderingar som förpliktigar oss att vidta gemensamma åtgärder.

Ville Itälä (PPE-DE). – (FI) Herr talman! Vi delar en gemensam önskan att stänga fånglägret i Guantánamo, och nu har vi ett utmärkt tillfälle att göra det eftersom Förenta staternas nye president har visat att han har samma önskan.

Huvudansvaret ligger uppenbart hos Förenta staterna, men jag hoppas att EU kan bilda enad front och att medlemsstaterna visar solidaritet och är tillräckligt flexibla för att ta emot dessa fångar i sina egna fängelser där det är möjligt och där det står i samklang med deras egna förhållanden för att göra det.

Vi gick med i kampen mot terrorismen för att försvara mänskliga rättigheter. Nu behöver vi engagera oss för att hjälpa Förenta staterna att försvara mänskliga rättigheter.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Mina damer och herrar! Denna sak har två sidor. Å ena sidan är det rättsläget. Jag anser att medborgare i ett land åter bör släppas in i sitt ursprungsland. Kanske skulle något slags humanitärt program kunna upprättas för de fall där hinder föreligger, som politisk förföljelse. Jag skulle också vilja göra alldeles klart att även om Portugal eller något annat land samtycker till att ta emot 20 sådana fångar innebär inte det att dessa kommer att vilja stanna i Portugal eller i något annat överenskommet land. EU är nu en enhet, och detta problem måste därför övervägas. Slutligen bör lämpliga metoder användas så att sådana personer inte längre stigmatiseras som misstänkta eller farliga. Om de inte befrias från en sådan stämpel kommer ingen att vilja ta emot dem. Detta är ett allvarligt problem som förtjänar eftertanke. Avslutningsvis vill jag säga att problemet huvudsakligen berör Förenta staterna.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Först av allt vill jag tacka er för denna debatt. Jag anser att den var mycket nyttig. Om ni hade lyssnat på debatten under lunchen vid rådets senaste sammanträde skulle ni ha lagt märke till en liknande vilja att ta itu med problemet, men också en medvetenhet om vilket komplext problem det är som vi diskuterar. Det har en moralisk och politisk dimension, men också en säkerhetsmässig och rättslig dimension.

Vi är alla överens om att president Barack Obamas beslut att stänga Guantánamo var ett viktigt och gott beslut, som vi alla uppskattar och som välkomnas av praktiskt taget er alla. Men nu när vi diskuterar följderna och vad vi kan göra för att uttrycka solidaritet – och det ligger i vårt intresse att agera i transatlantisk harmoni – märker vi förstås att problemet är komplicerat. Martin Schulz sa att vi inte kan bekämpa terrorism och samtidigt ge oss in i en konflikt om grundläggande rättigheter. Han har helt rätt, men Hartmut Nassauer nämnde att det finns två dimensioner. Den ena är den moraliska dimensionen, och den andra handlar om säkerhet. Han har också rätt, och just därför måste även justitie- och inrikesministrarna diskutera detta. Ur politisk synvinkel sett handlar detta inte bara om att visa oss på styva linan moraliskt, och inte heller bör vi angripa detta problem enbart på grund av skuld känslor. Det hela är sannerligen mer komplext än så.

Graham Watson talade om behovet av att uppträda enat i den här frågan. Ännu en gång, visst har han rätt, men samtidigt – eftersom detta även berör det rättsliga problemet och frågan om befogenhet – kan vi inte tvinga medlemsstaterna att ta emot fångar från Guantánamo på begäran. Om ni var tvungna att lösa problemet genom att besluta att välkomna dessa fångar till era hem – föreställ er att ni tar på er inrikesministrarnas ansvar – nog skulle ni tänka er noga för angående hur problemet ska hanteras. Jag anser absolut inte att rådet och medlemsstaterna bör behandla detta som en fråga om kohandel – inte alls. Det handlar inte om att ha kakan och äta den. Kärnan av problemet är helt enkelt att ansvaret för beslutet om att stänga Guantánamo förstås i första hand vilar på Förenta staterna, landet som byggde anläggningen. Men vi har – och måste ha – den goda viljan att uttrycka solidaritet och vara samarbetsvilliga när det gäller att lösa problemet.

Vi har också den taktiska sidan att tänka på. Ska vi servera detta erbjudande på silverfat nu, eller borde vi vänta tills en begäran har inkommit? Men om det kommer en begäran måste vi vara redo att reagera. Därför började rådet diskutera detta på allvar andra dagen efter president Barack Obamas beslut. Jag anser att vi inte kan underskatta säkerhetsfrågan – som ni har påpekat – eftersom det är ett faktum att somliga av internerna som frigavs återgick till terroristverksamhet, och det är ett faktum att en man, Said al-Shihri, nu är assisterande ledare för al-Qaida i Jemen. Så USA måste påbörja det viktiga arbetet med att klargöra vilka dessa personer är, och vi måste bryta med dem.

Rättsligt sett anser jag att vi måste vara medvetna om att beslutet om att ge utländska medborgare rätt till inresa och vistelse i EU-medlemsstater tillhör medlemsstaternas nationella befogenhetsområde. Det är den ena nivån. Men på en annan nivå finns det en överenskommelse om att vi nu borde arbeta i riktning mot en europeisk ram för de nationella besluten. Enligt såväl Schengenavtalet som Dublinavtalet krävs ett europeiskt tillvägagångssätt, eftersom samtliga Schengenmedlemsstaters säkerhet kommer att påverkas i någon mån av beslut tagna av enskilda medlemsstater. Alltså finns det ett tvingande inre skäl till ett samordnat tillvägagångssätt.

Vidare undersöker EU möjligheten att bistå USA med omplacering och återanpassning av före detta fångar i tredjeländer.

Vissa av er har tagit upp frågan om hastighet: kan vi agera snabbare än vad vi gör nu? Jag anser att vi bör vara medvetna om att diskussionen bara har börjat. Det har bara gått en vecka. Frågorna som vi står inför är verkligen komplexa och kommer att ta tid, trots att president Obama själv har begärt en översyn av fångarnas akter och har fastställt en tidsfrist på ett år för att stänga Guantánamo. Man borde inte vänta sig att rådet ska kunna lösa alla dessa invecklade problem på ett par dagar.

Vidare måste man hålla i åtanke att ansvaret för Guantánamo i första hand vilar på USA. Även om medlemsstaterna framfört att de är villiga att arbeta på en samordnad strategi har frågan en bilateral dimension såväl som en multilateral. De olika medlemsstaternas definitiva inställning till omplaceringen av fångarna är ännu inte känd. Justitie- och inrikesministrarnas sammanträde, som kommer att äga rum senare den här månaden, kommer att vara till stor nytta. Under tiden arbetar även Gilles de Kerchove, samordnare för kampen mot terrorism, på flera förslagsdokument.

Detta var alltså min sammanfattning om Guantánamo, som tog upp större delen av tiden. Om den andra frågan, den om illegal internering, Claudio Favas favoritämne, tänker jag bara upprepa vad som sagts flera gånger av mina föregångare: anklagelsen rörde nationella underrättelseorgans involvering, och tillsynen av dessa organ är de enskilda medlemsstaternas ansvar. Rådet har ingen befogenhet att agera på detta område utöver vad som redan gjorts.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Kommissionen delar i stora drag de åsikter som uttryckts av Alexandr Vondra.

Ändå skulle jag vilja säga att vi efter denna långa debatt befinner oss vid en viktig vändpunkt, viktig för kampen mot terrorismen. Vi måste härnäst försöka ta upp den kampen med återupprättat moraliskt anseende för hela västsamhället, kämpa medan vi samtidigt respekterar grundläggande värderingar och grundläggande rättigheter.

Europa måste sedan leda hela det internationella samfundet mot en önskan att bekämpa terrorismen i en anda av precis samma grundläggande värderingar som föranledde kampen i första hand. Det är en viktig vändpunkt, och parlamentets förklaring kommer i detta avseende ytterst väl till pass eftersom den förutsätter att alla medlemsstater är villiga att delta i denna viktiga förändring.

Det är emellertid sant att det ursprungliga ansvaret vilar på Förenta staterna. De måste förvissa sig om varje fånges status innan de gör en officiell begäran om överföring till en EU-stat. Detta är verkligen ett nödvändigt villkor. Förenta staterna måste skicka oss en tydlig och motiverad begäran för varje enskilt fall. Det är absolut nödvändigt.

I slutändan är det naturligtvis varje medlemsstats sak att avgöra om de är villiga att ta emot en ex-fånge från Guantánamo, men debatten har visat att samarbete på europeisk nivå uppenbart är mycket, mycket önskvärt.

Samverkan kommer att vara arbetsbesparande för att bestämma rättslig status för ex-fångar och kommer också att vara nödvändigt för att skydda medlemsstaterna i händelse av diplomatiska eller andra önskemål från dessa fångars ursprungsländer. Denna samverkan kommer att behövas för att lugna medlemsstaterna, i synnerhet, och nu tänker jag på vad Hartmut Nassauer sa, de som har problem med den allmänna ordningen och säkerheten.

En samordnad europeisk strategi skulle slutligen kunna ge oss ett större inflytande i förhandlingarna med Förenta staterna över tillträde till dokument och överföringsprocesser. Vi skulle möjligen då kunna lägga till ekonomisk hjälp för att underlätta mottagandet i vissa medlemsstater.

Jag skulle vilja säga i Alexandr Vondras närvaro att vi naturligtvis kommer att arbeta nära det tjeckiska ordförandeskapet. Med Gilles de Kerchove håller vi också på att skriva det studiedokument som kommer att tjäna som grund för diskussionen som ska äga rum i rådet för rättsliga och inrikes frågor den 26 februari.

Jag vill också säga här att vi utan tvivel kommer att använda vårt besök i Washington med Ivan Langer, ordförande för rådet (rättsliga och inrikes frågor), att ta upp alla de frågor som rör och följer av stängningen av Guantánamo med våra amerikanska kolleger.

Vi måste nu ta itu med denna fråga mycket seriöst och göra rättsliga förberedelser för att i varje enskilt fall svara på Förenta staternas begäran. Vi måste arbeta mycket, mycket seriöst och naturligtvis ta hänsyn till denna önskan om ett positivt samarbete i denna nya kamp mot terrorismen som kommer att inbegripa överensstämmelse med de grundläggande värderingar som förenar oss och som måste förena världssamfundet.

Tack.

Talmannen. – Jag har mottagit tre förslag till resolutioner⁽¹⁾ om Guantánamo som ingivits i enlighet med artikel 103.3 i arbetsordningen. Förslaget till resolution om CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar kommer att meddelas senare.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen om Guantánamo kommer att äga rum onsdagen den 4 februari 2009, medan omröstningen om CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar kommer att äga rum under nästa session.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Beslutet av Förenta staternas president, Barack Obama, att stänga fånglägret i Guantánamo har en symbolisk betydelse för hela den demokratiska världen. Denna gest framhäver att kriget mot terrorismen som utkämpas för att försvara västs demokratiska värderingar inte får negligera just dessa värderingar.

Terrorismen måste bekämpas kraftfullt, men mänskliga rättigheter måste alltså respekteras. Till och med de som misstänks ha begått allvarliga brott har rätt att dömas i enlighet med korrekt förfarande, av en opartisk domstol, på tydlig rättslig grund och att få ett straff som står i rimlig proportion till deras brott.

(1) Se protokollet.

Spekulationerna där Rumänien nämns i samband med CIA:s hemliga fängelser är helt ogrundade. Ingen har kunnat bevisa deras förekomst i Rumänien. Rumänien är en trogen allierad till Förenta staterna i Nato och är engagerad i kampen mot terrorismen, främst i Afghanistan. Både de rumänska myndigheterna och den allmänna opinionen har en stark respekt för mänskliga rättigheter. Rumäniens medborgare som drabbats av den sovjetiska ockupationens och den kommunistiska diktaturens övergrepp tar avstånd från alla brott mot mänskliga rättigheter.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) De nya besluten av Förenta staternas regering har helt enkelt bekräftat – som om det vore nödvändigt – vad som länge har fördömts: förekomsten av ett nätverk för kidnappning, tortyr och illegal internering som sponsras av Förenta staterna.

Dessa beslut får inte tjäna som en bortförklaring för det ansvar som Förenta staterna och EU-ländernas regeringar har för systematiska brott mot internationell rätt och de mest grundläggande mänskliga rättigheterna.

Som tidigare måste vi kräva ett fullständigt slut på sådana ovärdiga metoder och en utredning om sanningen, inbegripet EU-regeringarnas skuld beträffande användningen av deras luftrum och territorium för att fängsla och överföra illegalt internerade fångar till exempelvis Förenta staternas militärbas i Guantánamo Bay. Detta är desto nödvändigare mot bakgrund av rapporter om att den hemliga amerikanska verksamhet som kallas "extraordinära överlämnanden" – med andra ord den illegala interneringen och transporten av medborgare – inte har ifrågasatts av den nya administrationen i Förenta staterna.

Därför motsätter vi oss alla avtal mellan stater eller mellan Förenta staterna och EU beträffande "överföring av fångar" som varit fängslade i Guantánamo. Detta betyder inte att beslut och önskemål från personer som fritt uttalat sig uttryckligen för asyl i Portugal inte kan övervägas inom ramen för respekt för nationell suveränitet, den portugisiska konstitutionen och internationell rätt, inbegripet asylrätt.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) EU visade sig obegripligt nonchalant när det inte inom ramen för internationella organisationer vidtog bestämda diplomatiska åtgärder för att på grundval av mänskliga rättigheter fördöma den illegala verksamhet som Förenta staterna var inblandad i.

Den åtgärd som nu vidtagits av den nye presidenten visar att den verksamheten betraktas som illegal och oacceptabel av etiska och moraliska skäl. Allt detta handlar om EU:s engagemang i Amerikas olovliga verksamhet medan det följde den tidigare presidenten i hämlarna, och från fria EU-medborgares synpunkt innebär det att EU förlorade ansiktet och respekten. EU borde skämmas för att det underlät att agera.

12. Den prekära situationen i flyktingläger, särskilt på öarna Mayotte och Lampedusa (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om den prekära situationen i flyktinglägren, särskilt på öarna Mayotte och Lampedusa.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag är tacksam över att få tillfälle att tala till er om situationen på flyktingförläggningarna i Europeiska unionen. Ni har i synnerhet har lyft fram två exempel, flyktinglägren på Mayotte och Lampedusa. Jag är mycket medveten om det stora intresse ni har visat för dessa förläggningar, om de olika besök som vissa av er har gjort, och den oro ni har framfört angående förhållandena på några av dem.

Jag skulle vilja börja med att lyfta fram två grundläggande principer som är centrala för dagens debatt. Den första gäller i de fall där tredjelandsmedborgare behöver internationellt skydd, och består i behovet av fullständig efterlevnad av de åtaganden som vi har gjort och som ingår i olika internationella instrument. Den andra är att vi fullständigt respekterar invandrades och deras familjers mänskliga rättigheter och värdighet.

Vi är alla mycket medvetna om trycket på Europeiska unionen från invandrare, liksom från asylsökande. Detta tryck är särskilt stort längs unionens södra och östra gränser.

Vi har svarat genom att under de senaste 10 åren utveckla en effektiv asyl- och invandringspolitik för EU. Men den avsevärda ökningen av antalet anländande understryker behovet av att stärka och vidareutveckla denna politik.

Vi behöver göra detta internt för att fastställa egna gemensamma normer och bestämmelser på området för asyl och invandring. Men vi behöver även agera externt, i partnerskap med ursprungs- och transitländer, för att kunna hantera migrationsströmmarna mer effektivt.

Alla parter har att vinna på en sådan metod. Utvecklandet och formandet av en asyl- och invandringspolitik för EU beror även på era insatser. Jag är tacksam mot parlamentet för dess positiva bidrag, och jag är säker på att vi kan arbeta konstruktivt med att utveckla detta viktiga politikområde vidare.

Ni har särskilt tagit upp situationen på öarna Mayotte och Lampedusa. I dessa två fall bör vi vara noga med att skilja mellan två olika typer av migrationsströmmar. Migrationsströmmarna som påverkar Lampedusa och Mayotte kan betecknas som blandade: vissa av de berörda tredjelandsmedborgarna har begärt internationellt skydd, medan andra helt klart tillhör kategorin ekonomiska invandrare.

I fråga om den första kategorin – de som begärt internationellt skydd – skulle jag vilja uppmärksamma er på att det finns miniminormer för skydd för asylsökande. Dessa fastställs i direktiv 2003/9/EG, som antogs 2003. Detta direktiv har redan införlivats i medlemsstaternas nationella lagstiftning, och det är kommissionens uppgift att se till att bestämmelserna i direktivet tillämpas fullständigt och korrekt.

I december 2008 lade kommissionen fram ett förslag till Europaparlamentet och rådet om ändring och uppdatering av detta direktiv. Eftersom medbeslutandeförfarandet är tillämpligt i detta fall kommer Europaparlamentet att involveras fullständigt i förhandlingarna om det nya förslaget. Rådet kommer inom kort att inleda behandlingen av det nya förslaget och ser fram mot ett nära samarbete med er.

Ni är säkert medvetna om att i det särskilda fallet med det franska utomeuropeiska territoriet Mayotte är gemenskapslagstiftningen inte tillämplig.

I fråga om den andra kategorin – övriga tredjelandsmedborgare som vistas olagligt på en medlemsstats territorium – har de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna rätt att kvarhålla personer som tillhör denna kategori i förvar tills ett beslut om återvändande fattas, och/eller för att underlätta genomförandet av beslutet. Förvar kan visa sig vara det enda alternativet i fall där det är nödvändigt att identifiera tredjelandsmedborgare utan resehandlingar.

Hittills har lagstiftning och praxis för förvar varierat avsevärt mellan medlemsstaterna. Genom det nyligen antagna Europaparlamentets och rådets direktiv om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna har man infört specifika principer och bestämmelser, och därmed har man kommit en bit på vägen mot att upprätta en gemensam rättslig ram på detta område.

I direktivet fastslås tydligt att förvar inför avlägsnande bara får användas när mindre ingripande åtgärder inte kan tillämpas i ett särskilt fall, och bara av särskilda, mycket begränsade skäl. Vidare fastställs i direktivet att förvar ska vara under så kort tid som möjligt, att det ska kräva ett skriftligt beslut med skäl grundade på faktiska och rättsliga omständigheter, och att det ska omprövas med lämpliga mellanrum. Det bör också betonas att i direktivet anges tydliga övre tidsgränser för förvar, och av vilka skäl förvarsperioden i vissa begränsade fall kan förlängas, men inte längre än maximiperioden.

Angående villkoren för förvar framgår det tydligt i direktivet att förvar i regel ska ske i särskilda förvarsanläggningar – eller i varje fall avskilt från vanliga interner – och att de frihetsberövades rättigheter ska respekteras. Detta gäller i synnerhet utsatta personer, däribland minderåriga och familjer.

Vad gäller återvändande av illegala invandrare har det nyligen antagna Europaparlamentets och rådets direktiv om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna redan trätt i kraft. Dess bestämmelser måste nu införlivas i medlemsstaternas nationella lagstiftning inom två år.

Denna övergripande rättsliga ram understryker vårt starka engagemang för att se till att tredjelandsmedborgare som kvarhålls i förvar inför avlägsnande behandlas på ett humant och värdigt sätt, och att deras grundläggande rättigheter respekteras fullt ut. Den innebär även att man fastställer gemensamt överenskomna normer för återvändandepolitik genom den senaste lagstiftningen.

Denna rättsliga ram ligger inte bara i linje med de principer som jag beskrev i början av mitt anförande, utan gör dem faktiskt rättsligt bindande. Vår asyl- och invandringspolitik är därför grundad på rättssäkerhet. Detta garanterar respekt för mänskliga rättigheter och individens värdighet.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman! Som Alexandr Vondra just har påpekat har vi nu verkligen en rättslig ram som börjar göra sig gällande. Den har gett sig till känna främst genom återvändandedirektivet som är det första övergripande dokument som harmoniserar normerna för återvändande i medlemsstaterna. Den syftar till att de tillämpliga bestämmelserna i den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna införs i gemenskapsrätten, och genomförandet av den kommer att medge att man tillämpar gemenskapens kontrollmekanismer för att kontrollera överensstämmelse med regelverket.

Jag är emellertid väl medveten om att några av er anser att detta direktiv är otillräckligt. För mig utgör det ändå ett kontrollmedel för gemenskapen som kan användas för att kontrollera överensstämmelse med regelverket. Naturligtvis kommer kommissionen genom att övervaka dess genomförande, och låt mig påminna er om att tidsgränsen för införlivandet är den 24 december 2010, att se till att man strängt observerar de grundläggande principerna för respekten för invandrarnas rättigheter, och man kommer att särskilt utvärdera effekterna av bestämmelserna om internering.

Jag har själv sagt att jag kommer att noga övervaka införlivandet för att förvissa mig om att inga medlemsstater använder den som en förevändning för att utsträcka de interneringsperioder som de för närvarande håller sig till. Andra som hade obegränsad internering kommer att förväntas respektera de tidsgränser som fastläggs i direktivet.

Den andra texten som vi kommer att basera vår verksamhet på är den som antogs av kommissionsledamöterna den 3 december 2008 om inkvarteringsförhållanden för asylsökande. Jag hoppas, herr Deprez, att utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor kan undersöka denna text inom en snar framtid så att vi kan göra framsteg med denna nya asylpolitik.

Jag skulle vilja påpeka att denna text omfattar tydliga regler för internering i fullständig överensstämmelse med de grundläggande rättigheterna och begränsar interneringen till undantagsfall. Vi talar naturligtvis här om asylsökande. För det andra tas det större hänsyn till de behov som utsatta asylsökande har, och det kommer att bli lättare för dem att få tillträde till arbetsmarknaden. Följaktligen har vi nu en rättslig ram, och den måste givetvis användas.

Jag övergår nu till de frågor som parlamentet ville ta upp i denna debatt. Kommissionen är medveten om den svåra situation som de italienska myndigheterna står inför med massinvasionen av illegala invandrare och asylsökande på landets södra kuster, särskilt på Lampedusa. Hittills har Italien kunnat ge tillträde till sitt territorium och räddat livet på många invandrare samtidigt som man infört en metod som kan användas för att undersöka asylansökningar under lämpliga villkor. Kommissionen konstaterar också att Italien har erkänt ett behov av internationellt skydd i hälften av alla enskilda fall och på så sätt visat att i dessa flyktingströmmar finns det asylsökande vid sidan av de illegala invandrarna.

Under flera år har kommissionen hittat ekonomiska resurser för att stödja några medlemsstater, däribland Italien. Detta är fallet med presidieprojektet och Europeiska flyktingfondens katastrofhjälp. Dessutom godkände kommissionen för några veckor sedan katastrofhjälp på 7 miljoner euro.

Om Italien anser det nödvändigt är kommissionen redo att undersöka en ny begäran om katastrofhjälp från budgeten för 2009 för att förbättra mottagningsanläggningarna på Lampedusa, Sicilien och fastlandet och på så sätt öka de italienska myndigheternas förmåga att undersöka situationen för enskilda invandrare under lämpliga förhållanden. Jag reser snart till Lampedusa, och också till Malta, för att undersöka situationen på ort och ställe.

Jag är också väl medveten om att en nyckel till lösning vore att upprätta en stabil ram för samarbete med Libyen, som är det viktigaste transitlandet på invandringsvägarna från Östafrika. Jag förlitar mig på Benita Ferrero-Waldners ansträngningar att nå ett snabbt resultat i de aktuella förhandlingarna. Det är verkligen en av nycklarna, och om inte denna förhandling slutförs blir det mycket svårt att möta alla de problem som vi står inför.

Jag övergår nu till Mayotte. Samtidigt som återvändandedirektivet inbegriper uttryckliga regler för interneringsförhållanden med tonvikten särskilt lagd på minderåriga och familjer, gäller dessa gemenskapsregler för närvarande inte på Mayottes territorium. EU erkänner Mayottes territorium som franskt, men det har status som utomeuropeiskt land eller territorium, inte som yttersta randområde. Därför gäller inte privaträtt, även om Frankrike måste ta hänsyn till påpekanden och önskemål från Europarådet, och jag tror att de franska myndigheterna för närvarande undersöker andra mottagningsförhållanden på

Mayotte. Å andra sidan är det sant att europeisk rätt inte är riktigt användbar eftersom gemenskapsrätten inte går att tillämpa direkt på ett territorium som inte är ett yttersta randområde.

Det var de påpekanden som jag ville göra. Låt mig än en gång säga till parlamentet att jag ägnar full uppmärksamhet åt förhållandena för att ta emot illegala invandrare, särskilt asylsökande, och att jag verkligen prioriterar dem. Därför ska jag göra dessa besök för att se hur saker och ting fungerar på ort och ställe.

Hur som helst vill jag tacka parlamentet för att ha inlett denna debatt.

Margie Sudre, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Vondra och mina damer och herrar! Vårt parlament är stolt över sitt oavbrutna försvar för respekten för mänsklig värdighet under alla omständigheter, inberäknat givetvis de förhållanden som illegala invandrare vistas i.

Jag ska koncentrera mig på fallet med den administrativa förvarsenheten på Mayotte, vars problem jag känner mycket väl till. Skillnaderna i levnadsstandard och i ekonomisk och social utveckling mellan öarna i denna skärgård i Indiska oceanen driver många komorier att ta sig över de 70 kilometer som skiljer dem från Mayotte, som är ett franskt departement som ni sa, herr Barrot, och som ett utomeuropeiskt land är det inte något europeiskt territorium.

Folk som bor illegalt på ön Mayotte svarar för 30 procent av befolkningen. Ja, ni hörde rätt, jag sa 30 procent av befolkningen. Det är en procentandel som är okänd i våra europeiska länder, tack och lov. Det har uppenbart en stor inverkan på öns samhälle och utgör en källa till allvarliga svårigheter för den allmänna infrastrukturen och servicen och medför brott och svartarbete.

De franska myndigheterna är väl medvetna om dessa svårigheter. Arbete för att renovera den nuvarande flyktingförläggningen har just avslutats för att avsevärt förbättra levnadsförhållandena för fångarna. Förutom dessa temporära åtgärder har den franska regeringen också beslutat bygga en ny flyktingförläggning med en bättre kapacitet och i enlighet med nationell standard. Denna torde stå klar i juni 2011.

Europa har just antagit gemensamma bestämmelser så att det kan ta sin del av den legala invandringen i världen, men vi borde inte dölja att vissa regioner står inför extrema situationer. Att stigmatisera förvarsenheten på Mayotte kommer inte att leda till en snabbare eller effektivare lösning eftersom invandringstrycket utsätter ön för en sådan spänning.

Eftersom Mayotte står i begrepp att fatta historiska beslut för sin framtid för att bli ett franskt utomeuropeiskt departement och sedan gå med i gemenskapen genom att få status som ett yttersta randområde i EU, tror jag att invånarna på Mayotte har större behov av vår hjälp än av vår kritik.

Claudio Fava, för PSE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! "För att motarbeta illegal invandring måste man vara ovänlig. Invandrare kommer för att det är lätt att komma hit och för att ingen skickar bort dem, men just därför har vi beslutat oss för att ändra ton." Det är den italienske inrikesministerns, Roberto Maronis, ord. Det verkar vara en parodi på politik, och ändå är det den italienska regeringens politik. Det verkar uppenbart för mig att i denna politik ligger ett djupt förakt för det som vi diskuterar här och för de bestämmelser som EU ger oss.

I dag har vi talat om stängningen av Guantánamo. Jag anser att det brådskar med att tala om stängningen av Lampedusa: om den tillfälliga mottagningsanläggningen på Lampedusa, som den har beskrivits under de senaste månaderna, nämligen som ett utomhusfängelse. Ordförandeskapet har med rätta påmint om den rättsliga ramen, som också Jacques Barrot hänvisat till – användning av tvång enbart i undantagsfall, kvarhållande enbart på absolut klara grunder och under så kort tid som möjligt – en rättslig ram som man bryter mot konkret och formellt varje dag på Lampedusa.

De flesta av dem som är på Lampedusa är asylsökande. Rådet erinrade om de miniminormer som föreskrivs i direktivet om asylsökande som antogs 2003. Dessa regler överträds konkret och formellt. Vi har ofta 180 dagars internering, inberäknat för dem som flyr från politisk förföljelse och krig. Allt detta utgör naturligtvis uttryck för en laglig barbarism som emellertid bedöms i förhållande till det antal som tidningarna ger oss. 1 200 människor dog 2008 när de försökte ta sig över Medelhavet. Av dem som lyckades överleva genomled många Lampedusas plågor.

Därför, herr vice ordförande, uppmanar jag er att besöka Lampedusa, som ni själv lovat, att åka dit snart och (om jag får komma med ett förslag) att inte meddela förrän i sista ögonblicket att ni åker dit. Annars kommer de att snygga upp lägret som en balsam för er och få er att inbilla er att det är det interneringsläger som vi talar om i kväll.

Jeanine Hennis-Plasschaert, för ALDE-gruppen. – (NL) Rapporterna om de tragedier som utspelar sig vid våra yttre gränser är helt entydiga. Det brådskar, och det har det gjort ett bra tag. Det är också vad rådet har framhållit gång på gång – men bara i skrift. Med all vederbörlig respekt, herr rådsordförande, och vi är naturligtvis glada över ert bidrag, men vi har varit här förr. Det är bara tomma ord och ingen handling. Det skulle nästan kunna anses ironiskt att vi också röstar om Rourebetänkandet denna vecka. Detta betänkande innehåller våra resultat med återopande av våra besök på alla utsatta ställen, inberäknat Lampedusa. EU sviker förväntningarna och inte bara lite.

Vad vi skulle vilja veta, herr rådsordförande, är om ni gjort er besväret att läsa våra interimrapporter över huvud taget? Tammerfors, Haagprogrammet, den franska paktens om invandring och asyl och snart Stockholmsprogrammet: alla dessa vackra ord står i stark kontrast till verkligheten. Det är när allt kommer omkring denna verklighet som visar oss att EU fortfarande har lång väg kvar när det gäller att acceptera sitt ansvar. Bristen på solidaritet är chockerande. Ingen, inte en enda person här i parlamentet, påstår att det är en enkel uppgift. Givetvis är det svårt att möta stora skaror av invandrare och asylsökande på ett lämpligt sätt, men det är inget nytt.

Översynen av befintliga instrument har nu satt igång, men jag tvivlar redan på om det kommer att ge önskade resultat. Erfarenheten har lärt oss att rådet har en benägenhet att dra sig ur i avgörande ögonblick. Samtidigt som medlemsstaterna i teorin eftersträvar långtgående harmonisering tar de i praktiken beslut som har rakt motsatt verkan. Den största gemensamma nämnaren visar sig då plötsligt vara minimal, eller det har i alla fall varit min erfarenhet under de senaste fem åren. Och detta är något helt annat än genomförande.

Som jag redan konstaterat tidigare idag i en annan debatt borde det stå klart att varken kommissionen eller parlamentet förfogar över några magiska trollspön eftersom det när allt kommer omkring är rådet och medlemsstaterna som måste vidta åtgärder på detta område.

Cristiana Muscardini, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag beklagar att Claudio Fava på grund av valet har tvingats till en rad yttranden som inte är sanna. Efter valkampanjen ska jag göra honom uppmärksam på dem. Han intresserar sig emellertid så mycket för Lampedusas problem att han redan lämnat parlamentet – ett parlament som borde uttrycka sin tacksamhet över det generösa välkomnande som medborgarna på Lampedusa stått för under senare år.

I stället måste vi med skärpa framhålla att EU dragit ut på tiden med att lösa de många problem som är knutna till illegal invandring och med att ge stöd och hjälp till riskländer med yttre gränser. Vissa länder har inte visat det välkomnande som Italien till tusentals förtvivlade människor som riskerat att drunkna i havet på grund av människohandlare och den slapphet som många icke-europeiska regeringar uppvisat som inte respekterat och undertecknat avtalen om kontroll av illegal invandring. Vi kräver särskilt ekonomiskt bistånd som ska gå direkt till de människor som bor i gränsområden och som geografiskt är mer utsatta för ankomst av illegala invandrare. Bistånd kan också ges genom skapande av frizoner, vilket skulle leda till investeringar och skattelättnader som inte skulle beaktas i avtalen om stabilitetspakten.

Monica Frassoni, för Vets/ALE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar, herr kommissionsledamot! Det framgår klart av era anföranden att internationell rätt och gemenskapsrätt dagligen överträds på Lampedusa. Men alla era uttalanden förblir formella och återspeglar ett önsketänkande som inte kommer att följas av handling. Jag fruktar att det särskilt gäller ert uttalande, herr Vondra.

Jag undrar om EU har några medel för att få slut på denna situation: det förekommer olaglig internering, de regelstridiga förvaringsförhållandena är uppenbara och det finns risk för att asylrätten kommer att praktiskt taget utplånas. EU är den enda organisation, och detta vet Jacques Barrot mycket väl, som kan få Italien och andra länder att komma ur denna situation.

Därför, herr kommissionsledamot, är jag oroad över meddelandet om nya pengar till Italien utan villkor. Hur ska de användas? Är kommissionsledamoten medveten om att den starkt kritiserade kartläggningen – med andra ord katalogiseringen – av romerna i fjol hade ekonomiskt stöd från EU? Är det något som är upptaget i era pressmeddelanden? Vilket slags förtroende kan vi följaktligen ha för en verksamhet av detta slag?

Giusto Catania, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I går meddelade Roberto Maroni att man måste vara ovänlig mot illegala invandrare, men under flera dagar och månader i sträck har Roberto Maroni praktiserat ovänlighet mot invandrare vars ställning är olaglig.

Jag säger detta därför att nödläget på Lampedusa, den s.k. Lampedusakatastrofen som nu har varat i 10 år – därför förefaller det mig lite av en pleonasm att fortsätta kalla det för katastrof – var önskad och skapad av den italienska regeringen. Genom att välja Roberto Maroni tog i själva verket regeringen ett beslut att inte tillåta några fler invandrare att lämna Lampedusa. Lägre för tillfälligt uppehåll har haft åtminstone 1 800 människor instängda där utan att regeringen har ordnat med överföring för någon av dem. De kvarhålls under så inhumana och förödmjukande förhållanden att lägre exploderade i en verkligt demokratisk nödsituation.

Nu anser jag att detta är den verkliga Lampedusakatastrofen, dvs. behovet att upprätta en slags rättslig frizon, en plats där invandrare skulle komma in och föras bort utan att varje fall undersöktes individuellt. FN:s flyktingkommissariat konstaterar att åtminstone 75 procent av dem som anländer sjövägen till Italien och får asylrätt begär det. Så om Roberto Maronis metoder praktiserades skulle invandrarna förmodligen inte ha rätt till asyl eftersom de omedelbart skulle föras bort direkt från Lampedusa i enlighet med den italienska regeringens önskemål.

Därför rör det sig om en verklig nödsituation, och orsaken till den är den italienska regeringens politik. Invånarna på Lampedusa har blivit medvetna om detta, fru Muscardini. De har i själva verket genomfört en generalstrejk mot regeringen, mot dess invandringspolitik, för att lägre för omedelbar utvisning från platsen – lägre för identifiering och utvisning – inte ska öppnas. De har också bett den italienska regeringen att ändra sin inställning till lägre för tillfälligt uppehåll.

Det är bra att kommissionsledamot Jacques Barrot åker till Lampedusa om några dagar, och jag uppskattar det. Jag har förberett en aktsamling och skickat den till Jacques Barrot. Om några dagar kommer min grupp att också organisera en delegation som ska besöka Lampedusa.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Det är nu dryga två eller tre år sedan, 2005 eller 2006, som en delegation från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter och rättsliga och inrikes frågor besökte olika flyktingläger. Efter Lampedusa besökte man också platser som Kanarieöarna, Nederländerna och Polen. Rapporterna om de besöken resulterade i livliga debatter, och parlamentet uppmanade rådet och kommissionen att vidta åtgärder.

I morse diskuterade vi förslaget att ta itu med olaglig anställning i frånvaro av rådet. Den tidsperiod inom vilken medlemsstaterna måste införliva dessa direktiv i lagstiftningen är två år. Frågan om invandringen är emellertid brådskande, och en tvåårsperiod är alltför lång. Vi har debatterat Lampedusa i tre år nu, och varje gång diskuterar vi åtgärder för att pressa tillbaka illegal invandring. Efter varje åtgärd visar det sig emellertid att invandringen efter en kortvarig minskning ökar igen. Det är upprörande att mottagningssituationen på Lampedusa ska behöva diskuteras på detta sätt igen. Parlamentsrapporter om mottagningssituationen verkar vara helt verkningslösa. Jag skulle därför vilja uppmana rådets ordförandeskap att prioritera denna fråga.

Vad jag förstår kom mer än 12 000 invandrare till Lampedusa under 2007, och denna siffra steg till mer än 30 000 under 2008. Interneringslägre är inte byggt för att ge plats åt alla dessa. Det har vi känt till i tre år. Den gamla Nato-basen håller nu på att byggas om för att rymma fler invandrare, men detta är inte en lämplig lösning. Jag skulle vilja höra från rådet vad ni kommer att göra för att stödja de italienska initiativen för bättre mottagningsmöjligheter. Är detta kanske något som Frontex skulle kunna göra, och är andra medlemsstater beredda att ge Italien ekonomisk hjälp och utrustning?

I går kväll på nyheterna kl. 20.00 blev hela Nederländerna vittne till hurdan situationen på Lampedusa är, men dörren har nu åter slagit igen både för journalister och icke-statliga organisationer. Jag skulle vilja uppmana Italien att visa öppenhet och tydlighet beträffande behandlingen av invandrare på Lampedusa.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Alla har känt till problemen kring Lampedusa i årtal. Kapsejsade fartyg med olycksdrabbade asylsökande som strandar vid EU:s kuster har varit en vanligt förekommande företeelse under de senaste åren. Tiotusentals människor försöker nå EU, lurade av samvetslösa människohandlare som är beredda att föra ekonomiska lycköskare till EU för enorma belopp.

Jag tänker inte skräda mina ord när jag säger att Lampedusas svåra belägenhet först och främst är följden av EU:s invandringspolitik och inte ska tillskrivas de italienska lokala myndigheterna eller Lampedusas folk. EU måste våga sända tydliga budskap, eftersom desperata tider kräver desperata åtgärder. Vi måste slå till hårt mot människohandlarna, och straffen mot dem kan inte vara hårda nog. Detta bör gå hand i hand med en strikt asylpolitik, för att visa omvärlden att EU menar allvar med att skydda sina gränser.

EU bör följa schweizarnas exempel, som för två år sedan beslutade att skärpa de rättsliga villkoren för invandring och asyl. Det är det enda sättet att sända människohandlare och ekonomiska lycksökare ett tydligt budskap om att EU är berett att skydda sina gränser för att undvika en social katastrof. Först då kommer en debatt som den vi håller i dag att bli onödig i framtiden.

Stefano Zappalà (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Inget här i parlamentet förvånar mig längre. Men en person som i juli förra året i samma fråga förklarade att han skämdes över att vara italiensk medborgare har förstås inget annat val än att komma med de påståenden som Claudio Fava nu har gjort. Jag är ledsen över att han inte befinner sig i kammaren. Det skulle vara intressant att få höra hur många röster han vinner i sin stad och hur många väljare han företräder.

Icke desto mindre har en del personer hävt ur sig vissa okunniga och enfaldiga kommentarer här. Jag hoppas och tror att kommissionsledamot Jacques Barrot verkligen snart kommer att resa till Malta och Lampedusa och så vidare och att han då inser hur fel det är att EG saknar en politik för denna fråga, eftersom sanningen, herr Barrot och herr Vondra, är just denna: vi har ingen gemenskapspolitik. Vad blir följden av detta? Att några enfaldiga och okunniga personer får utrymme att angripa något som i själva verket är den tragiska verklighet som medborgarna, individerna och framför allt de nationella regeringarna upplever.

Jag anser att det är på sin plats att nämna några siffror. År 2007 anlände cirka 11 000 migranter till Lampedusa. År 2008 kom tre gånger så många, omkring 31 000. Det är inte sant att antalet asylsökande motsvarade det sammanlagda antalet; de utgjorde cirka en tiondel av det totala antalet. Två tusen migranter kom på bara tre dagar, under perioden 26–28 december, det vill säga på annandagen och precis efter jul. På tre dagar behandlades 76 ansökningar. Av dessa 76 asylansökningar godkändes 36, 3 avslogs och resten ... Jag är nästan klar, herr talman. Efter de påståenden som har gjorts, ha tålmod. Sedan kan Monica Frassoni svara när ni vill, när ni anser det vara lämpligt, och under alla omständigheter; det är inga problem.

Det som räknas nu är rena fakta. Lampedusa och Malta och andra får bära en fruktansvärd börda. Medborgarna är inte arga på den italienska regeringen. De är arga eftersom de själva inte längre står ut med den här situationen. Därför bör parlamentet, i stället för att anklaga de lagliga myndigheterna som gör vad de kan, se till att EU fullgör sina skyldigheter.

Martine Roure (PSE). – (FR) Herr talman! Sedan 2005 har vi varit djupt gripna av den katastrofala situationen för de migranter som hålls i förvar på ön Lampedusa, som räknat i antal långt överstiger öns verkliga mottagningskapacitet.

Situationen är svår för denna lilla ö, som bara under 2008 blev tvungen att hantera nästan 31 700 invandrares ankomst. Dessa massiva flöden har bringats under kontroll de senaste åren eftersom migranter har skickats till andra mottagningsanläggningar på det italienska fastlandet.

Dessa överföringar avbröts efter ett beslut av inrikesministern, och vi ser nu en allvarlig försämring av situationen. Presidium-projektet, som leds gemensamt av inrikesministeriet, FN:s flyktingkommissarie och italienska Röda korset, har emellertid blivit ett exempel på god hantering av mottagandet av migranter. Beslutet att upphöra med överföringarna till det italienska fastlandet ger upphov till allvarliga problem med tillgången till asylförfaranden.

När det gäller Mayotte har vi sedan 2007 vetat att den nominella kapaciteten för Pamandziförläggningen har överskridits. Det blev känt att 204 personer, de flesta minderåriga, hystes in där, trots att den maximala kapaciteten uppgår till 60 personer.

De rådande förhållandena är katastrofala: männen sover på golvet, inga sängkläder eller toalettartiklar delas ut och män, kvinnor och barn måste använda samma toaletterum. De förhållanden som dessa personer hålls i förvar under försämras och är en skymf mot den mänskliga värdigheten.

Pressen från migrationen känns av starkare på dessa territorier, men alla människors värdighet måste garanteras och varje enskilt fall måste utredas i enlighet med lagen. Det har redan sagts att en verklig EU-politik för asyl och invandring och solidaritet på EU-nivå är absolut nödvändiga behov.

Vi har krävt detta i Europaparlamentet i flera år och vädjar nu på nytt till rådet.

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Herr kommissionsledamot, ni är i grund och botten en förnuftig person, och jag ansluter mig därför till de andra ledamöternas uppmaning att ni ska resa till Lampedusa. Jag ber er att resa utan förvarning, så att ni personligen kan se hur svårt det är att hantera en nödsituation av det här slaget.

Så ser situationen ut för denna ö, som bara är några kvadratkilometer stor och där tusentals och åter tusentals människor ständigt har landsatts i många år – under tiden som vänster- och högerregeringar har kommit och gått. En del av dessa människor dör under resan på grund av de omänskliga förhållanden de utsätts för av samvetslösa människohandlare. Vad kan man göra åt detta, strunta i reglerna? För att gå vidare till ett eventuellt återsändande eller kontrollera om dessa personer har status som politiska flyktingar eller har rätt att beviljas politisk asyl måste de identifieras, och det tar naturligtvis tid. Nog med demagogi! Italien betalar ett oproportionerligt högt pris i form av ett mycket tungt ansvar i förhållande till det stöd, såväl finansiellt som rättsligt, som ges av EU.

Nils Lundgren (IND/DEM). - Inget land kan, tyvärr, ha fri invandring i denna värld. Skillnaderna mellan olika länder är för stora, och därför hamnar vi i de problem vi nu står och talar om. De som kommer presenterar sig normalt som asylsökande. Då måste vi bevara rättsstaten. Vi måste behandla dessa människor som fria medborgare, med respekt. Vi måste värna om deras mänskliga rättigheter i avvaktan på en prövning av frågan: Är de asylsökande eller ej? Det vi nu talar om här är för mig en mycket egendomlig historia.

Varför skulle de som kommer till ön Lampedusa bli tvungna att stanna kvar där i det oändliga? Och som föregående talare påpekade, om folk ramlar in i en liten stad i Sydsverige, till exempel, tänker vi oss inte att de ska vara kvar där. Självklart placeras de då runtom i landet i avvaktan på rättslig prövning. Så måste man också göra i Italien.

Maddalena Calia (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Med tanke på omfattningen och konsekvenserna är kampen mot den olagliga invandringen ett problem som måste lösas på gemenskapsnivå, eftersom endast EU har den nödvändiga politiska slagkraften för att identifiera effektiva lösningar och ta kontrollen över detta fenomen. Ingen stat kan på egen hand nå de resultat som krävs.

Medan den väntar på att EU ska genomföra sina strategier fortsätter den italienska regeringen med arbetet med både den europeiska pakten om invandring och asyl, som antogs av Europeiska rådet i oktober 2008, och återvändandedirektivet från december 2008. Det är ett viktigt arbete, både på inrikesnivå och på internationell nivå.

På inrikesnivå har inrikesminister Roberto Maronis förslag om ett centrum för identifiering och utvisning på ön i syfte att tillämpa direkt återsändande i specifika fall mötts av stark kritik, orättvis enligt min mening. Detta alternativ innebär inte att de olagliga invandrarnas, flyktingarnas och de asylsökandes grundläggande rättigheter äventyras, vilket flera parter har hävdad. För att bevisa detta kommer jag bara att citera några siffror om Lampedusa som redan har angetts: 76 ansökningar behandlades i januari 2009, av dessa beviljades 36, 3 sköts upp och 37 avslogs. Alla asylsökande överfördes emellertid till flyktingförläggningar i Trapani, Bari och Crotone. Det vill säga, de som uppfyller kraven godtas.

På internationell nivå ratificerar det italienska parlamentet i dag avtalet med Libyen. I artikel 19 i avtalet anges det uttryckligen att ett mer effektivt kontrollsystem vid Libyens landgränser bör inrättas för att förhindra olaglig invandring. Dessutom sammanträffade ministrarna Roberto Maroni och Franco Frattini med de tunisiska myndigheterna i förra veckan för att sluta ett återtagandeaftal med Tunisien, ett grundläggande villkor för ett hållbart återsändande. Det koncept som måste accepteras här i parlamentet, vilket vice ordförande Jacques Barrot också förklarade, är att vi måste agera mycket kraftfullt mot den olagliga invandringen, men samtidigt välkomna och stödja dem som blir integrerade och som bidrar till den sociala och ekonomiska utvecklingen av våra länder.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Herr talman, herr Barrot! Jag välkomnar att ni vill besöka Lampedusa, men jag rekommenderar er att resa dit snart och utan att meddela det på förhand, annars kommer ni att få se en ren bluff. När vi besökte ön hade lägret rensats och de intagna ersatts av dockor. Ni bör också resa snabbt innan Silvio Berlusconi och Roberto Maroni förvandlar Lampedusa till EU:s nya Alcatraz och fortsätter att hålla medborgarna där fångna.

Vi i EU måste naturligtvis visa solidaritet. Vi måste inrätta flyktingkvoter som fördelas mellan medlemsstaterna och som även omfattar de flyktingar som tar sig in via den "gröna gränsen". Det rör sig nämligen om ett avsevärt antal.

Det som sker där – och vi har besökt många läger – är förfärligt och fullständigt omänskligt. Silvio Berlusconi förklarar att de alla kan gå och ta en öl närhelst de har lust. Detta visar denna mans intelligensnivå, med andra ord, ingen alls. Jag vill att detta ska stå helt klart.

Det är personer som Roberto Maroni, som säger att vi måste agera hårt och tillämpa lagens fulla styrka som sedan knäböjer på Vatikanens trappor på söndagarna och hävdar att de är goda katoliker. Denna dubbelmoral är inte längre godtagbar. Vi måste stödja de andra medlemsstaterna, som Malta, Grekland och Italien, men inte dessa skenheliga personer. Vi borde inte hjälpa dem.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! EU måste bestämma sig: vill vi ha en reglerad invandring eller en invasion och brottsligt utnyttjande av olagliga invandrare? Den italienska regeringen har gjort rätt val, att internera olagliga invandrare på Lampedusa och samtidigt omförhandla avtal om återförvisning med deras ursprungsländer.

Detta kräver emellertid lämpliga resurser, och EU får inte bara diskutera, kritisera och se på problemet utifrån. EU måste sätta sig in i den verkliga situationen på Lampedusa och hjälpa vårt land och de andra som stöder Roberto Maronis linje när det gäller detta problem. I dag reser 120 olagliga invandrare tillbaka till Tunisien från Lampedusa, något som tidigare regeringar inte gjort eftersom invandrarna måste tas tillbaka – vilket innebär förlorade affärer för de exploaterande maffiabrottslingar som organiserar dessa resor och sedan utnyttjar invandrarna för brottslig handel.

En person som Claudio Fava, som har arbetat med maffiabekämpning, borde kunna förstå detta – det är inte särskilt svårt att förstå, så han borde också kunna göra det. Maroni-linjen har godkänts av Malta, Grekland och Cypern och av dem som lever nära den södra gränsen i vårt land. Alla asylsökande och minderåriga har redan överförts till lämpliga förläggningar. Uttalandena här är inte sanna. Om Martine Roure vill resa till Lampedusa i morgon bitti kommer hon inte att finna en enda minderårig, och om hon läser de italienska tidningarna kommer hon att upptäcka att det var Roberto Maroni som avslöjade handeln med organ: barn brukade försvinna från Lampedusa när vi hade en vänsterregering i vårt land. Roberto Maroni avslöjade detta. Budskapet är alltså tydligt: invandrarna får endast komma in i EU på laglig väg och inte genom maffiabåtar och kriminella människohandlare.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi måste prioritera omsorgen om flyktingarna. I EU känner vi alla till begreppet obligatorisk skolgång. Vi bör börja med att låta de personer som strandsätts här få en ordentlig utbildning. Det finns ett brådskande behov av språkundervisning och yrkesutbildning kombinerat med möjligheter att sätta sig in i den europeiska kulturen så att den tid som invandrarna tillbringar i dessa förvarsenheter inte slösas bort, utan att vi i stället hjälper människorna att hjälpa sig själva. Detta bör vara vårt främsta mål.

Vi kanske kan inbegripa en förberedande åtgärd i budgeten för att kunna erbjuda dessa personer utbildningsmöjligheter. De har kommit till EU i desperation, och vi måste kunna ge dem en stabil grund att stå på för att de ska lyckas väl i sina hemländer och spela en aktiv roll för att främja demokrati och frihet där.

Simon Busuttil (PPE-DE), – (MT) Det glädde mig att höra kommissionsledamot Jacques Barrot säga att han till och med planerar att besöka Malta, och jag försäkrar kommissionsledamoten om att han inte kommer att ha några problem med att finna invandrarförläggningarna på Malta, av det enkla skälet att Malta inte bara kan ta och flytta eller överföra dem till någon annan plats, och det är delvis skälet till att situationen i mitt land är så komplicerad. Förra söndagen anlände en båt med 260 invandrare till våra kuster. För att göra det mer förståeligt för kommissionsledamoten motsvarar detta 39 000 invandrare som kommer till Frankrike eller Italien på en enda dag. För att placera det i ett tydligare sammanhang för minister Alexandr Vondra motsvarar det 7 000 invandrare som kommer till Tjeckien på en dag. De 2 000 som kom till Lampedusa över jul är ingenting jämfört med detta. Det som krävs i ett så känsligt fall som detta är inte kritik mot landets myndigheter, utan solidaritet för att sätta stopp för detta flöde och lindra bördan. Tack.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill påminna om vad folket på Lampedusa vill ha. Just nu förekommer protester på ön, och häromdagen gick de nästan mangrant ut och demonstrerade på öns gator eftersom de varken vill ha den tillfälliga mottagningsanläggningen eller centrumet för identifiering och utvisning, som är den senaste idén. Centrumet för identifiering och utvisning skulle inrättas på en ö som är, det måste man ha i minnet, elva kilometer lång och tre kilometer bred; ett skrattretande litet utrymme med tanke på att tusentals invandrare kommer att anlända till ön inom de närmaste månaderna.

Häromdagen, just när 1 000 invandrare plötsligt och oväntat rymde från den tillfälliga mottagningsanläggningen, befann jag mig på ön och kunde själv se den bestörtning och fruktan som de människor som bor på ön känner, som inte längre vill behöva uppleva händelser av det här slaget. Lampedusa har levt av fiske och turism, och ser nu sin ekonomi raseras av en blind invandringspolitik.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag har lyssnat mycket noga till debatten och har suttit med från början till slut, till skillnad från många andra grupptalesmän.

Jag kan konstatera att över hälften av debatten ägnades åt italiensk inrikespolitik. Detta är en berättigad fråga, men jag menar att den debatten främst bör föras i Rom och inte här i Europaparlamentet. Vi diskuterar en EU-fråga, och vi bör lägga till ytterligare en punkt till diskussionen. Knappast några av talarna har nämnt att frågan inte bara rör flyktingar, asylsökande och ekonomiska invandrare som kommer till EU, utan även, och i stor utsträckning, om att äntligen sätta stopp för den organiserade brottsligheten.

Ingen av de människor som kommer till Lampedusa eller Malta har ordnat båtresan själva. De kommer för att de har lurats av organisationer som tillhör den organiserade brottsligheten, och de har betalat en massa pengar för resan.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka er för en mycket konstruktiv och nyttig debatt. Det finns vissa saker som rådet kan göra, och andra saker som rådet inte är skyldigt att göra eller som inte ligger inom dess befogenhetsområde.

Jag börjar med det negativa – begränsningarna. Som redan har nämnts ligger det inte inom rådets befogenhetsområde att övervaka medlemsstaternas genomförande av gemenskapslagstiftningen. Det är kommissionens ansvarsområde. Min kollega kommissionsledamot Jacques Barrot talade om detta, och vi samarbetar givetvis nära med kommissionen i många frågor.

Inte heller ligger det inom rådets befogenhetsområde att genomföra medlemsstaternas nationella bestämmelser. Mycket har sagts under just denna debatt om de mest berörda länderna: Italien och Frankrike. Å andra sidan har vi sannerligen viljan och instrumenten för att kunna agera, och rådet är villigt att agera i framtiden. Jag tror att vi alla är överens om att mycket gjordes förra året – jag lyssnade noga på er, för ni talade om behovet av att ytterligare förbättra EU:s åtgärder på området för invandrings- och asylpolitik. Jag tror att vi alla är tacksamma mot det franska ordförandeskapet för att det tog initiativet till att främja den europeiska pakten för invandring och asyl, där vissa solidaritetsinstrument omnämns särskilt. Nu är det dags att gradvis genomföra detta steg för steg. Parlamentet, tillsammans med rådet och kommissionen, kommer förstås att ha möjlighet att arbeta med detta. Jag kan bara lova er att vårt ordförandeskap, liksom det kommande ordförandeskapet – för detta är inte en fråga som kommer att kunna lösas inom de närmaste veckorna – kommer att arbeta hårt med detta.

Det finns strategiska problem, och det finns också problem som krävde mer omedelbara reaktioner, som att minska risken för en humanitär kris och de negativa följderna. Jag kommer från Tjeckien, som inte står i strålkastarljuset för medierna, men vi har haft våra egna erfarenheter vi också. Efter delningen av Tjeckoslovakien 1992 kom en enorm ström – hundratusentals personer – av romer från Slovakien till tjeckiskt territorium. Kanske var det inte som på Malta, där jag förstår att situationen är särskilt allvarlig, men jag tror att alla i EU har någon form av liknande erfarenheter, och utan tvivel behöver vi samarbeta.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Som vice premiärminister Alexandr Vondra har sagt måste kommissionen se till att reglerna följs. Men medlemsstaterna måste också samarbeta, och jag anser att vi kommer att kunna göra ett bra arbete med hjälp av pakten om invandring och asyl och dynamiken i ert ordförandeskap, herr Vondra.

Jag har noterat ledamöternas otålighet under debatten, men det måste sägas att det fortfarande är för tidigt att uttala sig om genomförandet av pakten och, som jag just sa, den rättsliga ramen börjar ta form och kan användas som stöd. Nu måste vi naturligtvis utnyttja detta för att inrätta en gemenskapspolitik för asyl och invandring.

EU måste visa större solidaritet. Jag har just lyssnat till Simon Busuttil, och det är sant att medlemsstater som Malta ställs inför mycket svåra situationer på grund av tillströmningen av invandrare och asylsökande. EU måste bestämma sig för hur solidariteten ska uttryckas. Det är en absolut central faktor.

Jag vill även påpeka att vi försöker ge så mycket hjälp vi kan genom Europeiska flyktingfonden. Men jag vill upplysa Monica Frassoni om att det förmodligen rör sig om ett missförstånd, eftersom Europeiska återvändandefonden inte kan användas för registrering av romer. Det är omöjligt. Det är inte syftet med fonden. När jag reser till Lampedusa och Malta kommer jag i alla händelser att få tillfälle att se hur det finansiella stödet till medlemsstaterna används.

Vi kommer alltså att uppmärksamma den här frågan starkt. Vi har äntligen en gedigen rättslig ram som ger oss utrymme för att agera mycket mer än tidigare när det gäller mottagandevillkoren. Jag hoppas även att

vi kommer att kunna förbättra situationen för dessa invandrare om EU blir mer enat, särskilt de asylsökande, som är värda vår fulla uppmärksamhet.

Jag vill svara Margie Sudre, eftersom hon beskrev den ytterst oroande situationen på Mayotte mycket väl. Det hon sa stämmer: de franska myndigheterna har informerat oss om att den nya anläggningen med 140 platser kommer att öppna 2010. Ännu viktigare är att Mayottes myndigheter för närvarande förhandlar med Komorernas myndigheter om att ingå ett avtal om flyttning och migration, eftersom migrationstrycket på Mayotte måste minskas på ett varaktigt sätt.

Generellt sett anser jag att vi behöver dessa partnerskap med ursprungsländerna. Herr Vondra, det är det behovet vi måste tillgodose om vi ska kunna minska det mycket starka invandringstrycket på några av medlemsstaterna, som orsakar problem för några av dem. Om EU agerar mycket enat anser jag emellertid att vi kan bemöta behovet av en mer samlad hantering av migrationsflödena. Detta kommer att gynna dessa män och kvinnor, som vi aldrig får glömma, som befinner sig i mycket plågsamma situationer.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

13. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. - Nästa punkt är frågestunden (B6-0006/09).

Följande frågor har ställts till kommissionen.

Del I

Fråga nr 33 från **Armando França** (H-1067/08)

Angående: Offentlig upphandling av byggentreprenader, varor och tjänster inom försvars- och säkerhetsområdet

De europeiska marknaderna för försvarsmateriel är uppsplittrade och detta har sedan 1990-talet haft negativa ekonomiska konsekvenser. De senaste 20 åren har försvarsutgifterna i Europa halverats. Detta har medfört minskad försäljning, färre arbetstillfällen och minskade investeringar i forskning och teknik. Även de större medlemsstaterna har svårt att bekosta utveckling av nya vapensystem. Omorganisationen av försvarsmakterna efter kalla krigets slut har lett till minskade lager av traditionell försvarsutrustning, men nya kvalitetskrav har ställts.

Anser inte kommissionen att det är till nackdel för länder som huvudsakligen köper försvarsutrustning, såsom Portugal, att förslaget inte garanterar ett kompensationssystem i form av motköp av civil eller militär karaktär mellan medlemsstaterna vid köp av försvarsutrustning? Kommer kommissionen att införa ett kompensationssystem?

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen, - (EN) För en månad sedan antog parlamentet en resolution om ett förslag till direktiv om offentlig upphandling inom områdena för försvar och säkerhet. Detta innebär att förslaget framgångsrikt har genomgått första behandlingen och inom kort kommer att antas av rådet.

Det nya direktivet utgör ett stort steg framåt på vägen mot att upprätta en gemensam europeisk försvarsmarknad. Rättvisa och överblickbara regler för offentlig upphandling kommer att införas och vara tillämpliga i hela EU. Detta kommer att öka öppenheten på försvarsmarknaderna mellan medlemsstaterna, till fördel för alla. De europeiska industrierna kommer att få en mycket större hemmamarknad och bli mer konkurrenskraftiga, våra väpnade styrkor kommer att få mer valuta för pengarna, vilket kommer att bidra till att förbättra Europas försvarsförmåga, och sist men inte minst kommer skattebetalarna att gynnas av större effektivitet i de offentliga utgifterna.

En av de kontroversiella frågorna under debatten om direktivet var den om "motprestationer", det vill säga ekonomisk kompensation för försvarsinköp från utländska leverantörer. Vissa medlemsstater föreslog att direktivet skulle innefatta ett kompensationssystem som gör det möjligt för dem att säkra sådana industriella vinster på försvarsinvesteringar.

Motprestationer syftar till att främja industrin i den medlemsstat som köper försvarsutrustning utomlands. Därför kan de leda till snedvridning av den inre marknaden och innebära diskriminering av företag från andra medlemsstater på grundval av leverantörens nationalitet. I EG-fördraget förbjuds diskriminering på grundval av nationalitet, och ett direktiv, som sekundärrätt, måste följa fördraget.

Rådets juridiska avdelning bekräftade i sitt yttrande av den 28 oktober 2008 att restriktiva åtgärder vid offentlig upphandling som är utformade för att främja den inhemska industrin inte är förenliga med de allmänna principerna i EG-fördraget. Följaktligen kan motprestationer vid offentlig upphandling inom försvarsområdet enbart tillåtas om de är nödvändiga för att skydda väsentliga säkerhetsintressen, eller om de kan motiveras genom tvingande hänsyn till allmänintresset. Ekonomiska intressen är däremot inte tillräckliga som skäl. En stor majoritet av medlemsstaterna instämde i denna bedömning.

Alltså fanns det inte bara en rättslig skyldighet, utan också politiskt samförstånd om att kompensationer i syfte att främja nationella industrier inte skulle godtas i direktivet. Följaktligen infogade varken kommissionen i sitt förslag, eller medlagstiftarna, nämligen rådet och Europaparlamentet, några särskilda bestämmelser om motprestationer i texten till försvarsdirektivet.

Försvarsdirektivet innehåller emellertid alternativ till motprestationer. Medlemsstater som huvudsakligen köper försvarsutrustning använder vanligtvis antingen försörjningstrygghetsskäl eller nödvändigheten av att öppna försvarsmarknader för sina små och medelstora företag för att motivera sitt krav på motprestationer. I direktivet om offentlig upphandling inom områdena för säkerhet och försvar kommer hänsyn att tas till dessa aspekter. Å ena sidan tillåts de avtalsslutande myndigheterna ställa särskilda krav på anbudsgivare för att tillgodose sina behov av försörjningstrygghet. Å andra sidan innehåller direktivet bestämmelser om underleverantörer, vilket gör det möjligt att kräva att anbudsgivare öppnar sina leveranskedjor för EU-omfattande konkurrens och underlättar tillträde för små och medelstora företag, eftersom detta kommer att bidra till att tillgodose den legitima säkerheten och de ekonomiska intressena hos köpande medlemsstater och samtidigt undvika behovet av att ta till kompensationer eller motprestationer.

Armando França (PSE). – (PT) Jag tackar kommissionsledamoten för det mycket utförliga svar jag just har fått. Jag vill emellertid betona min oro, som både gäller den krissituation som vi har i dag, vilken alla är mycket väl medvetna om, och att det är valår i år, vilket kan leda till att intresset och entusiasmen på detta område svalnar avsevärt.

Jag vill också påpeka att vi inte får förlora den centrala frågan ur sikte, och den centrala punkten ur vår synvinkel är att vi måste förhindra eventuella nackdelar för köpande länder som Portugal.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag inser givetvis att det kan bli politiska konsekvenser, och jag noterade uttalandet om att det är valår. Som ledamoten känner till beaktades emellertid dessa frågor i det aktuella direktivet, och medlemsstaterna och Europaparlamentet enades om att inte ta upp dem igen.

Detta diskuterades ingående i de olika arbetsgrupperna, men av skäl som jag redogjort för i mitt formella svar rådde full enighet om att inte behandla frågan ur den aspekt som ledamoten föreslog. Av skäl som jag tidigare anförde är jag mycket nöjd med resultatet av kompromisserna, som i hög grad gagnar Europas samtliga ekonomier.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Jag tar tillfället i akt att anknyta till den första delen av frågan och ta upp problemet med såväl offentliga kontrakt rent allmänt som problemet med selektiva anbudsinfordringar, vilka många menar är eller kommer att vara en dålig affär. Kommissionen kunde möjligen någon gång – kanske inte just nu – ta upp frågan, särskilt mot bakgrund av de ansträngda ekonomiska omständigheter som flera av medlemsstaterna befinner sig i, samt återigen ta upp frågan om kontrakt och anbudsinfordringar, särskilt selektiva anbudsinfordringar.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Som Mairead McGuinness känner till enades de europeiska stats- och regeringscheferna vid rådets möte i december förra året om att en kortare tidsperiod kunde gälla för anbudsinfordran 2009 och 2010. Detta ligger helt i linje med flexibiliteten i gällande direktiv, eftersom stats- och regeringscheferna ansåg att detta var rätt väg att gå med tanke på de svåra ekonomiska förhållanden som råder i Europas samtliga ekonomier och eftersom det är förenligt med gällande direktiv.

Jag är medveten om de problem med selektiva anbudsinfordringar som ledamoten tog upp, men vi ser regelbundet över direktiven om offentlig upphandling, och jag kommer att se till att Mairead McGuinness synpunkter delges alla berörda.

Talmannen. – Fråga nr 34 av **David Martin** (H-0013/09)

Angående: Handelsförbindelser mellan EU och Israel

Hur tänker kommissionen se över sina handelsförbindelser med Israel, med hänsyn till den pågående militära aktionen i Gaza, Israels överdrivna och oproportionerliga användning av våld och de tusentals civila offer och dödade oskyldiga palestinska medborgare?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Kommissionen har starkt fördömt våldet i Gaza. Krisen är ännu ett bevis på att konflikten mellan Israel och Palestina inte kan lösas på militär väg. Endast förhandlingar med ett förutsättningslöst deltagande av båda parter kan leda till en varaktig lösning.

Kommissionen noterar med tillfredsställelse att fientligheterna i Gaza nyligen upphört. Det är absolut nödvändigt att alla parter ser till att den nuvarande vapenvilan består genom att FN:s säkerhetsråds resolution 1860 genomförs fullt ut. Ett antal frågor måste omgående behandlas, i första hand återöppnandet av samtliga gränsövergångar till och från Gaza, ett varaktigt stopp för raketattackerna mot Israel och effektiva åtgärder för att förhindra vapensmuggling till Gaza.

När fientligheterna nu tycks ha upphört måste samtalen återupptas för att en övergripande fredsuppgörelse ska komma till stånd så snart som möjligt. EU har bett sina partner om hjälp med att påskynda fredsprocessen. Kommissionens just nu viktigaste uppgift är att lindra det mänskliga lidande som drabbat Gazas befolkning. Handelsförbindelserna mellan EU och Israel kommer att fortsätta. Isolering, sanktioner eller andra typer av bojkottaktioner skulle inverka menligt på de samtal och förhandlingar som syftar till en hållbar lösning av konflikten. Även om de har israeliska intressen som mål skulle de också påverka det ockuperade palestinska territoriet negativt, som är ekonomiskt beroende av Israel som huvudsaklig exportdestination och mottagarland för dess arbetskraft.

David Martin (PSE). – (EN) Jag vill tacka kommissionsledamoten för svaret, och jag ser mycket positivt på att han upprepade kommissionens fördömande av Israels agerande. I alla handelsavtal ingår emellertid en klausul om de mänskliga rättigheterna. Varken jag eller mina väljare kan begripa att vi fortfarande anser att ett land inte har brutit mot klausulerna om de mänskliga rättigheterna när man erkänner att man vidtar oproportionerliga militära aktioner mot en civilbefolkning – landet riktar med berätt mot sina attacker mot skolor och attackerar medvetet fredliga och neutrala organisationers byggnader. När handlar det om ett brott mot de mänskliga rättigheterna om inte under dessa omständigheter?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Jag vill betona att vår politik i sin helhet under denna period av konflikt mellan Israel och Palestina handlar om att kommissionen nu är inriktad på humanitärt bistånd och att hjälpa människorna i Gaza, och alla övriga frågor kommer att tas upp vid ett senare tillfälle. Det kommer inte att bli någon förändring av vår handelspolitik, och den fortsatta utvecklingen beror på omständigheterna.

Jag vet naturligtvis att ni kan få detaljerad information om de utredningar som inletts om eventuella kränkningar av de mänskliga rättigheterna och om brott som begåtts under konflikten. Kommissionen följer utredningarna noggrant och kommer efter avslutad utredning att ta ställning, och man kommer att informera sig om utvecklingen och därefter fatta beslut.

Talmannen. – Många ledamöter har bett att få ställa ytterligare följdfrågor om detta. Enligt arbetsordningen får jag endast tillåta två frågor, och jag väger därför in vem som ställde frågan och när samt den politiska balansen. Jag kommer följaktligen att låta Jim Allister och Reinhard Rack ställa följdfrågor.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja veta om jag kan se fram emot en försäkran om att handelsförbindelserna kommer att fortsätta, och jag skulle vilja uppmana er att inte bry er om störtfloden av anti-israelisk propaganda och att be kommissionen att inte glömma bort att Israel är en av de mycket få demokratierna i denna region och att vi därför inte får frysa ut eller stöta bort landet, vilket på intet sätt skulle gynna freden. Sådana åtgärder skulle för övrigt stå i bjärt kontrast mot den tolerans som EU har visat ett stort antal mycket tyranniska regimer världen över.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Jag välkomnar att EU gör ett humanitärt åtagande för att hjälpa dem som lider i Gazaremsan. Jag välkomnar likaså att vi har fördömt den sannolikt oproportionerliga reaktionen från Israels sida och att vi med rätta har påpekat att detta inte är det rätta sättet att säkra freden, utan att det tvärtom leder till att freden riskeras. Vi måste emellertid ta oss tid att förklara på EU:s vägnar att det finns personer i Gazaremsan som har begått olagliga våldshandlingar som har en direkt och dödlig effekt på Israels invånare. Det skulle glädja mig om EU kunde agera på ett välvägt sätt i detta avseende.

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Jag kan försäkra er om att kommissionen alltid försöker agera på ett balanserat sätt. Eftersom mina kolleger Louis Michel och Benita Ferrero-Waldner också har fördömt attackerna mot Israel har de brännmärkt båda sidor för att ha tagit till vapen och begått våldshandlingar. Vi försöker att inta en balanserad hållning och beakta alla aspekter av denna synnerligen mångfacetterade konflikt.

Talmannen. – Fråga nr 35 av Bogusław **Sonik** (H-0029/09)

Angående: Programmet Säkrare Internet

Genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 1351/2008/EG av den 16 december 2008⁽²⁾ inrättades ett flerårigt gemenskapsprogram för att skydda barn som använder Internet och annan kommunikationsteknik. Enligt detta beslut ska kommissionen utarbeta årliga arbetsprogram inom ramen för det större programmet Säkrare Internet. Målet med programmet är att främja en säkrare användning av Internet och ny kommunikationsteknik. Med tanke på de hot som obegränsad tillgång till teknik och information för med sig bör man alldeles särskilt tänka på barns och ungdomars säkerhet. Den finansieringsram som anslås för genomförandet av programmet uppgår till 55 000 000 euro för perioden 1 januari 2009–31 december 2013.

Hur ser den exakta handlingsplanen ut? Vilka kostnader förutses för genomförandet av programmet under de kommande åren? Vilka aktörer kan ansöka om att få delta i programmet? På vilket sätt och för vilka åtgärder kan man erhålla finansiering från programmet Säkrare Internet?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Programmet "Säkrare Internet", som var en föregångare till det program som nu införs, ansågs som en stor framgång. Kommissionen är övertygad om att också det kommande programmet blir en framgång.

Programmet "Säkrare Internet" är ett unikt alleuropeiskt initiativ som innebär att EU hjälper till att dels bekämpa olagligt innehåll och skadligt beteende online, dels öka medvetenheten hos allmänheten om barns säkerhet online. Det bidrar till att underlätta samordningen av nationella åtgärder och initiativ.

Som parlamentsledamoten har påpekat har det nya programmet "Säkrare Internet", som kommer att pågå i fem år från 2009 till 2013, en sammanlagd budget på 55 miljoner euro och kommer att genomföras genom årliga arbetsprogram. Programmet för 2009 är just nu föremål för samråd mellan kommissionens olika avdelningar. Kommissionen kommer därefter att försöka få förvaltningskommittén för programmet att tillstyrka programmet. Dokumentet kommer därefter att laddas ned till registret över kommittéhandlingar, så att parlamentet får möjlighet att utöva sin 30-dagars rätt till insyn, vilken bör infalla någon gång under slutet av mars eller början av april. I arbetsprogrammet fastställs innehållskriterierna och den preliminära budgeten för den förslagsinfordran som kommer att inledas 2009.

Förslagsinfordran kommer att vara öppen för alla juridiska personer som är etablerade i medlemsstaterna. Den är även öppen för juridiska personer i de Efta-stater som är avtalsslutande parter i EES-avtalet – Norge, Island och Liechtenstein. Förslagsinfordran är dessutom öppen för juridiska personer som är etablerade i andra länder, under förutsättning att de undertecknar ett bilateralt avtal.

2009 års program är det första av fem och kommer alltså att utgöra grunden för samtliga aktiviteter under programmets sammanlagda löptid. Enligt det nuvarande programutkastet syftar programmet till att stärka och skydda barnen genom att nya åtgärder vidtas och de åtgärder fortsätter som inleddes inom det föregående programmet "Säkrare Internet". Målet är att genomföra aktiviteter för att öka medvetenheten, att upprätta hjälptelefoner och telejourer i samtliga medlemsstater, att stärka samordningen på EU-nivå samt att se till att vi får valuta för pengarna genom att använda tillgängliga ekonomiska resurser, 11 miljoner euro per år, på allra bästa sätt.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag välkomnar varmt detta viktiga initiativ. Jag vill bara ställa en fråga. I programmet anges det att särskilda kontaktpunkter ska inrättas i varje medlemsstat för att samordna programmet. Har kommissionsledamoten någon information om det, och vad planerar man exakt?

⁽²⁾ EUT L 348, 24.12.2008, s. 118.

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Tyvärr har jag ingen exakt information om kontaktpunkterna, men jag vet rent allmänt att beslut om detta fattas i medlemsstaterna och i stor utsträckning hänger samman med regeringsstrukturen och styrelseformerna.

Jag vet var kontaktpunkten kommer att finnas i mitt eget land, men för ögonblicket har jag ingen samlad information om var kontaktpunkterna finns i övriga länder.

Om ni är intresserade finns det förstås möjlighet att ge er tillgång till nödvändiga detaljer.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Farorna med Internet förändras ständigt, och vi har sett Internet gå från version 1.0 till version 2.0 så att säga. I grund och botten innebär detta att allt har blivit mycket mer interaktivt. Det har förekommit fall där unga människor har drivits att begå självmord av webbplattformar och nätgemenskaper av detta slag.

Jag har därför följande fråga: Generellt sett, anser ni att denna utveckling är positiv eller negativ? Kommer situationen att bli mer eller mindre farlig? Om den blir farligare, vilka särskilda planer har kommissionen med hänsyn till den förändring som Internet genomgår?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Det handlar om att använda dessa 55 miljoner euro på lämpligt sätt. Kan ni tänka er att bevilja mindre stödbelopp till små och medelstora företag för att förbättra programmen, inrätta programklassificering för unga människor så att de kan bestämma sig för om de är intresserade av programmet eller inte på samma sätt som med filmer, och ange en åldersgräns som visar om innehållet är önskvärt och om det finns en särskild åldersgräns? Skulle man kunna anslå programfinansiering på samma sätt som för Eurostarsprogrammet?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Riskerna med och utvecklingen av Internet är ett enormt problem. Vi vet alla hur nytt Internet är i vår värld och hur det har utvecklats exponentiellt under de senaste åren och inneburit att både de positiva och negativa sidorna är helt nya för samhället och de statliga myndigheterna.

De statliga myndigheterna, liksom EU:s institutioner, måste givetvis göra en korrekt bedömning av alla eventuella hot, och jag är övertygad om att de gör detta. Programmet "Säkrare Internet" är en reaktion på de hotbilder som redan förekommer. Andra redan kända hotbilder är cyberattacker och olika försök att attackera och blockera via Internet. Kriminella utnyttjar också Internet, och de brottsbekämpande myndigheterna arbetar aktivt med att hantera eventuella hotbilder.

Jag anser därför att en av de främsta uppgifterna för regeringarna – liksom för EU:s institutioner – är att reagera på lämpligt sätt. "Lämpligt" i detta sammanhang betyder att vi inte ska begränsa de enorma fördelar som Internet erbjuder alla användare.

Även om de olika aspekterna av eventuella hotbilder och möjligheter – liksom lämpliga reaktioner på detta – tveklöst är en fråga för i första hand experterna på området är de emellertid också av intresse för Internetanvändarna. Jag försäkrar er att kommissionen och de berörda avdelningarna följer situationen mycket noggrant.

När det gäller deltagande i programmet har kommissionen inställningen att ansökningar kan komma från ett brett spektrum av möjliga sökanden, bland annat små och medelstora företag, och att dessa företag till stor del tillhandahåller tjänster av detta slag. Därför anser jag att det även skulle vara till fördel för företagen.

Om jag uppfattade frågan rätt gällde det möjligheten för de unga generationerna att delta i programmet, och där kan jag just nu inte ge ett konkret svar, men kommissionen är mycket positiv till att så många som möjligt deltar och arbetar i programmet. Jag kan emellertid inte i dag ge ett konkret svar på frågan om ungdomars deltagande.

Del II

Talmannen. – Fråga nr 36 av **Ingeborg Gräßle** (H-1043/08)

Angående: Särskilde rådgivaren Richard Boomer och området Heysel

Sedan den 1 april 2006 fungerar den belgiske fastighetsföretagaren Richard Boomer som kommissionsledamoten Kallas särskilde rådgivare i fastighetsfrågor. Hans uppdrag förlängdes.

Vad har föranlett kommissionsledamoten till en förlängning? Vilka av kommissionsledamotens beslut har Boomer utövat inflytande på? Vilka interna sammankomster inom kommissionen har Boomer deltagit i sedan han fick förlängning?

Ytterligare en belgisk fastighetsföretagare sägs nu försöka utöva påtryckningar för att en del kommissionskontor ska placeras i Heysel-området i Bryssel. Kommer kommissionen att yttra sig om detta område? Hur ser tidsplanen för besluten ut? När kommer resultaten av arkitekttävlingen om Rue de la Loi?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag känner väl till frågan, och den har redan diskuterats flera gånger. Först och främst vill jag påpeka att Richard Boomer inte är fastighetsföretagare, vilket påstås i frågan. Alla upplysningar om honom finns på webbplatsen. Han har varit min särskilde rådgivare sedan den 1 april 2006, och mandatet förlängdes 2008 för perioden 1 april 2008–31 mars 2009.

I hans mandat som särskild rådgivare ingår följande uppgifter. Han ska fungera som rådgivare i fastighetsfrågor åt vice ordföranden med ansvar för administration, revision och bedrägeribekämpning, stärka förbindelserna med behöriga myndigheter i Bryssel och Luxemburg och se till att kommissionens framtida investeringar får bästa möjliga effekter.

Jag vill framhålla att han i högsta grad har stått till tjänst med värdefull expertkunskap, eftersom han är väl insatt i det som sker på fastighetsområdet, framför allt i Bryssel och Belgien, om än i mindre utsträckning i Luxemburg. Hans råd har varit värdefulla, och jag vill även understryka att myndighetsutövningen när det gäller kommissionens fastighetspolitik är mycket tydlig. Fastighetspolitikens innehåll fastställs av generaldirektoratet för personal och administration under ledning av vice ordföranden med ansvar för administration. Politiken genomförs av Infrastruktur- och logistikbyrån i Bryssel (för Bryssel) och Infrastruktur- och logistikbyrån i Luxemburg (för Luxemburg). I uppdraget som särskild rådgivare ger Richard Boomer, liksom alla särskilda rådgivare vid kommissionen, råd om politiken och utsikterna på lång sikt i de frågor som ingår i hans mandat. Han har inget inflytande på beslutsprocessen eller på grundläggande förvaltningsförfaranden, exempelvis fastighetsförvärf eller upphävande av långfristiga leasingavtal.

På den tredje frågan, som gäller en icke namngiven belgisk fastighetsföretagare, vill jag svara att kommissionen inte har någon kännedom om de påtryckningar som parlamentsledamoten nämner.

När det gäller den sista frågan – den mest angelägna – är det mig ett nöje att kunna upplysa parlamentsledamoten om att kommissionen den 5 september i ett meddelande om fastighetspolitiken offentligt uttryckte sin vilja att behålla en stark symbolisk närvaro i centrum av EU-området och samtidigt bygga upp en verksamhet på ytterligare upp till tre platser utanför detta område. Denna politik möjliggör bästa möjliga mervärde vid bruket av offentliga medel och bidrar till en sänkning av den höga prisnivån inom EU-området. Åtgärderna föranledde kommissionen att i juni 2008 gå ut med en begäran till marknaden om att inkomma med information i syfte att skaffa sig ökad kunskap om möjligheterna att från 2014 placera ett verksamhetsställe utanför EU-området. Det var en helt öppen begäran, som offentliggjordes i Europeiska unionens officiella tidning. Kommissionen fick nio förslag och håller just nu på med en teknisk granskning av dessa.

Kommissionen försäkrar parlamentsledamöterna att valet av område 2009 kommer att baseras på en noggrann utredning av fördelarna med varje enskilt förslag och ske i enlighet med tydliga förfaranden och med kommissionens intressen och skattebetalarnas pengar för ögonen. Innan beslutet är fattat kommer kommissionen inte att uttala sig om något av de granskade förslagen.

På frågan om när resultaten av arkitekttävlingen för Rue de la Loi kommer att tillkännages kan kommissionen endast säga att frågan inte ligger inom kommissionens behörighet utan måste underställas huvudstadsregionen Bryssel, som utlyste stadsplaneringstävlingen. Enligt den information som kommissionen fått väntas det slutliga avgörandet under våren 2009.

Jag beklagar det långa svaret, men det var viktigt att också få med alla detaljer.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Det är alltid ett stort nöje att lyssna till vad ni har att säga och diskutera olika frågor med er. Jag har tagit fram ett diagram som visar er särskilda rådgivares yrkeskarriär. Jag skulle vilja fråga hur ni kommer att försäkra er om att inga intressekonflikter kommer att uppstå. En av de personer som finns med i era nya erbjudanden finns med i det här diagrammet. Det är en person som har haft en affärsförbindelse med er särskilda rådgivare under lång tid. Hur kommer ni alltså att försäkra er om att inga intressekonflikter föreligger?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Som jag konstaterade känner han givetvis väldigt många människor. Jag är fullständigt övertygad om att han inte berörs av någon intressekonflikt. Han har inte kommit med något som helst förslag som rör kommande politiska beslut.

Jag är helt säker på att ni kommer att informeras när beslutet är fattat. Nio områden har föreslagits, men jag vet inte var områdena ligger. Jag har läst i tidningarna om några av förslagen. Ni kan kontrollera det efteråt, och ni kommer då att få fullständig information om varför det ena eller det andra beslutet fattats. Inget är ännu klart, och jag är följaktligen mycket intresserad av att få se samtliga förslag.

Min rådgivare har utrett ärendet ur alla synvinklar, och jag är övertygad om att någon intressekonflikt inte föreligger, och jag vet givetvis framför allt att han inte deltar i detta slags beslutsfattande.

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Jag har en ytterligare fråga: Vi har hört att man söker en fastighet utanför EU-området. Jag anser att det är EU-skattemedel som används i det här sammanhanget och att Europaparlamentet därför bör få delta i en öppen process.

Jag har följande fråga. Som ni själv har sagt har nio parter redan visat intresse för denna begäran om att inkomma med information, och de utvärderas för närvarande. Särskilda förändringar av användningen har emellertid införts för ett område, Heyselkvarteret. Hur stämmer de upplysningar som ni just har lämnat oss överens med de förberedelser som uppenbarligen redan pågår för detta område? Vi skulle vilja ha lite mer detaljerade upplysningar och vill särskilt veta när vi kommer att informeras om det allmänna läget och förfarandet.

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Ni kommer att få fullständig information om hela förfarandet, och det kan granskas i detalj. Beslutet kommer att vara helt öppet och offentligt. Skälet till att vi vill ha så kallade andra områden utanför EU-kvarteret är just för att vi vill få bättre valuta för pengarna.

Om vi koncentrerar samtliga avdelningar till EU-kvarteret står det fastighetsföretagarna fritt att begära mycket höga priser, något som vi vet redan har skett i en rad fall. Att även ha andra områden är alltså nödvändigt, inte minst för att hålla nere kostnaderna. Det är framför allt detta det handlar om.

Vi har redan en del byggnader och områden utanför EU-kvarteret. Vi har byggnader i Beaulieu, på Rue de Genève och en del andra platser. Vi är intresserade av att se oss omkring. Vi har infordrat förslag på 70 000 m², och vi kommer efterhand att granska alla möjligheter.

Ni nämnde Heysel. Jag läste om det i tidningarna. Jag vet inget om Heysel. Jo, sedan jag läste detta har en rad belgiska politiker kontaktat mig och talat både positivt och negativt om detta område, men det har aldrig ansetts som något slags förstahandsalternativ. Inget beslut har fattats. Det hela är en process.

Områdenas placering är av stort intresse för politiker i Belgien och Bryssel, och regionen Bryssel är också intresserad av att området placeras utanför EU-kvarteret, och vi kommer därför att fatta detta beslut. Vi har en utvärderingskommitté som just nu undersöker förslaget, och sedan kommer det att läggas fram för styrelsen för Infrastruktur- och logistikbyrå i Bryssel (OIB) och därefter för kommissionen. Det kommer att vara en öppen process. Jag föreslår emellertid att vi håller oss utanför och bortser från inhemska belgiska debatter och intressen.

Talmannen. – Fråga nr 37 av **Liam Aylward** (H-1052/08)

Angående: Förfalskning av eurosedlar och euromynt

Kan kommissionen ge information om den nuvarande situationen beträffande förfalskning av eurosedlar och euromynt samt en analys av vad EU gör för att bekämpa förfalskningsbrott?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Europeiska gemenskapen har tagit fram ett antal metoder för att skydda euron mot förfalskning, men som svar på er fråga om situationen beträffande kampen mot förfalskningsbrott är läget följande.

Enligt siffror från Europeiska centralbanken (ECB) togs 2008 sammanlagt 666 000 förfalskade eurosedlar ur omlopp – alltså strax över 600 000 jämfört med 20 miljarder äkta eurosedlar. Det rör sig alltså om ett inte särskilt uppmående antal. Historiskt sett har femtioeurosedeln varit den mest förfalskade sedeln, men under den andra hälften av 2008 var – för första gången – tjugoeurosedeln den sedel som förfalskades mest.

När det gäller euromynt togs 2008 totalt 100 095 förfälskningar ur omlopp, vilket är en nedgång med 7 procent jämfört med 2007, och det överlägset mest förfälskade myntet har av hävd varit tvåeuromyntet.

Allt övervakas alltså noggrant. Ansvar är tudelat. ECB ansvarar för samordningen av kampen mot förfälskning av eurosedlar. Kommissionen, i första hand dess avdelning Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf), har hand om myntförfälskning.

Det praktiska genomförandet av lagstiftningen sker på medlemsstatsnivå, men samordningen sköts av ECB. Vi har ett tekniskt och vetenskapligt centrum som utför analys och klassificering av nypräglade förfälskade mynt.

Det är viktigt att påpeka att Europol gör avsevärda insatser för att bekämpa förfälskning. Detta är alltså den aktuella situationen beträffande förfälskning av eurosedlar och euromynt.

Liam Aylward (UEN). - (EN) Herr kommissionsledamot! I ert svar antyder ni att detta är ett mycket litet problem i ett större sammanhang. Ändå får jag ta emot en hel del klagomål från småföretag om att det blir allt svårare för dem och att de råkar ut för fler problem.

För att ta itu med frågan om förfälskning anser jag att det är av största vikt med bästa möjliga samarbete mellan polisen, Europeiska centralbanken, som ni redan har nämnt, och Europeiska kommissionen.

Kan ni i stora drag beskriva den nuvarande situationen när det gäller samarbetsnivån, och är ni särskilt tillfreds med att samarbetet är tillräckligt starkt och bra?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. - (EN) Jag är direkt ansvarig för Olaf, och Olaf har, som jag nämnt, hand om förfälskning av mynt. Jag har inga uppgifter om att samarbetet skulle vara dåligt mellan medlemsstaterna och EU:s institutioner, däribland Europol, som jag har besökt och där jag har fått se den teknik man använder för att upptäcka förfälskade sedlar och mynt.

Jag anser därför att situationen är mer eller mindre tillfredsställande jämfört med flera andra områden där samarbetet inte är så bra. Men när det gäller förfälskning har kommissionen inga uppgifter om att det finns problem i fråga om samarbetet mellan Europol och nationella brottsbekämpande organ. Det är tvärtom så att det inom Europol finns specialister från nationella brottsbekämpande organ, och de har ett nära samarbete för att bekämpa förfälskning.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). - (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Nu när eurons tioårsjubileum firas i denna tid av global ekonomisk kris skulle jag vilja fråga kommissionen om den har för avsikt att be Europeiska centralbanken att godkänna frågan om en- och tvåeurosedlar, eftersom det är en- och tvåeuromynt som har förfälskats mest, där det senaste fallet är den turkiska liran, som liknar tvåeuromyntet och därför fortsätter att förfälskas.

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja tacka för ert svar och ställa följande fråga: Om det fanns tre förfälskare – "A" som opererade i Tyskland, "B" på Irland och "C" i Slovakien – skulle alla få samma straff om de ertappades med förfälskning?

Låt mig uttrycka det på ett annat sätt. Finns det någon anledning, om man är förfälskare, att hellre bedriva sin verksamhet i en stat än i en annan därför att straffen är mindre stränga? I Förenta staterna är valutaförfälskning ett allvarligt brott. Har vi samma inställning inom EU?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. - (EN) För det första känner jag mycket väl till den turkiska liran. Det är inte någon fråga för Europeiska centralbanken, men jag har själv vid ett besök i Turkiet tagit upp problemet med medlemmar av den turkiska regeringen, och de har lovat att successivt avveckla myntet och ändra det så att det blir mindre likt euromyntet. Detta har man åtminstone lovat. Det här skedde redan för några år sedan och frågan har inte tagits upp igen, så förmodligen är processen i full gång.

När det gäller samarbete arrangerades i början av 2009 en stor operation mot förfälskare tillsammans med de italienska myndigheterna. Alltså fungerar samarbetet.

Beträffande straff som bestäms av domstolarna är det naturligtvis en sak för de nationella domstolarna och snarare en fråga för min kollega Jacques Barrot, men jag har aldrig hört talas om att EU skulle lansera något initiativ för att harmonisera straffen. Men från det land jag känner bäst till och från andra länder vet jag att förfälskning är ett allvarligt brott överallt.

Naturligtvis finns det, som sagt, en hel del samarbete mellan de brottsbekämpande organen för att bekämpa dem som är inblandade i förfalskningsverksamhet, men såvitt jag vet finns det inte något initiativ för att harmonisera den sortens lagstiftning inom EU.

Talmannen. – Fråga nr 38 från **Gay Mitchell** (H-1071/08)

Angående: Effektiv användning av EU:s budget

Nu när EU:s budget för 2009 ska träda i kraft, hur kommer kommissionen att fortsätta se till att EU:s skattebetalares medel används så effektivt som möjligt och slöseriet hålls nere vid ett absolut minimum?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Jag skulle naturligtvis kunna tala i minst en timme om dessa frågor. Det vi gör inom detta område avspeglas i det pågående förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet samt i många meddelanden från kommissionen, i många resolutioner om ansvarsfrihet och i många anföranden i budgetkontrollutskottet. Därför kan jag för det första försäkra er om att vi tar dessa frågor på mycket stort allvar och att situationen håller på att förbättras.

Systemet fungerar på följande sätt. Budgetmyndigheten, vilket innebär parlamentet, bemyndigar kommissionen att använda medlen och godkänner vilka medel som kan användas för att verkställa gemenskapens politik. Det finns ett särskilt utgiftsprogram som har en egen rättslig grund. Parlamentet utformar också denna rättsliga grund, så de bestämmelser som gäller budgeten fastställs av budgetmyndigheten.

Därefter kommer genomförandet där det finns olika nivåer. En av dessa är naturligtvis kommissionen som är den viktigaste aktören med ansvar för att genomföra budgeten. Vår verksamhet för att förbättra den finansiella styrningen avspeglas i våra årliga aktivitetsrapporter, och revisionsrätten har bedömt att de blir allt bättre och avspeglar situationen på ett mer tillfredsställande sätt.

Detta är en inre del. En annan är kontroll- och revisionssystemen som också har stärkts under de senaste åren, t.ex. inom den inre politiken på forskningsområdet, där vi har utökat kontroll- och revisionspersonalen. Inom just denna del är det även viktigt att förvaltningen är delad. Det är också mycket som är beroende av medlemsstaternas insatser och ansträngningar för att minska felen och undvika missbruk av medel. Även inom detta område finns det förbättringar. Ett helt nytt verktyg har införts – den så kallade årliga sammanfattningen av alla rapporter från utbetalande organ. Förra året analyserades rapporterna noga för första gången, och nu sker det igen.

Situationen håller alltså på att förbättras. I revisionsrättens rapport, som också har förändrats mycket sedan början av vår mandatperiod, beräknas numera ändringarna matematiskt. Även beräkningarna visar att det har skett en förbättring. EU:s medel förvaltas alltså ganska strängt – till och med alltför strängt inom vissa områden. Vi kan visa vad som har gjorts. Men vi kan också helt klart säga att det är långt ifrån perfekt. Det är en enorm apparat som måste fungera smidigt. Enligt revisionsrättens beräkningar genomförs 98 procent av alla transaktioner utan fel inom de flesta områden. Inom strukturfonderna är siffran nästan 90 procent. De allra flesta transaktioner är alltså korrekta, och alla fel rättas. Antalet beslut om rättelse som gäller strukturfonderna har ökat oerhört under denna period. Jag kan givetvis förse er med en mängd siffror om det skulle behövas. Det här är några tecken på förbättring, men det är naturligtvis uppenbart att det inte är hela svaret på den enkla frågan: "Hur förvaltar ni EU:s budget?"

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Herr kommissionsledamot! Är ni medveten om att revisionsrätten uppgav att det fanns oacceptabla fel ifråga om utgifter inom alla utom två av de sju politikområden som ingår i budgeten på 140 miljarder euro? Visst har det skett förbättringar. Revisorerna uppskattade att minst 12 procent av Sammanhållningsfondens medel inte skulle ha betalats ut förra året, och siffran var nere på 11 procent det här året – det är ett framsteg. Men 11 procent motsvarade 462 miljoner euro. Anser ni att det är acceptabelt?

Inom andra politikområden – jordbruk, miljö, yttre bistånd, utveckling och utvidgning, forskning, energi och transport samt utbildning och medborgarskap – var felfrekvensen (jag använder ordet "fel") mellan 2 och 5 procent, och revisorerna påpekade att det förekom en "oproportionerligt" (deras ord) hög felfrekvens för landsbygdsutveckling, som nu utgör 20 procent av jordbruksutgifterna och som ökar.

Det här är en riktig röra! Kan vi förvänta oss att det kommer att förbättras?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Naturligtvis måste det förbättras, men ni måste också inse att vi talar om fel. 12-procentssiffran för förra året bygger till exempel på stickprov som togs av revisionsrätten

med hjälp av en fullständigt korrekt metod. Stickproven uppgår till 63 miljoner euro. Samtliga stickprov har rättats och återvunnits, och nödvändiga dokument har tillhandahållits. 12-procentsproblemet från 2006 är därmed löst.

Fel är inte slöseri med medel, utan fel är just fel som rättas. Alla uppgifter om vad som görs för att återvinna felaktigt utbetalda medel finns att tillgå från budgetkontrollutskottet.

I år har till exempel Regionala utvecklingsfonden fattat beslut om återvinning av nästan 2,3 miljarder euro från medlemsstaterna – förutsatt att det inte finns några andra korrigeringar. Men det är en process där vi förra året var mycket tuffare än tidigare, och ni måste ändå inse att vi talar om fel.

Samtidigt har revisionsrätten lämnat denna ansvarsbefrielse, denna rapport. På grundval av rapporten har de överlämnat hela två ärenden till Olaf för vidare granskning – ett ärende har avskrivits, och det andra är under utredning. Det här är de eventuella bedrägerifallen. Jag måste säga att situationen inte är så illa, även om vi naturligtvis måste se till att medlen används på rätt sätt överallt.

Justas Vincas Paleckis (PSE). - (EN) Herr kommissionsledamot! Till följd av finanskrisen och som ett tecken på solidaritet har lönerna för ministrar, parlamentsledamöter och även för ledamöter i Europaparlamentet och andra tjänstemän sänkts med 10, 15 eller 20 procent i vissa EU-länder.

Stöder ni detta? Jag vet att det är komplicerat att genomföra, men kan man åtminstone teoretiskt genomföra något sådant inom Europeiska kommissionen?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Med tanke på att energieffektivitet är ett av de prioriterade områdena för EU:s ekonomiska återhämtning och för klimatförändringen, anser jag att det är nödvändigt att inrätta en europeisk fond för energieffektivitet och förnybar energi för att anskaffa de offentliga och privata medel som behövs för att genomföra särskilda projekt inom EU. Detta skulle utgöra en effektivitetsmodell för användningen av EU:s offentliga medel. Jag vill gärna höra kommissionens synpunkter på detta.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. - (EN) Jag vet inte vad parlamentet har för inställning i lönefrågan. Det handlar om att ändra tjänsteföreskrifterna, vilket är en mycket komplicerad fråga. Den nuvarande kommissionen beslöt i början att inte ändra tjänsteföreskrifterna utan istället få denna apparat att fungera smidigt. Ingen har hittills, med tanke på hur komplicerat det är att ändra tjänsteföreskrifterna, på nytt föreslagit några ändringar.

Om vi instämmer i ett sådant förslag måste vi naturligtvis förhandla med våra arbetsmarknadsparter, fackföreningarna. Vi kan definitivt förhandla om detta eller ställa dessa frågor till dem, men möjligheterna är mycket små att tjänsteföreskrifterna ändras innan parlamentets och kommissionens mandatperioder är slut.

När det gäller fonderna förstod jag inte frågan. Föreslog ni att samtliga fonder skulle slås samman? Skulle ni kunna upprepa frågan?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (EN) Jag föreslår att man inrättar en europeisk fond med inriktning på energieffektivitet och som gäller projekt som genomförs inom EU. Jag anser att det skulle vara mycket betydelsefullt för den hållbara ekonomiska utvecklingen inom EU.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. - (EN) Det är en mycket stor fråga. Jag kan inte annat än lämna den vidare till mina kolleger.

Vi, tillsammans med parlamentet, frågar medlemsstaterna om medel av detta slag – dessa 5 miljarder euro – kan göras tillgängliga inkom för energieffektivitet. Hittills har det varit en mycket livlig diskussion om detta i rådet.

Det finns vissa möjligheter att stödja energieffektivitet genom sammanhållningsfonderna. Men att inrätta något slags ny fond kommer troligen att leda till många mycket långa diskussioner. Jag vet inte hur bra idén är eftersom energi fortfarande inte faller under gemenskapens behörighet – det är en strikt nationell fråga.

Jag är inte så entusiastisk över ett samarbete mellan medlemsstaterna för att inrätta olika finansieringsinstrument, när jag ser vad som händer med dessa 5 miljarder euro. Själva idén kan jag naturligtvis inte annat än stödja.

Talmannen. – Fråga nr 39 från **Manuel Medina Ortega** (H-1036/08)

Angående: Avtal med länderna i Andinska gemenskapen

Med tanke på de svårigheter av institutionell karaktär som Andinska gemenskapen i dag befinner sig i, anser kommissionen att det fortfarande är möjligt att nå ett gemensamt avtal med Andinska gemenskapen eller anser den att det är mer genomförbart med separata avtal med en eller flera medlemmar av denna organisation?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Tack för denna möjlighet att ta itu med den mycket intressanta frågan om vår utrikespolitik för Andinska gemenskapen.

Förhandlingarna mellan EU och Andinska gemenskapen körde fast förra sommaren på grund av Andinska gemenskapens oförmåga att enas om gemensamma förhandlingsståndpunkter inom vissa handelsrelaterade områden. Meningsskiljaktigheterna avspeglar i viss mån de skilda synsätten i de olika länderna i regionen i fråga om ekonomi- och handelspolitik.

Trots de ansträngningar som gjordes av vissa länder inom Andinska gemenskapen för att bryta dödläget kunde kommissionen endast konstatera att det inte längre fanns någon allmän enighet om att gå vidare med förhandlingarna. Under dessa omständigheter och utan att överge det medelfristiga målet att upprätta en associering mellan Andinska gemenskapen och EU, föreslog kommissionen rådet ett nytt förhandlingsformat med två inriktningar som godkändes av rådet den 19 januari.

För det första och i syfte att upprätthålla och stärka förbindelserna mellan EU och Andinska gemenskapen föreslår kommissionen att man ska utveckla och modernisera den politiska dialogen och samarbetsavtalet från 2003.

För det andra föreslår kommissionen att man ska förhandla fram flerpartsavtalet om handel utanför Andinska gemenskapens ram med de länder som är redo och har förmåga att engagera sig i ambitiösa och omfattande handelsförhandlingar som är förenliga med Världshandelsorganisationens (WTO) regler. Samtliga är naturligtvis inbjudna.

Med hänsyn till skiljaktigheterna mellan länderna i Andinska gemenskapen om handelsdelen av associeringsavtalen anser kommissionen att det föreslagna tillvägagångssättet är det mest lämpliga för att vi ska kunna gå framåt på ett pragmatiskt och konstruktivt sätt, samtidigt som vi fortsätter att stödja Andinska gemenskapen och den andinska integrationen.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Herr talman! Jag instämmer i er kommentar om att detta är det lämpligaste sättet att gå vidare på. Jag har tillbringat de senaste dagarna i Bolivia och har dagligen följt händelseutvecklingen.

Jag vill ställa en särskild fråga till er: när jag var där gjordes invändningen att dessa avtal kan strida mot Cartagenaavtalet – som Andinska gemenskapen grundas på – och att det avtalet kan behöva ändras.

Kan kommissionen tala om för mig om avtalen kan ingås för närvarande utan att man ändrar Andiska gemenskapens grundläggande akter?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Jag tycker att just den här frågan är ganska svår. Utifrån vad jag har läst i översikten anser jag att det på grundval av avtalet med Andinska gemenskapen är möjligt att gå vidare med detta, men jag skulle gärna vilja ge mer detaljerad information genom våra tjänsteavdelningar.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Europaparlamentet har fört upp sina förbindelser med Latinamerika till en ny nivå, eftersom Europaparlamentet nu har ömsesidiga förbindelser med nästan alla latinamerikanska parlament, inklusive det andinska parlamentet via den parlamentariska församlingen EU–Latinamerika. Är detta förstärkta, praktiska återvändande till bilateralism verkligen rätt inställning, eller bör vi sträva efter att föra en intensiv dialog med hela Latinamerika och endast beakta särskilda krav inom ramen för speciella avtalsarrangemang?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Ja, jag kan definitivt säga att det är kommissionens hållning. Vi har alltid stött avtal mellan multilaterala organisationer, och vi ser alltid farorna med bilaterala förbindelser som lätt kan leda till förvirring.

Jag är mycket glad över att jag ombads åka till Barbados för att underteckna ett frihandelsavtal mellan EU och fjorton länder i den västindiska regionen. Avtalet var en mycket stor bedrift. Genom det har handeln

uppmuntrats och ökat oerhört mellan dessa länder, och det har tagits emot som ett mycket positivt steg. Därför kommer vi naturligtvis att sträva efter detta multilaterala tillvägagångssätt.

Talmannen. – Fråga nr 40 från **Avril Doyle** (H-1045/08)

Angående: PMOI avfört från EU:s förteckning över terrorister

Den 4 december 2008 ogiltigförklarade förstainstansrätten rådets beslut av den 15 juli 2008 om att People's Mojahedin (PMOI) skulle kvarstå på EU:s förteckning över terrorister.

I domen underströks det att rådet brutit mot PMOI:s rätt till försvar och effektivt rättsskydd och att rådet inte heller bevisat att PMOI medverkade till terrorism. I domen tillades det att de handlingar som tillställts av Frankrikes regering inte byggde på seriösa och trovärdiga bevis och att domen gällde enskilda som misstänkts vara medlemmar av PMOI och inte PMOI självt.

Denna dom är den sista av sex domar från Storbritanniens High Court och Court of Appeal liksom från förstainstansrätten, vilka alla utfallit till PMOI:s favör och framhållit att PMOI inte medverkar eller planerar medverka till terrorism.

Vilken ståndpunkt intar kommissionen, som ju i detta sammanhang bör slå vakt om att lagen följs?

Vilken roll har kommissionen för att garantera en rättegång i vederbörlig ordning och naturlig rättvisa för varje organisation som kan hamna i detta läge?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Som ni alla vet fördömer EU terrorism i alla dess former och anser att kampen mot terrorism måste ske med respekt för de mänskliga rättigheterna för att vara effektiv och trovärdig.

Sanktioner mot terrorister vidtas inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, och kommissionen är bunden av de beslut som fattas enhälligt av medlemsstaterna i rådet. Kommissionen har följaktligen noterat att förstainstansrätten i sin dom av den 4 december 2008 ogiltigförklarade rådets beslut av den 15 juli 2008 där People's Mojahedin (PMOI) listades som en terroristorganisation.

Rätten anförde att PMOI:s rätt till försvar och effektivt rättsskydd inte hade respekterats. Framför allt hade inte skälen till att PMOI förts upp på förteckningen delgivits före beslutet. Organisationen hade därför ingen möjlighet att framföra sina synpunkter innan ett beslut fattades. För att tillämpa domen antog rådet den 26 januari 2009 en ny förteckning över personer och enheter som omfattas av de restriktiva åtgärder som gäller terroristorganisationer, och PMOI fanns inte med på denna förteckning.

I det avseendet är det också viktigt att lägga märke till att EG-domstolen i ett tillägg av den 23 oktober 2008 bekräftade att det nuvarande förfarandet för att föra upp terroristorganisationer på förteckningen, och som används av rådet när det gäller sanktioner som inte bygger på FN:s sanktioner, respekterar de mänskliga rättigheterna för berörda personer och organisationer. Det omfattar ett förfarande där båda parter hörs, skälen till att vederbörande förs upp på förteckningen ges i förväg och den berörda personen eller enheten kan framföra sina synpunkter.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja tacka för ert svar. När jag lade fram frågan den 17 december 2008 kunde jag faktiskt inte veta att de goda nyheterna skulle komma från utrikesministermötet den 26 december.

Låt mig klargöra att jag fördömer terrorism i alla dess former. Men jag måste samtidigt fråga om det är acceptabelt att något ministerråd konsekvent kan vägra att upprätthålla rättssäkerheten och inte ta hänsyn till förstainstansrättens domar?

Slutligen, har kommissionen mottagit några reaktioner – officiella eller på annat sätt – från den nuvarande regeringen i Iran sedan beslutet av EU:s utrikesministrar den 26 januari 2009?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Det var som sagt ett rådsbeslut, och nu har EG-domstolen visat på bristerna i beslutet. Jag förutsätter att rådet och andra EU-institutioner följer domstolens beslut.

EG-domstolen menade att beslutet inte följde materiella och förfarandemässiga krav, och rådet rättade sig efter detta beslut. Frågan har diskuterats i rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser), och rådet beslutade att organisationen inte ska finnas med på den nya förteckningen över terrorister som antogs den 26 januari 2009.

Jag har dock inte hört att vi har fått någon reaktion från den iranska regeringen. Tvärtom säger kolleger att den iranska regeringen inte har reagerat.

Jag tror att sådana här förfaranden gör det lättare att hantera alla olika detaljer när man gör upp terroristförteckningar över organisationer eller människor och att de ger möjlighet till motargument. Jag tycker att det är ett steg i rätt riktning.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Terroristlistan har uppenbarligen sammanställts på grundval av information som inte alltid är tillförlitlig. Efter det att People's Mojahedin of Iran (PMOI) ströks från förteckningen över terroristorganisationer, finns det några planer på en allmän översyn och uppdatering av EU:s terroristlista?

Siim Kallas, *ledamot av kommissionen.* - (EN) Denna förteckning revideras naturligtvis kontinuerligt. Om en medlemsstat föreslår en ny metod för att ta bort eller lägga till ett objekt på listan är det absolut en anledning till att se över listan igen. Det är en dynamisk process: det är inget som är konstant. Det måste finnas orsaker till att införa en ny metod, men om nya orsaker kommer fram kan den ses över.

Talmannen. - Fråga nr 41 från **Seán Ó Neachtain** (H-1049/08)

Angående: De framtida relationerna mellan EU och Island

Island är med i EFTA, de flesta ekonomiska relationerna mellan EU och Island omfattas av EES, Island har undertecknat Schengenavtalet och har många andra kopplingar till EU inom handel, ekonomi och i sociala frågor. Till följd av den finansiella krisen började en del rykten spridas om att Island, som fortfarande inte är med i EU, skulle gå med i euroområdet. Hur skulle detta påverka relationerna mellan EU och Island – i synnerhet samarbetet i frågor om miljön och sjöfart/fiskeri? Har kommissionen förberett en sådan utveckling? Är det möjligt att en sådan eventuell förändring skulle kunna leda till liknande avtal med andra stater som inte är med i EU?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande.* - (EN) Detta har verkligen blivit föremål för intensiva diskussioner, och det hade vi inte kunnat föreställa oss för ett år sedan. Vi kunde inte föreställa oss att vi skulle diskutera eventuella radikala förändringar i förbindelserna mellan EU och Island. Frågan är hur förbindelserna mellan EU och Island skulle påverkas om Island skulle gå över till euron utan att gå med i EU.

Jag vill först betona att just nu, medan vi talar, pågår en intensiv debatt om Island och landets förbindelser med EU, bland annat frågan om medlemskap i EU. Kommissionen följer debatten noggrant.

Frågan om Island ska ansöka om medlemskap i EU är helt och hållet det isländska folkets sak, och skulle Island lämna in en ansökan kommer kommissionen och medlemsstaterna att handla enligt de förfaranden som fastställs i fördraget. Jag försäkrar att vi kommer att behandla ansökan så snabbt som möjligt.

När det gäller frågan om att Island ska gå över till euron utan att gå med i EU kan Island naturligtvis ensidigt fatta ett sådant beslut, men det ska klart sägas att det är kommissionens bestämda åsikt, och även Europeiska centralbankens, att en unilateral "euroisering" inte är ett önskvärt politiskt alternativ för Island. Det skulle inte få någon positiv inverkan på förbindelserna mellan EU och Island.

Island är en möjlig kandidat för EU-medlemskap, och bör därför sträva efter långsiktig valutaintegration med euroområdet enbart i samband med EU-medlemskap. Det betyder att Island borde gå över till euron först efter att landet blivit EU-medlem och uppfyller villkoren som fastställs i fördraget.

Seán Ó Neachtain (UEN). - (GA) Herr kommissionsledamot! När det gäller era kommentarer om Islands ansökan om medlemskap i Europeiska unionen och om landet skulle lämna in en sådan ansökan med tanke på den nuvarande problematiska ekonomiska situationen – skulle EU tillämpa något slags brådskande system eller förfarande för att behandla en sådan ansökan? Hur skulle unionen kunna behandla en sådan ansökan snabbt, om det kunde göras?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande.* - (EN) Jag anser inte att Island ska specialbehandlas på något sätt. Tidigare förhandlade vi med länder som nu är medlemmar i EU, och nu pågår förhandlingar med länder som vill bli medlemmar i EU: vi måste ha samma metodik – det måste absolut gå till på samma sätt för alla. Förhandlingarna ska gå till på samma sätt som för alla andra kandidatländer. Jag ser ingen möjlighet till någon slags genväg i förhandlingarna.

Om sedan Island är väl förberett för medlemskapet är en annan fråga. Jag känner inte till i vilken utsträckning man redan antagit lagstiftning som motsvarar den i EU, men detta är en viktig fråga.

Jag är i vilket fall som helst säker på att medlemsstaterna anser att man måste ha en absolut rättvis ståndpunkt som är lika för alla länder som ansöker. Det är min åsikt. I kommissionen har det aldrig varit tal om någon specialbehandling eller genväg.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Om Island ansluter sig till EU eller euroområdet, hur tänker kommissionen förhindra att Islands illa åtgångna ekonomi och finansiella system äventyrar eurons stabilitet eller till och med rubbar eurosystemet grundval?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) I egenskap av vice ordförande i fiskeriutskottet vill jag be kommissionsledamoten att utveckla sina tankar kring hur ett EU-medlemskap kan påverka samarbetsavtalet om fiske mellan Island och EU?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Detta är två helt skilda frågor. Jag måste återigen betona att utgångsläget är att förhandlingarna måste gå till på samma sätt som för alla andra medlemsstater.

Men det är klart, Islands har en befolkning på strax under 300 000, så det är ett litet land och skulle inte bli en stor börda för EU:s ekonomi. Jag tror att grundtanken är att landet ska kunna bidra med något, att det är en ekonomi som kan övervinna de nuvarande svårigheterna.

Jag tror att medlemsstaterna kommer att bevaka Island mycket noggrant och kräva att landet först löser sina interna problem. Det är det första kravet, och därefter kommer frågan om vad Island kan bidra med till unionens ekonomi.

Återigen, när det gäller fiskeriavtalet är det en mycket specifik fråga. Jag drar mig till minnes att frågan varit uppe flera gånger vid tidigare utvidgningsförhandlingar.

Jag tror att fiskerifrågan kommer att bli den svåraste i förhandlingarna med Island, eftersom landet har stora fördelar som kommer att ifrågasättas av en del medlemsstater. Jag tror att detta blir nyckelfrågan i de framtida förhandlingarna.

Jag vet inte i vilken utsträckning det nuvarande avtalet kan tillämpas eller är lämpligt för de framtida förbindelserna mellan Island och andra medlemsstater. Men eftersom ni ingår i utskottet vet ni säkert att detta var en brännande fråga i förhandlingarna mellan Norge och vissa medlemsstater. Jag anser dock att ingen i dag kan säga exakt vilka utsikter eller vilka problem det kommer att finnas inom detta specifika område.

Talmannen. – Tack, herr kommissionsledamot, och tack för att ni i kväll hjälper oss med så många frågor. Fråga nr 50 från **Marian Harkin** (H-1073/08)

Angående: Den demografiska rapporten

I november 2008 offentliggjorde kommissionen sin demografiska rapport, där den beskriver de utmaningar som Europa kommer att konfronteras med under kommande årtionden som en följd av den åldrande befolkningen. I rapporten framhålls att dessa utmaningar kommer att kräva en mängd politiska åtgärder, däribland ett stärkande av solidariteten mellan generationerna när det gäller långsiktig vård, ett större erkännande av vårddyrkena samt sist men inte minst bättre stöd till anhängigvården.

I december 2008 offentliggjorde kommissionen sin rapport om omstruktureringen i Europa, där den också tog upp de demografiska utmaningarna och påpekade att Europas potentiella tillväxttakt skulle kunna minska vid en tidpunkt när betydande extraresurser kommer att krävas för att möta kraven från ett växande antal äldre personer, som behöver adekvata pensioner och en tryggad hälso- och sjukvård på lång sikt.

Kan kommissionen, med tanke på att anhängigvården är och fortsatt kommer att vara en väsentlig och ofrånkomlig del av vårt system för hälsovård och social omsorg, ge besked om vilka specifika åtgärder den har vidtagit för att ta fram politiska lösningar på dessa utmaningar, särskilt för att ge bättre stöd till anhängigvården?

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! I den förnyade sociala agendan som antogs i juli 2008 åtog sig kommissionen att ta itu med den åldrande befolkningens behov. Det åldrande europeiska samhället kräver en rad olika strategiska åtgärder, till att börja med en utvärdering av de nödvändiga reformerna av hälso- och pensionssystemen för att tillgodose den åldrande befolkningens behov, samtidigt som man beaktar hållbarheten hos de offentliga medlen för att stödja forskning om hur informationstekniken kan bidra till att förbättra äldre människors hälsa och levnadsvillkor.

Kommissionen håller för närvarande på att slutföra ett förslag till en gemensam rapport om socialt skydd och social integration 2009, och i och med detta kommer vi att sända en tydlig signal om behovet av att säkra lämpliga och hållbara inkomster på lång sikt, effektivisera tillhandahållandet av hälsovård och minska skillnaderna på hälsoområdet. I rapporten behandlas även de utmaningar som vissa av medlemsstaterna måste hantera på pensionsområdet och inom hälso- och långvården. Dessa beskrivs i de bifogade undersökningarna av enskilda länder.

Det är medlemsstaternas myndigheter som är behöriga att fatta beslut om politik för stöd till personer som inofficiellt vårdar anhöriga. Kommissionen kan dock agera som en katalysator för förändring och stödja medlemsstaternas insatser. Inom ramen för den öppna samordningsmetoden på området för socialt skydd och social integration strävar kommissionen efter att stimulera medlemsstaterna att utforma politik för stöd till anhöriga.

I den gemensamma rapporten för 2008 betonar kommissionen och medlemsstaterna betydelsen av politik för informella vårdgivare, inklusive en uppsättning åtgärder som möjligheter till utbildning och rådgivning, avlastande vård, ledighet för vård och lämpligt socialt skydd för informella vårdgivare. Dessutom stöder kommissionen inrättandet av sådan politik på nationell nivå genom sitt bidrag i form av undersökningar och konferenser om denna fråga.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Tack för svaret, herr kommissionsledamot! Ni talar om den åldrande befolkningens behov. Omsorg är naturligtvis ett av dessa behov. Ni nämnde reformering av pensionssystemet, och det är jag glad för. Människor som slutar arbeta, ofta för att ta hand om barn eller gamla, betalar inte in tillräckliga sociala avgifter, och det är ofta anhängigvårdare som inte har tillräckliga pensioner.

Ni sa att anhängigvårdare faller under medlemsstaternas ansvarsområde, och det instämmer jag i. Ni nämnde också i svaret till mig att Europeiska socialfonden kan användas för utbildning. Jag skulle gärna vilja att ni förklarar den tanken ytterligare.

Slutligen, när det gäller anhängigvårdarnas arbete: de är obetalda arbetare. Jag är intresserad av era åsikter och hur ni ser på anhängigvårdarna ur det perspektivet när det gäller anställning och sociala förmåner, vilket ligger under ert generaldirektorat.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) I samtliga fall, i alla kommissionsdokument, arbetar vi i medvetande om att alltför många personer kommer att börja vårda anhöriga i takt med befolkningens åldrande. Vi för även en mycket tydlig politik för jämställdhet mellan kvinnor och män, eftersom en av riskerna med en oplanerad utveckling är att det blir kvinnorna som i mycket större utsträckning får ta ansvaret för sjuka anhöriga, som i många fall är mycket gamla människor. Däremot är det medlemsstaternas ansvar att avsätta medel för anhängigvårdare. Medlemsstaterna kan ta fram de mest varierade system för att stödja anhängigvårdare, och de flesta medlemsstater har ett sådant system.

Eftersom ni nämnde Europeiska socialfonden kan jag säga att det är förståeligt att finansieringen av vård av anhöriga inte kan ske genom den fonden, men den kan däremot bidra till att utforma en hel rad viktiga program för anhängigvårdare. Utbildningen, som jag har nämnt, inriktas särskilt på att det faktiskt rör sig om ett specialiserat område i en viss bemärkelse, trots att den person som vi vill vårda kanske står oss nära och vi har känslomässiga band till honom eller henne, och trots alla goda avsikter och välvilja. Det är därför mycket positivt om dessa personer får möjlighet att förvärva en viss grundläggande kunskap och erfarenhet, eftersom resultatet är till fördel även för dem. Detta bidrar inte bara till att öka vårdens standard i allmänhet, utan underlättar avsevärt deras uppgift. Det är ett av skälen till att vi har valt denna inriktning.

Jag vill även betona något som inte har nämnts, men som vi också arbetar med, nämligen dålig behandling eller vanvård av äldre människor. I de flesta fall står det klart att vanvården inte beror på någon allmän karaktärsdefekt hos de ansvariga personerna, utan att det väldigt ofta rör sig om ett situationsmässigt misstag. Arbetsuppgifterna är helt enkelt för betungande, och de klarar inte av dem. Vi vill agera även på detta område genom Europeiska socialfonden.

Talmannen. – Eftersom frågeställaren är frånvarande utgår fråga nr 51.

Vi går vidare till nästa fråga ställd av Brian Crowley, men Eoin Ryan kommer att ersätta honom.

Fråga nr 52 från **Brian Crowley** (H-1056/08)

Angående: Fattigdomen i Europa

Solidariteten är en av de utmärkande egenskaperna för Europeiska unionen, vars gemensamma värden innefattar sådant som att satsa på människan, främja lika möjligheter och bekämpa fattigdomen. Kan kommissionen med tanke på detta ange hur man i framtiden kunde garantera att fattigdomsbekämpningsplaner på gemenskapsnivå kan integreras i nationell politik?

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! I och med inrättandet av Lissabonstrategin satte EU upp ett ambitiöst mål: att avsevärt minska fattigdomen till 2010. Sedan dess har unionen inrättat instrument för att nå detta mål. Den öppna samordningsmetoden på området för socialt skydd och social integration har bidragit till att förstärka kampen mot fattigdom och social utestängning, och har fungerat som ett stöd för medlemsstaternas insatser.

Detta samarbete mellan medlemsstaterna har gett mycket goda resultat. Jag kan nämna tre exempel: det finns nu 22 medlemsstater som har satt upp en målsiffra för att bekämpa barnfattigdom, både medborgarna och företagen är nu mycket nära involverade i de nationella strategierna för att bekämpa fattigdomen och strategier för social integration har inbegripits i många politikområden: sysselsättning, utbildning och yrkesutbildning, hälsa och bostäder. Alla relevanta politikområden har därför satts in i kampen mot social utestängning.

I den förnyade sociala agendan som kommissionen antog den 2 juli 2008 fastställs sju prioriterade åtgärdsområden, där kampen mot fattigdom och social utestängning ingår. Den förnyade agendan innehåller även förslag om att stärka den öppna samordningsmetoden. Syftet med EU:s plan för att stimulera tillväxten och sysselsättningen, som lades fram för stats- och regeringscheferna vid EU-toppmötet i december 2008, är att hantera effekterna av den finansiella och ekonomiska krisen, och även att stärka de reformer som redan genomförs inom ramen för Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning.

Kommissionen har även åtagit sig att regelbundet övervaka de sociala effekterna av den finansiella och ekonomiska krisen i medlemsstaterna och de åtgärder som vidtas på nationell nivå. Resultaten av detta verktyg för att övervaka de sociala effekterna av krisen ska offentliggöras en gång i kvartalet, och det kommer naturligtvis att främst inriktas på de mest sårbara grupperna.

Kommissionen kommer också att fortsätta att samarbeta med medlemsstaterna för att garantera ett effektivt genomförande av de rekommendationer som den antog i oktober 2008 om aktiv integration av de personer som står längst bort från arbetsmarknaden. Syftet med denna rekommendation är särskilt att öka effektiviteten i minimilönesystemen, som fortfarande inte är tillräckligt utvecklade i många medlemsstater. Med andra ord är det centralt att ge alla medborgare en chans att nå en anständig levnadsstandard, särskilt under den rådande krisen.

Jag vill gärna påminna er om att 2010 har utsetts till Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning. Det europeiska året kommer att inriktas på följande områden: stöd för att se till att socialt utestängda människors rättigheter och möjligheter garanteras för att de aktivt ska kunna återintegrera sig i samhället, betoning på alla samhällsmedlemmars ansvar i bekämpningen av fattigdom, beprövade metoder på området för social integration och slutligen att stärka de viktigaste politiska aktörernas åtagande.

Jag anser att de åtgärder som jag har nämnt visar att EU ständigt försöker tillgodose de mest sårbara gruppernas behov på ett konkret sätt, särskilt under den rådande ekonomiska situationen. Jag hoppas att medlemsstaterna kommer att reagera positivt på kommissionens uppmaning att hantera de sociala konsekvenserna av krisen. I detta syfte kan de utnyttja de gemenskapsinstrument som står till deras förfogande, särskilt Europeiska socialfonden och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

Eoin Ryan, frågeställare. – (EN) Jag vill tacka kommissionsledamoten för hans omfattande svar. När vi talar om sårbara grupper är naturligtvis en sådan grupp de unga, med tanke på den ekonomiska situation vi nu har och den ökande arbetslösheten.

I ekonomiskt besvärliga tider händer det mycket ofta att unga människor tyvärr hamnar i narkotikamissbruk. Är det möjligt att Europeiska socialfonden skulle kunna användas på ett målinriktat sätt för att försöka hjälpa unga människor med tanke på de problem detta förorsakar inte bara dem själva som individer utan deras familjer och hela samhället, och med hänsyn till de allvarliga effekter det kan få på samhället som ökar fattigdomen och problemen?

Min fråga är om det skulle vara möjligt att använda denna fond för just denna sårbara grupp.

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Kommissionens strategi är att även i denna svåra ekonomiska situation ta itu med all diskriminering och alla överträdelser av principen om lika möjligheter. Ni är naturligtvis väl medveten om att EU-lagstiftningen ger utrymme för positiva åtgärder, vilket innebär åtgärder som riktas mot grupper som befinner sig i en mycket svår situation. Generellt sett, i sina förslag till parlamentet underlättar kommissionen, eller – om förslagen godkänns – vill underlätta, användningen av Europeiska socialfonden och fonden för justering för globaliseringseffekter. När det gäller bestämmelserna, det vill säga strukturen, kan jag säga att det generellt sett inte finns något som hindrar att en avsevärd andel av dessa resurser inriktas på unga människor. Detta beror på de beslut som fattas av de enskilda projektsponsorerna, lokalsamhällena och beslut på nationell nivå. Det är fortfarande en öppen fråga, men i princip finns det inga hinder mot effektiv användning av resurserna för att främja unga eller andra grupper som befinner sig i en särskilt svår belägenhet.

Talmannen. – Frågestunden är härmed avslutad.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

(Sammanträdet avbröts kl. 19.30 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

14. Skydd av traditionella nationella och etniska minoriteter och av invandrarminoriteter i Europa (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Csaba Sándor Tabajdi, Hannes Swoboda, Jan Marinus Wiersma, Véronique De Keyser, Katrin Saks och Claude Moraes, för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, om skydd av traditionella nationella och etniska minoriteter och av invandrarminoriteter i Europa (O-0002/2009 – B6-0005/2009).

Csaba Sándor Tabajdi, *frågeställare*. – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Över 300 olika nationella och etniska minoriteter och språksamfund lever på den europeiska kontinenten. Av de 27 medlemsstaternas medborgare tillhör cirka 15 procent en traditionell nationell minoritet eller en invandrargrupp. EU:s mål är att bevara den kulturella mångfalden, men minoritetsspråk och minoritetsgrupper riskerar att dö ut eller assimileras. De stadigt ökande invandrargrupperna kämpar med en integrationskris; tänk bara på upploppen i de franska förorterna, i Paris utkanter, terroristattacker i London eller de etniska spänningarna i Nederländerna.

Är EU trovärdigt när det fördömer kränkningar av de mänskliga rättigheterna och av minoriteters rättigheter i tredjeländer? Kan EU:s beslutsfattare hantera problemen med nationella och etniska minoriteter i de potentiella kandidatländerna på västra Balkan på lämpligt sätt när några av medlemsstaterna inte klarar av att göra detta internt och när deras politik i själva verket är raka motsatsen till denna politik? De som inte kan eller inte vill ta itu med dessa frågor, som sticker huvudet i sanden, riskerar EU:s framtid.

Dagens debatt föregicks av en viss oro eftersom en del hävdar att den här frågan är alltför känslig. Ja, det är en ytterst känslig fråga. Vad skulle det bli av EU om vi bara diskuterar de frågor som inte stöter några intressen? Vi kan inte bara sopa dessa problem under mattan! EU:s medborgare förväntar sig att vi kommer med verkliga svar. EU måste garantera rättigheterna på lokal, regional och nationell nivå och på EU-nivå för de inhemska och traditionella minoriteterna, romerna och de flera miljoner personer som har minoritetsstatus och inte tillhör en oberoende stat, som till exempel katalaner, basker, skottar, bretnagare, elsassare, korsikaner, walesare, de ungerska minoriteterna i Rumänien, Slovakien och Serbien och andra nationella minoritetsgrupper.

Subsidiaritetsprincipen och självstyre, delade befogenheter och gemensamt beslutsfattande är tre av EU:s grundläggande värderingar. Det är mycket viktigt att olika former för gemensamt beslutsfattande, självstyre och autonomi inrättas på grundval av avtal mellan majoriteter och minoriteter, samtidigt som medlemsstaternas suveränitet och territoriella integritet fullständigt respekteras. När det gäller personer som tillhör invandrarminoriteter i en stat måste vi hjälpa dem att integrera sig så mycket som möjligt, och invandrarminoriteterna måste i sin tur visa högsta möjliga respekt för språket och sedvänjorna i staten i fråga. Om Europaparlamentet verkligen vill bli ett maktcentrum måste vi våga tala om dessa känsliga frågor.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar, herr Tabajdi! Respekten för minoriteter är en grundläggande princip i de villkor som måste vara uppfyllda innan ett nytt land kan ansluta sig till unionen. Köpenhamnskriterierna är särskilt inriktade på kandidatländerna för anslutning till unionen.

Respekt för rättigheterna för individer som tillhör minoriteter, inklusive respekt för principen om icke-diskriminering, är en av unionens grundprinciper. Unionen har emellertid inga allmänna befogenheter när det gäller skyddet av minoriteternas rättigheter. Det är de nationella myndigheternas uppgift att garantera skyddet av minoriteter, i enlighet med statens konstitutionella arrangemang och internationella åtaganden.

Frågor som rör den institutionella organisationen av eller självstyre för minoriteter hör också till medlemsstaternas behörighet. Likaså är det upp till varje medlemsstat att besluta om den ska underteckna eller ratificera ramkonventionen om skydd för nationella minoriteter och den europeiska stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk, vilka är de två viktigaste instrumenten som har inrättats av Europarådet.

Unionen har följaktligen inte, vilket antyds i frågan, behörighet att anta allmän lagstiftning för att fastställa normer för skydd av minoriteter och system för att kontrollera detta. Unionen kan emellertid anta åtgärder om vissa frågor som den har behörighet för och som har en positiv effekt på situationen för individer som tillhör minoriteter.

Kommissionen för till exempel en politik för att bekämpa diskriminering på grund av ras, etnisk tillhörighet eller religion. Detta kommer att garantera genomförandet av gemenskapsrätten på detta område och av det direktiv som kompletterar denna lagstiftning.

Antagandet av rambeslutet om bekämpande av rasism och främlingsfientlighet den 28 november är ett ytterligare exempel. Med detta rambeslut bidrar unionen till att förbättra situationen för individer från minoriteter när de drabbas av vissa typer av beteenden. EU har också agerat när det gäller situationen för den romska minoriteten.

Integrationen av invandrare blir en allt viktigare fråga för EU-medlemsstaterna. År 2005 lade kommissionen fram ett gemensamt program för integration, som ligger till grund för ramediktivet för en gemensam strategi för integration i EU. Dessutom har unionen anslagit en budget på 825 miljoner euro för perioden 2007–2013 i syfte att genomföra Europeiska fonden för integration av tredjelandsmedborgare.

Kommissionen kommer att lägga fram tre nya initiativ under 2009: Den tredje utgåvan av handboken om integration, det europeiska integrationsforumet, där civilsamhället kommer att involveras närmare i vårt arbete, och en webbplats om integration som kommer att fungera som en gemensam informationsportal om integration och främja utbyte av bästa praxis bland intressenterna på integrationsområdet.

EU:s roll i flerspråkighetsfrågor är inte att ersätta medlemsstaternas åtgärder, utan snarare att stödja och komplettera sådana åtgärder. Kommissionens politik för flerspråkighet omfattar såväl regionala språk som minoritetsspråk.

Respekten för språklig och kulturell mångfald är en av EU:s hörnstenar. Detta ingår nu i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna, där följande anges i artikel 22: "Unionen ska respektera den kulturella, religiösa och språkliga mångfalden."

I sitt senaste meddelande, antaget i september 2008, förklarar kommissionen att vart och ett av de många språken, vare sig de är nationella, regionala eller talas av minoriteter eller invandrare, tillför något extra till vår gemensamma kultur. De viktigaste verktygen som finns tillgängliga för unionen på detta område är finansieringsprogrammen, särskilt programmet för livslångt lärande 2007–2013.

Avslutningsvis är EU:s byrå för grundläggande rättigheter ett mycket värdefullt verktyg som vi använder för att samla in uppgifter som är användbara i utformningen och genomförandet av alla instrument och gemenskapspolitiken på detta område. Efter en begäran från Europaparlamentet till byrån för grundläggande rättigheter, vilken som bekant har sitt säte i Wien, omfattar byråns arbetsprogram för 2009 utarbetandet av en jämförande rapport om etnisk och rasbaserad diskriminering i EU. Detta kommer att ge oss möjlighet att uppdatera rapporten om rasism, som omfattade året 2007.

Det är vad jag kan berätta för er. Med andra ord, vi har ingen rättslig grund för att organisera skyddet av minoriteter. Denna fråga hör således till medlemsstaternas behörighet, även om unionen självklart måste agera för att undvika all diskriminering mot medborgare som tillhör en minoritet.

Rihards Pīks, för PPE-DE-gruppen. – (LV) Tack, herr talman! Csaba Sándor Tabajdi har tagit på sig en enorm uppgift – att försöka formulera och klassificera folkgrupper som har formats på historiskt olika sätt och som, i större eller mindre antal, lever i stater som präglas av ett annorlunda etniskt eller språkligt ursprung. Som vi vet har ländernas gränser och namn ofta ändrats under århundradenas lopp i Europa, både till följd av krig och när stater har förenat eller delat på sig, när riken har bildats eller störtat samman, och mycket ofta har folk, utan att ha flyttat någonstans eller ändrat liv, plötsligt blivit undersåtar till en annan kung eller invånare i ett annat land. På samma sätt har migration skett både på enskild nivå och genom förflyttningar av hela etniska folkgrupper. Vi har ärvt resultaten av allt detta. Alla som bor i EU i dag förtjänar utan tvivel ett värdigt liv och lika möjligheter. Men vad exakt kan vi verkligen kalla för en minoritet i dagens bemärkelse, och kan staterna enas om och utforma enhetliga kriterier? Detta är viktigt eftersom migrationen av i dag tar sig nya uttryck, både intern migration inom EU och migration från tredjeländer till EU. Enligt min mening borde först och främst specialister, forskare, historiker, etnografer och lingvister arbeta med detta, och sedan kanske politikerna kan få sista ordet. Om det är politikerna som inleder arbetet kommer vi omedelbart att märka av en avsevärd politisk subjektivitet och egoism, särskilt eftersom valet närmar sig. Tack så mycket.

Katalin Lévai, för PSE-gruppen. – (HU) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Över 45 miljoner människor som tillhör 57 olika minoriteter lever i EU och i andra europeiska länder. I dag när rasismens vålnad hemsöker Europa, när majoritetens chauvinism i nationalstaterna synbart ökar till skrämmande dimensioner i Central- och Östeuropa, kan vi inte längre sopa minoritetspolitiken under mattan. Som vi har hört – även från kommissionsledamoten – har EU ännu ingen uppsättning bestämmelser om skyddet av minoriteters identitet som gäller för alla medlemsstater. Minoritetsfrågan hör till medlemsstaternas behörighet, och därför måste dessa folkgrupper för det mesta nöja sig med vad de kan förhandla fram med sina egna regeringar. Det sammanlagda antalet medborgare i de central- och östeuropeiska medlemsstaterna som tillhör olika nationella minoritetsgrupper är avsevärt större än i Västeuropa, och deras problem är också mer komplexa. För att inte bara de nationella minoriteterna, utan alla som tillhör de stater som man faktiskt kan kalla för minoritetsstater i EU, verkligen ska kunna känna sig hemma i unionen är det nödvändigt att inrätta en rättslig ram inom EU-lagstiftningen med omfattande rättsliga normer för skyddet av minoriteter.

Vi måste inrätta politiska strukturer som inte syftar till exklusiva, utan delade behörighetsområden. Om en sådan struktur inrättas i EU kommer de nationella minoriteternas status att öka, och de ges nya möjligheter att skydda sitt språk och sin kultur. I detta avseende är ratificeringen av Lissabonfördraget av central betydelse, eftersom två av artiklarna i fördraget, tack vare den ungerska regeringens insatser, handlar om rättigheter för personer som tillhör en minoritet. Om fördraget antogs skulle det vara ett stort steg framåt i EU:s historia. Den rådande ekonomiska krisen är inte fördelaktig för minoriteterna, eftersom den leder till konflikter och ger grogrund för extrem högerdemagogi. EU har inte råd, särskilt inte just nu, att slå dövörat till för minoriteternas röster. EU får inte överge minoriteterna i dessa kristider.

Henrik Lax, för ALDE-gruppen. – En europeisk debatt om olika minoriteters ställning är mycket välkommen. En gemensam uppfattning om vilka rättigheter och skyldigheter som ska gälla för nationella, etniska eller språkliga minoriteter, för invandrare och för statslösa personer skulle på många sätt gynna dessa grupper och hela unionen. Närmare en tiondedel av EU:s medborgare tillhör i dag en nationell, språklig eller etnisk minoritet. Somliga, liksom jag svensktalande i Finland, behandlas väl. Andra diskrimineras eller förnekas. Det är viktigt att de nationella historiska minoriteterna ska kunna känna sig som fullvärdiga medlemmar i unionen. EU behöver stödet av sina minoriteter, och får inte försumma att ge dem möjligheten att aktivt delta i beslutsfattandet och arbetet för en trygg och harmonisk gemensam framtid.

Det är klart att identiska regler inte kan gälla för nationella minoriteter som för till exempel invandrarminoriteter. Invandrare behöver särskilt stöd för att kunna integrera sig i sitt nya hemland. Ett fall för sig är de statslösa som med alla medel ska uppmuntras att söka medborgarskap i sina värdländer.

EU behöver en gemensam syn på minoritetsfrågor, också för att kunna försvara sig och sina medlemsländer mot yttre påtryckningar och provokationer där minoritetsrättigheter används som slagträn för att så splittring och skapa oreda. Den ryska inblandningen och propagandan i bland annat Estland och Lettland är varnande exempel. Vi får inte ge vapen i hand åt dem som vill göra oss illa.

Europa behöver ett representativt minoritetsforum som skulle fungera som rådgivande organ i frågor som behandlas av Europaparlamentet och Europarådet. Viktigt vore också att detta parlamentsutskott skulle ges ett klart uttalat ansvar för minoritetsfrågor. Detta parlament bör anta ett uttalande om minoriteternas rättigheter.

Slutligen en konkret fråga: Är kommissionen beredd att ta ansvar för att en europeisk minoritetsdebatt kommer i gång och är den beredd att aktivt främja en rättvis behandling av unionens minoriteter och inte bara språklig mångfald som ofta används för att glömma bort minoriteterna? (*Applåder*)

Jan Tadeusz Masiel, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vissa minoritetsgrupper har funnits i medlemsstaterna i århundraden, medan andra är relativt nyttkomna.

Romerna är en av de traditionella minoritetsgrupper som har funnits i unionen så långt tillbaka som historieböckerna går. Jag måste tyvärr säga att romerna, även om de inte diskrimineras i mitt land, skulle kunna vara mycket mer integrerade. De delar den åsikten. Jag anser att romerna behöver mer stöd från staten. De behöver särskilt hjälp med yrkesutbildning och med utbildning i allmänhet.

Medlemsstaterna bör spela en ledande roll i integrationen av romer och andra minoritetsgrupper. Gemensam EU-lagstiftning skulle emellertid vara till mycket stor hjälp för oss i detta avseende. Jag tänker särskilt på att det är nödvändigt att fastställa rättigheterna och ansvaret för nyanlända från islamiska stater som har svårt att integrera sig i Europa.

Mikel Irujo Amezaga, för Vets/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag vill uttrycka min djupa tacksamhet för Csaba Sándor Tabajdis arbete med att utarbeta och lägga fram den muntliga fråga som vi diskuterar här idag, och även för hans enorma arbete med resolutionen, som vi tyvärr inte debatterar nu, men som vi säkerligen får tillfälle att diskutera vid kommande plenarsammanträden.

Denna resolution är nödvändig eftersom det står klart att vi måste försöka enas om en miniminivå för skyddet av minoritetsgrupper i EU, vilket inte finns för närvarande.

Jag delar inte kommissionsledamot Jacques Barrots uppfattning, som ofta skyller på att EU saknar behörighet på detta område. Det är en uppenbar motsägelse att nämna Köpenhamnskriterierna och andra typer av lagstiftning och samtidigt – när det kanske inte är av intresse eller när man kanske inte vågar vara modig nog – skylla på att EU inte har någon behörighet för att inte, så att säga, göra framsteg med skyddet av minoritetsgrupperna, eftersom vi till syvende och sist står inför ett evigt dilemma. Vi står inte inför ett problem, utan snarare en utmaning som EU måste möta, och denna fråga bör ses på det sättet.

Kathy Sinnott, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! I varenda medlemsstat i EU finns det grupper av människor som betraktas som avvikande på grund av egenskaper som etnicitet, språk, kläder, musikstil och religion. Om invånarna i landet hyser respekt för varje människas inneboende värdighet blir dessa skillnader en tillgång, och människorna får ett värde. Det är faktiskt så att om man erkänner varje människas värdighet betraktar vi inte alls minoriteter på ett negativt sätt. I många länder är denna respekt svag eller obefintlig. Detta leder till diskriminering, och minoriteterna kränks och förvisas till de fattigaste förhållanden.

I Köpenhamnsavtalet kräver vi att ett land som vill bli medlem i EU måste visa åtminstone minimalt acceptabla nivåer av respekt för alla människor inom landets gränser. Principen faller platt till marken om vi ignorerar dessa kriterier och tillåter länder där människor marginaliseras och behandlas illa att bli medlemmar i EU.

I Irland till exempel var många barn och vuxna med funktionshinder placerade på institution under värsta tänkbara förhållanden när vi blev medlemmar och i flera år därefter.

Trots Köpenhamnskriterierna existerar det i dag liknande fruktansvärda förhållande för sårbara minoriteter i länder som nyligen blivit EU-medlemmar eller som planerar att bli det. Helt klart ignoreras Köpenhamnskriterierna i dessa fall, och hur man behandlade minoriteter ansågs inte vara ett hinder för medlemskap. Detta upphäver syftet med avtalet. Om ett land för att bli EU-medlem måste uppfylla Köpenhamnskriterierna för hur man behandlar sina invånare, måste det vara möjligt att avslå medlemskap om landet inte gör det.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Vi talar om problemet med etniska minoriteter, men detta innebär främst den ungerska etniska minoriteten, herr Tabajdi. De etniska minoriteterna har nästan försvunnit helt under de senaste årtiondena i Ungern. Uttalandet från den tidigare ombudsmannen för minoriteter i Ungern, Jenő Kaltenbacha, bekräftar detta. Antalet slovakier som bor i Ungern har minskat från över 300 000 till 18 000 under den aktuella tidsperioden. För den decimerade slovakiska minoriteten används endast ungerska som undervisningsspråk i skolorna för etniska minoriteter i Ungern. I dessa skolor sker undervisning på slovakiska fyra timmar i veckan.

Det pågår ingen vendetta i Slovakien, och situationen för den ungerska minoriteten som bor i Slovakien är ojämförligt bättre. Undervisningsspråket är uteslutande ungerska i skolor för ungerska minoriteter. Slovakiska

lärs ut som ett kompletterande språk några timmar i veckan. Gudstjänster förrättas endast på ungerska i alla slovakiska församlingar i Ungern, och endast av ungerska präster. I Slovakien däremot är det endast ungerska präster som förrättar gudstjänst i ungerska församlingar.

Europaparlamentet ägnar paradoxalt nog ingen uppmärksamhet åt problemen för slovakiska, tyska, serbiska och andra missgynnade minoriteter i Ungern. Den ungerska minoritetens perifera problem diskuteras däremot ofta, och den slovakiska regeringen överväger för övrigt sådana frågor för närvarande. Som en del av den processen antog den slovakiska regeringen så sent som i dag en ändring av utbildningslagen för att se till att geografiska namn kommer att tryckas på ungerska eller ukrainska i läroböckerna för minoritetsskolor. Det är de ungerska politikerna och parlamentsledamöterna som under sken av att lösa etniska problem ständigt prackar på andra sina idéer om autonoma lösningar, inklusive territoriellt självstyre. Det senaste exemplet är när den ungerske presidenten tog upp denna fråga när hans rumänske motpart besökte Budapest, som kategoriskt avvisade detta. Sådana attityder måste demaskeras och kraftfullt fördömas i Europaparlamentet.

Kinga Gál (PPE-DE). - (HU) Andra sociala minoriteters intressen skyddas starkt genom antidiskrimineringslagstiftning, medan EU:s rättsliga skydd, för att inte tala om den politiska viljan, är betydligt mer återhållsamt när det gäller traditionella nationella minoriteter. Ändå är dessa minoriteters existens i EU inte en politisk fråga, utan ett faktum – det finns miljontals människor som bor i EU och som inte är invandrare. De bor i EU:s medlemsstater utan att någonsin ha flyttat från sitt fädernesland. Det enda som har hänt är att deras länders gränser har ändrats under 1900-talets gång, och de har lämnats kvar och står inför olösliga dilemman. Hur ska de kunna bevara sin identitet och samhörighetskänsla, hur ska de kunna ge sina barn en trygg bild av 2000-talet? Vi måste äntligen erkänna att dessa folkgruppers problem inte kan lösas enbart genom allmän lagstiftning om mänskliga rättigheter eller antidiskriminering. Dessa folkgrupper kräver med all rätt allt det som EU anser vara rättigheter för dem som tillhör en majoritet när det gäller befolkningsgrupper av liknande storlek. Det är skälet till att det krävs lagstiftning på EU-nivå och att EU måste hjälpa till. Sådana folkgrupper anser till exempel med all rätt att självstyre, vilket har skapat välstånd och utveckling för minoriteterna i Sydtyrolen i Italien, även skulle vara en önskvärd lösning för dem.

Olika former av självstyre – däribland kanske territoriellt självstyre – skulle verkligen innebära en positiv och hanterbar framtid för dessa folkgrupper. Det skulle inte finnas någon mystifiering kring dem, utan de skulle diskuteras öppet. Om ett sådant alternativ är en positiv lösning i en medlemsstat utan att statens territoriella integritet skadas, skulle det även kunna vara en bra lösning i andra medlemsstater. Dessa minoriteters rättmätiga krav, som bygger på grundläggande principer och befintlig praxis i EU, får inte vara tabubelagda frågor i 2000-talets EU!

Bárbara Dührkop Dührkop (PSE). – (ES) Herr talman! Det är underligt att vi under alla valperioder har diskuterat det obefintliga eller bräckliga rättsliga och materiella skyddet för en eller annan minoritetsgrupp i medlemsstaterna.

I och med den senaste utvidgningen mot öst har situationen oundvikligen blivit långt mer komplex.

Det finns över 100 minoritetsgrupper i EU-27 om vi lägger ihop de etniska och språkliga minoriteterna med grupper som är följden av invandring på senare tid. I detta sammanhang är det särskilt viktigt att nämna romerna – vilket redan har gjorts – en etnisk grupp som levt bland oss i århundraden. Den har sina egna särdrag och är den mest missgynnade av alla minoritetsgrupper.

Att fördubbla våra insatser för att nå en gradvis integration, om inte assimilerings, av dessa grupper och förverkliga vårt motto "förenade i mångfalden" är en stor utmaning för EU, herr kommissionsledamot. Det är ingen tillfällighet att det i Lissabonfördraget för första gången i EU:s historia görs ett uttryckligt omnämnande av rättigheterna för de folk som tillhör dessa minoriteter och deras egna värden.

Alla socialgrupper skiljer sig sinsemellan. Medlemsstaternas språklig-historiska minoriteter och deras erkända och obestridliga rättighet att uttrycka sig på sitt modersmål har lite eller inget att göra med nya migrationsflöden, som har sina egna identifierbara särdrag.

Vi tar den europeiska stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk som vår utgångspunkt och uppmanar Europeiska socialfonden att ägna uppmärksamhet åt och anslå medel för minoritetsgrupper.

År 2008 har just avslutats som Europeiska året för interkulturell dialog, men jag anser att dialogen bara har börjat. Nu måste vi dra fördel av denna drivkraft och fortsätta att sprida dialogen och inrätta kontrollmekanismer på EU-nivå i syfte att skydda minoritetsgrupper.

Jag avslutar med att säga att medlemsstaterna har en skyldighet att skydda och bevara traditionerna och värderingarna hos det mångkulturella EU som håller på att bildas, och Europaparlamentets skyldighet är att inrätta normer för integration inom en gemensam ram på EU-nivå för att underlätta en fredlig samlevnad.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Herr talman! En av tio EU-medborgare hör till en nationell minoritet. Många av dem känner sig som styvbarn i sitt eget hemland. De litar till EU för att vi ska garantera deras rättigheter och förbättra deras situation. Den viktigaste uppgiften som återstår för EU på människorättsområdet är att skydda minoriteterna. De rättsliga grunderna för ett effektivt minoritetsskydd finns där, men den politiska viljan att förverkliga detta brister ofta. Denna situation skulle kunna förbättras om Lissabonfördraget ratificerades, men det är i sig ingen magisk lösning. Det är viktigt att de befintliga institutionerna arbetar effektivt, och en särskilt viktig prioritering är att förstärka minoritetsfrågornas profil i verksamheten vid byrån för grundläggande rättigheter. Minoriteterna skulle se det som ett positivt tecken om den nya kommissionen har en kommissionsledamot som enbart ansvarar för minoritetsfrågor. Detta skulle vara en tydlig signal om att även minoriteterna är fullvärdiga medborgare i ett enande EU. Det får inte finnas några styvbarn i EU eftersom vi alla är minoriteter i den ena eller den andra bemärkelsen.

László Tőkés (Verts/ALE). – (HU) Herr talman! Jag välkomnar tacksamt och uppskattar varmt att frågan om skydd av traditionella nationella och etniska minoriteter och invandrare i EU har tagits med på dagens föredragningslista. Jag anser att det är beklagligt att vår gemensamma debatt i dag inte avslutas med ett beslut till följd av bristande stöd från de politiska grupperna, och att det fortfarande inte är möjligt att anta EU:s ramavtal om skydd av minoriteter. I de före detta kommunistländerna var principen om icke-ingripande allena rådande. Det är oacceptabelt att lösningen på minoriteternas problem på liknande sätt hör till de enskilda medlemsstaternas behörighetsområde inom EU. Jag anser att president Traian Băsescu uttalanden i Budapest, när han avtog de transsylvanska ungrarnas rättmätiga krav på kollektiva rättigheter och självstyre, är en kvarleva av den diktatoriska hållningen under kommunisttiden. EU är ett gemensamt hem även för de nationella, etniska och religiösa minoriteterna, och just därför kan EU inte längre skjuta upp frågan om att ge dessa minoriteter ett institutionellt och rättsligt reglerat skydd.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Herr talman! Våra kulturer styrs av rättsstatsprincipen, och det är därför rätt och riktigt att försvara rättigheterna för en enskild medlem av en minoritet, men det skulle vara farligt att lagstifta om icke-nationella minoriteters rättigheter som folkgrupper i sig.

För icke-nationella minoriteter, och jag talar endast om dem, går det inte att lösa frågan på gemenskapsnivå, eftersom detta oundvikligen kommer att leda till att sammanhållningen i många europeiska nationer raseras. Där rättsstatsprincipen råder måste regleringen av samlevnaden mellan människor förbli en nationell behörighet. Om majoriteten blir minoritetens fiende i denna fråga skulle detta innebära att demokratin allvarligt ifrågasätts.

Ställda inför fattigdom eller faror i sitt land flyr en del människor för att söka skydd. Asylrätten är ett sätt för människor att göra något handgripligt åt sin situation. Lyckligtvis har detta blivit en grundläggande rättighet, men precis som är fallet med alla rättigheter är den även förknippad med en skyldighet. I det här fallet är skyldigheten att acceptera reglerna, språket och sedvänjorna i det nya landet.

Asylrätten är en värdefull rättighet eftersom den är en naturlig mänsklig rättighet. Att tillhöra en minoritet betyder inte automatiskt gemensamma rättigheter. Den slutliga lojaliteten måste alltid vara till det land man har slagit sig ned i. Det är en illusion att tro att obeständiga grupper, med olika historiska minnen, kan mejslas samman till ett land. Med tiden kommer detta endast att ge upphov till en känsla av likgiltighet eller leda till bittra strider.

Antingen finner man sig till rätta i sitt nya hemland, eller så flyttar man tillbaka. Det är den skyldighet som härrör från friheten att komma och gå.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Jag vill uttrycka mitt stöd för skyddet av minoriteter och respekten för deras kulturer, språk och sedvänjor. Jag anser att alla medlemstater bör inbegripa hänvisningar till minoriteter i sin lagstiftning på olika områden.

I det här sammanhanget anser jag att Rumäniens lagstiftning på detta område är särskilt väl utformad och att den skulle kunna fungera som en modell för andra medlemsstater. Ett levande bevis på detta påstående är en ledamot här i parlamentet, som jag hyser stor respekt för, som föddes, växte upp och studerade inom Transsylvaniens ungerska folkgrupp och nu framgångsrikt företräder Ungern här i parlamentet. Skyddet av minoriteter får emellertid inte leda till överdrifter, som kollektiva rättigheter, främjande av självstyre eller självbestämmande, inklusive territoriellt.

Jag anser inte heller att det är särskilt lämpligt att dela upp minoriteter i olika kategorier eftersom detta kan ge intryck av att dessa kategorier måste behandlas på olika sätt. Alla medborgare måste behandlas lika och ha samma rättigheter och skyldigheter gentemot de samhällen de lever i. Decentralisering och lokalt självstyre enligt nationell lag måste avspejla alla medborgares ambitioner, vilken nationalitet eller etnisk bakgrund de än har. Det är inte normalt att diskutera begrepp som ännu inte har fastställts i den befintliga internationella rätten och inte är godtagna på medlemsstatsnivå. Vi behöver inte heller anta Europarådets bestämmelser på detta område.

Den romska minoriteten förtjänar ett särskilt omnämnande. Jag är fast övertygad om att gemensamma EU-program, särskilt på utbildningsområdet, skulle bidra till att avsevärt påskynda romernas integration.

Avslutningsvis vill jag påminna er om att alla nationer, hur stora de än är, ändå är minoriteter jämfört med EU:s 500 miljoner medborgare.

Monika Beňová (PSE). – (SK) Skyddet av minoriteter är obestriddligen en av de allra viktigaste principerna, och i mitt hemland Slovakien garanteras ett exceptionellt högt skydd för minoriteterna. Om vi tänker på de etniska minoriteterna kan man säga att denna skyddsstandard även garanteras i form av kulturell och utbildningsmässig autonomi, eftersom vi har ett universitet för vår största minoritet.

Jag anser emellertid att det är fullständigt olämpligt att inleda en diskussion om territoriellt självstyre eftersom jag betraktar detta som en mycket viktig politisk och rättslig fråga och även som en rent hjärtslitande fråga i humanistiska termer. Det skulle kunna orsaka en enorm olycka för människorna. Att börja diskutera territoriellt självstyre skulle också hota EU:s enighet och framgångsrika utveckling i grunden.

Herr kommissionsledamot! Avslutningsvis och eftersom ni har talat om respekt – ja, det är helt riktigt att majoritetssamhället bör hysa den allra största respekt för sina minoriteter, men jag anser att även minoriteterna i ett sunt fungerande samhälle bör hysa lika stor respekt för det samhället.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Csaba Tabajdi för hans utmärkta arbete. Det är synd att vi inte kan avsluta våra debatter med en resolution.

Jag är övertygad om att minoritetsrättigheterna måste bli en del av gemenskapens regelverk. Tyvärr är kommissionen mycket motvillig till att föreslå några åtgärder på området. Vi måste komma ihåg att minoritetsrättigheterna är en integrerad del av de mänskliga rättigheterna, och därför måste vi ha så höga normer som möjligt. Låt oss inte glömma att respekten för och skyddet av minoriteter är ett av Köpenhamnskriterierna. Kommissionen tillämpar inte ens kriterierna korrekt vid anslutningsförfarandet.

Vi är beredda att bevilja inträde, och sedan hoppas vi att situationen ska förbättras efteråt, men efter anslutningen finns det fortfarande inga verktyg för att åtgärda problemet, som kommissionsledamot Jacques Barrot påpekade förra månaden. Vi har utarbetat en gemensam EU-norm för minoritetsrättigheter, och detta är ett absolut krav.

Edit Bauer (PPE-DE). – (HU) Tack, herr talman. Det finns få politiska områden inom EU där det finns dubbla måttstockar. Köpenhamnskriterierna om minoriteters rättigheter gäller anslutningsländerna – vilket vi redan har hört här i dag – men samma rättigheter finns inte inom gemenskapsrätten. Om EU:s rikedom ligger i dess olika kulturer och ingen vill att små nationers kultur och språk ska försvinna, då har etniska minoriteter ett ännu större behov av skydd, inklusive rättsligt skydd. I de nya medlemsstaterna har det skenbara skydd som gavs av den socialistiska internationalismen försvunnit, och nationella stämningar har intensifierats. Dessutom uppkommer ofta olika former av förtryckande nationalism i de nya medlemsstaterna, särskilt på grund av att inte ens Köpenhamnskriterierna är bindande längre. Vi ser ofta att assimilationistiska ansträngningar förstärks – som påstås vara i minoritetens eget intresse. Tyvärr är detta ett politiskt verktyg som utnyttjas av populistiska partier för att vända majoriteten mot minoriteten.

Interna rättsliga normer för att skydda minoriteternas rättsliga status måste oundvikligen inrättas. Dessa normer måste följa bästa praxis på EU-nivå och bygga på de olika formerna av självstyre, som inte nödvändigtvis behöver betraktas som något slags politiskt brott eller förkastas. I stället bör subsidiaritetsprincipen utvidgas för att ge minoriteter möjligheten att fatta beslut i de frågor som berör dem. Kanske skulle den öppna samordningsmetoden vara ett lämpligt verktyg i detta avseende till dess att en rättslig grund inrättas. Jag vill ställa följande fråga till kommissionsledamoten: skulle det inte vara möjligt att använda detta alternativ, denna metod, för att lösa frågan om minoriteternas rättsliga status? Avslutningsvis vill jag tacka Csaba Sándor Tabajdi för hans utmärkta arbete på detta område.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Vi har en konsekvent uppsättning av bestämmelser, kriterier och rekommendationer på EU-nivå för att garantera skyddet av medborgare som tillhör nationella minoriteter, och de överträds relativt sällan inom EU. Rumänien har beviljat sina minoriteter nationella rättigheter som går längre än de relevanta EU-normerna på detta område. De rumänska ledamöterna av Europaparlamentet som är etniska ungrare är levande bevis på detta.

Det är centralt för den interetniska harmonin i EU att de mänskliga rättigheterna respekteras, och alla separatistiska stämningar som uppkommer till följd av en försämring av de etniska rättigheterna måste stoppas. EU-projektet handlar om integration, och inte om att skapa enklaver baserade på etniska kriterier.

Jag anser att vi bör uppmärksamma situationen för nationella minoriteter i EU:s grannländer i större utsträckning, särskilt om det handlar om medborgare av samma nationalitet som några av medlemstaterna. Ett exempel på det är rumänerna i Ukraina, Serbien och Moldavien, som berövas sina grundläggande rättigheter och utsätts för en intensiv process av avnationalisering.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Herr talman! I EU finns det flera fall av språk som talas av europeiska folkgrupper som inte kan användas i debatter i Europaparlamentet eftersom de inte är erkända som statliga språk. Detta är en förlust för den representativa demokratin.

Ett av dessa fall är det baskiska språket, euskera, som inte är ett minoritetsspråk utan ett officiellt språk, åtminstone i södra delen av Baskien, som administrativt är klassad som en del av den spanska staten. Detsamma gäller emellertid inte – och ta inte detta personligt, herr kommissionsledamot – i den norra delen av Baskien, som är knuten till den franska staten. Den franske presidenten förklarade inför FN:s generalförsamling att ett förnekande av respekten för nationella identiteter och språk är att så förödmjukelsens frön, och att det inte kan finnas fred i världen utan denna respekt. Trots detta tas inte minsta hänsyn till vare sig euskera, korsikanska, bretonska eller occitanska på officiell nivå, och det ges inte heller något stöd för att se till att användningen av dessa språk respekteras och uppmuntras.

Därför uppmanar jag byrån för grundläggande rättigheter att övervaka denna situation och att arbeta för att se till att det inte sker några överträdelser av något europeiskt folks rätt att använda sitt modersmål i medlemstaterna, att dessa medborgare inte diskrimineras och att alla inhemska språk betraktas som officiella inom respektive territorium.

(Talaren fortsatte på baskiska.)

Eskerrik asko jaun-andreok zuen laguntzagitik Europako hizkuntza guztien alde.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar denna debatt, desto mer då Europas historia visar att i kristider kan etniska spänningar skapa oro i annars stabila situationer. Jag vill gärna tro att avsikten hos de personer som inledde debatten är att fästa uppmärksamheten vid de generösa kärnvärdena och förhållanden i EU, eftersom vi faktiskt har de bästa normerna i världen för hur man behandlar minoriteter. Därför bör vi säga klart och tydligt att vi i parlamentet inte accepterar och inte kommer att acceptera några splittrande handlingar eller någon sänkning av de normer jag just nämnde.

Precis som kommissionsledamot Jacques Barrot underströk finns det i vartenda land i EU en tydlig och oftast officiell lagstiftning som garanterar skyddet av den kulturella mångfalden. Men finns det några alternativ till högre utbildning för att uppnå ett hållbart multietniskt samhälle? Exempel ur verkliga livet visar att om vi löser frågor som har att göra med utbildning gynnar vi gemenskapens utveckling. Utbildning är i sig själv enande snarare än splittrande. Genom utbildning lär vi oss att vi alla utgör en minoritet för någon annan. Babeş-Bolyai-universitetet i Rumänien, i staden Cluj i Transsylvanien, är ett exempel på ett multikulturellt universitet som Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa ofta tar upp som ett exempel på multikulturell och interetnisk förträfflighet.

Där det finns behov av det ingår högre utbildning på minoritetsspråk som en del i det nationella utbildningssystemet. Ett exempel är Sapiauniversity i Rumänien.

Dessa positiva exempel betyder dock inte att vi inte kan släppa på kontrollen, och vi måste inse att den kanske svåraste utmaningen ligger framför oss: att lösa den besvärliga situationen för romerna i hela Europa. Som jag ser det är utbildning det mest effektiva för att på lång sikt lösa detta extremt svåra problem i Europa. Jag skulle väldigt gärna vilja se en praktiskt inriktad debatt om hur Europa tänker använda vårt unika utbildningssystem så att vi kan fortsätta att vara förenade i vår mångfald.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Europarådet är den institution som övervakar respekten för de mänskliga rättigheterna, och skyddet av minoriteter hör till medlemsstaternas behörighet enligt subsidiaritetsprincipen. Traditionella och etniska minoriteter, migrantminoriteter och invandrare måste respektera den nationella lagstiftningen i den medlemsstat där de är bosatta.

Jag anser att integrationen av nya migrantminoriteter inte bör ingå i den gemensamma invandringspolitik som EU utformar för närvarande. Denna politik kan fastställas först när de befintliga hindren för den fria rörligheten för arbetstagare från de medlemsstater som anslöt sig till EU efter 2004 försvinner inom EU.

Skyddet av migrantminoriteter ingår i de principer som främjas av det sociala Europa. Att ge alla EU-medborgare rättvisa arbetsvillkor, oavsett ursprungsmedlemsstat, garanterar dem ett anständigt liv. Som europeisk socialdemokrat stöder jag utformandet av en EU-ram för laglig invandring, men först och främst förespråkar jag aktivt att EU:s grundläggande principer ska gälla för alla EU-medborgare.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Tyvärr läggs detta förslag till beslut endast fram inför parlamentet i form av en fråga i dag. Företrädare för traditionella minoriteter och folkgrupper har genom fredliga parlamentariska medel försökt övertyga majoriteten om att det som var bra för de 14 EU-medlemsstaterna kommer att vara bra för hela EU. De traditionella nationella minoriteterna finner att de plötsligt bor i ett helt nytt land utan att de har gjort något, utan att någonsin ha flyttat från sina hemländer sedan århundraden tillbaka. Ingen frågade dem om de ville byta nationalitet eller anta ett nytt officiellt språk. Dessa traditionella nationella minoriteter är de mest lojala medborgarna i alla länder. Trots krig, ekonomiska kriser, interna politiska strider och assimilering har de inte övergett sitt månghundraåriga fädernesland, som samtidigt är deras nya hemland. Deras lojalitet har förblivit obruten. Just därför är det oförståeligt att de flera dussin miljoner starka befolkningarna i stora länder skulle frukta några hundra tusen eller som mest en halv miljon medlemmar av en minoritet.

De olika former av självstyre som finns i EU, såsom territoriellt och kulturellt självbestämmande, är följden av en samförståndspolitik mellan majoriteten och minoriteten och har inte lett till att den ekonomiska, politiska eller sociala makten har försvagats i staten i fråga eller i EU. Mitt land Rumänien har funnits i sin nuvarande form sedan 1920. År 1930 omfattade befolkningen på detta territorium 28 procent icke-rumäner, i dag har den siffran sjunkit till 10 procent. Det finns flera andra medlemsstater förutom Rumänien som har liknade problem. Det finns lagar och rättigheter, men genomförandet av dem kan inte garanteras, trots att språklig, etnisk och regional mångfald är ett europeiskt värde. Därför är det viktigt att utarbeta förslag till riktlinjer som grundas på befintliga framgångsrika exempel inom EU, som är godtagbara för alla och inte inkräktar på staternas territoriella integritet.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Tack så mycket, herr talman. Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först och främst vill jag med glädje välkomna Csaba Sándor Tabajdis initiativ, vars målsättning är att förbättra situationen för de minoriteter som lever i EU. Även om det finns utmärkta exempel på nationella minoriteter som betraktas som ett värde och en möjlighet i EU, som i Sydtyrolen eller på Åland, stöter vi tyvärr även på den motsatta inställningen i Östeuropa, ibland till och med i uttalanden från statsmän. Det är just av det skälet som vi kraftfullt måste motsätta oss uttalanden där man kategoriskt och oupphörligen avvisar nationella minoriteters krav på självstyre, genom att hänvisa till de krav som har fastställts av EU. Vi måste följaktligen agera beslutsamt och förklara att nationella minoriteter har rätt till självstyre i form av utövande av minoritetsrättigheter på gemenskapsnivå, och vi måste även garantera dessa grundläggande rättigheter genom EU:s rättsliga system. Jag stöder därför helhjärtat utarbetandet av en heltäckande förordning om skydd av minoriteters rättigheter på EU-nivå. Tack så mycket.

Michl Ebner (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Denna dag är en mycket speciell tilldragelse, och äran för det kan vi tillskriva Csaba Sándor Tabajdi, ordföranden för den tvärpolitiska gruppen och minoriteternas förkämpe. Jag vill särskilt tacka honom för detta.

I dag använder jag det italienska språket, som är statens språk och inte mitt modersmål. Jag gör detta av ett särskilt skäl: ett stort antal etniska minoriteter från olika länder och etniska grupper lever i Italien. I dag vill jag använda detta som en demonstration – även för att visa att en etnisk minoritet inte blir en minoritet av sig själv, utan att det krävs solidaritet – för att ge dessa minoriteter en röst här i parlamentet. Jag vill också påpeka för de italienska minoriteter som lever utomlands att de inte skulle ha den möjligheten annars.

Jacques Barrot talade om icke-diskriminering i dag. Jag anser att icke-diskriminering inte är tillräckligt, utan att vi måste åstadkomma lika rättigheter, och det kan vi göra först när vi ger minoriteterna tillräcklig hjälp för att nå en likvärdig nivå som majoriteten. Därför behöver vi positiv diskriminering i vissa situationer. Jag anser att det är en tanke som bör vidareutvecklas.

EU har befogenheter. Genom att tillämpa artiklarna 21 och 22 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna och artikel 2 i Lissabonfördraget – låt oss hoppas att de träder i kraft så snart som möjligt – tillsammans med Köpenhamnskriterierna och en viss flexibilitet och juridisk fantasi, skulle vi kunna uppnå många saker. Jag vill särskilt nämna artikel 2 i Lissabonfördraget om skydd av individens rättigheter – och här vill jag speciellt tacka f.d. utrikesminister Franco Frattini, som på ett avgörande sätt bidrog till att den artikeln kunde tas med.

Vi hoppas på skydd av minoritetsgruppernas rättigheter; det är vårt mål. Eftersom det finns 168 minoritetsgrupper i EU och cirka 330 på den europeiska kontinenten, upplever 100 miljoner av medborgarna på denna kontinent denna situation. Vi i Sydtyrolen har nått en nivå som självklart kan förbättras, men som trots detta är mycket, mycket bra. När jag hör från företrädare för majoritetsbefolkningar här i parlamentet att deras minoriteter behandlas väl blir jag något misstänksam. Jag skulle mycket hellre vilja höra att företrädarna för dessa minoriteter själva förklarade att de behandlas väl.

Vi i EU måste förstå att minoriteter utgör ett mervärde, en bro mellan kulturer, mellan folk och länder. Vi måste arbeta för enighet i kulturell mångfald.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Mina damer och herrar! Den språkliga och kulturella mångfald som vi värdesätter som en tillgång för EU blir ofta ett problem på medlemsstatsnivå, särskilt i områden där gränserna har ändrats till följd av historiens skiften, eller när minoriteten har blivit majoriteten och majoriteten har blivit minoriteten, som i mitt hemland Estland. I sådana fall är det sannerligen en enorm utmaning för ett enda land.

På EU-nivå är det emellertid mycket viktigt att man inte tillämpar dubbla måttstockar. Köpenhamnskriterierna, som har nämnts tidigare av talare i flera inlägg, och som de nya stater som anslöt sig var skyldiga att uppfylla, har redan diskuterats, men vi var även mycket väl medvetna om att dessa kriterier, just dessa krav – till exempel på utbildningsområdet – inte uppfylls i många av de gamla medlemsstaterna. Det är oerhört viktigt att alla länder behandlas på samma sätt, och att miniminormer gäller för alla.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE). – (RO) Först och främst anser jag inte att EU behöver en gemensam politik för minoriteter. Vi är skyldiga att skapa lika rättigheter för alla EU-medborgare, oavsett etnisk bakgrund. Men om de som har tagit upp denna fråga verkligen vill ha en EU-politik på detta område, kan vi försäkra dem om att den rumänska lagstiftningen till exempel kan betraktas som en modell för god praxis.

Rumänien har kanske den mest generösa och moderna lagstiftningen för nationella minoriteter i hela Europa. Minoriteterna åtnjuter långtgående politiska och sociala rättigheter, identiska de rättigheter som medborgare åtnjuter. Minoriteter av avsevärd storlek, som ungrarna, har rätt till utbildning på sitt modersmål på alla nivåer. Företrädare för minoriteter har rätt till säten i parlamentet, även om de inte har fått de nödvändiga rösterna. I själva verket har det ungerska minoritetspartiet, som har nämnts här i kväll och under gårdagskvällens debatter, ingått i den rumänska regeringen i 12 av de 19 år som Rumänien har fungerat som en demokratisk stat.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Minoriteter av alla slag måste stödjas, inte bara för att bevara deras unika identitet, värderingar, traditioner och språk, utan även för att utveckla deras kultur. Enligt min åsikt är Rumänien, som är en odelad suverän stat, ett mönsterland när det gäller respekten för de enskilda rättigheterna för medlemmarna av alla minoriteter.

Jag välkomnar de framsteg som mina kolleger har gjort, och även deras ständiga engagemang i skyddet av etniska, traditionella eller nationella minoriteter. Detta är en lovvärd och välkommen inställning. När det gäller relationerna mellan majoriteten och minoriteten vill jag emellertid råda er i två aspekter: 1) För det första anser jag inte att endast medlemmarna av en minoritet bör göras delaktiga i åtgärder av det här slaget, utan majoriteterna måste också hantera minoritetsfrågor i samma utsträckning, just för att stödja och skydda det vi kallar "enhet i mångfald", vilket finns i Rumänien. 2) Jag anser likaså att även minoriteterna bör beakta majoritetens status, eftersom dessa två enheter bildar, men endast tillsammans, den homogena helhet som bidrar till den naturliga utvecklingen av alla samhällen.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (RO) Som ett inlägg i den här debatten skulle jag vilja kommentera att de nationella minoriteterna gör en stor affär av sina krav, eftersom de inte har argument för att stödja alla de rättigheter som de kräver. Man skulle kunna uttrycka det på följande sätt: "Inget gott kommer ur bråk, och bråk skapar inget gott."

EU kan inte bara skydda minoriteterna i sin lagstiftning och därmed missgynna andra nationella befolkningsgrupper till följd av att vi tillåter positiv diskriminering. Jag skulle vilja ge ett exempel där verkligheten motsäger de påståenden som framförts. Några har hävdade att de ungerska minoriteternas

rättigheter inte respekteras på utbildningsområdet i Rumänien, och eftersom jag har ett förflutet inom utbildningsväsendet nämner jag Rumäniens universitet som exempel, som följer EU:s normer för behandlingen av minoriteter.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Som ett inlägg i den här debatten skulle jag vilja betona försämringen av de religiösa rättigheterna för de rumäner som lever i Timocdalen i Serbien. Vi talar om en folkgrupp bestående av fler än 100 000 rumäner.

Jag vill ta tillfället i akt att uttrycka min oro för beslutet som fattats av kommunfullmäktige i den serbiska staden Negotin om att riva grunden för en rumänskspråkig ortodox kyrka, trots att prästen Boian Alexandru har erhållit alla nödvändiga tillstånd. Detta skulle bli den andra kyrkan för de rumäner som lever i Serbien. För sin fräckhet att bygga den första kyrkan fick fader Alexandru betala med en villkorlig dom på två månader. Jag vill betona att serberna i enlighet med artikel 5 i stabiliserings- och associeringsavtalet har förbundit sig att respektera de mänskliga rättigheterna och skydda etniska och religiösa minoriteter.

Jag vill avsluta med ett utdrag ur ett brev från fader Alexandru, där han uttrycker förhoppningen om att de serbiska myndigheterna inte kommer att riva hans kyrka, där gudstjänsterna kommer att förrättas på rumänska. Jag citerar: "... att även hjälpa oss att erhålla dessa rättigheter i det land där vi lever, i Serbien, så att vi åtminstone får ha vår egen kyrka och skola och kan tala rumänska".

Adrian Severin (PSE). – (EN) Herr talman! EU har ännu ingen jurisdiktion när det gäller de nationella minoriteternas status i de berörda medlemsstaterna. Detta utgör dock inget problem eftersom alla medlemsstater också är medlemmar av Europarådet, en organisation som är väl rustad att möta och har stor erfarenhet av problemet. Om ytterligare en organisation skulle utföra samma arbete som rådet skulle det vara till skada för vårt arbete för minoriteterna och endast skapa förvirring och frustration.

Jag är oroad över att våra metoder för minoriteternas rättigheter i alltför hög grad betonar lösningar som gällde för kanske årtionden och århundraden sedan. Jag tror att det även inom detta område vore bättre att vi utvecklade vår fantasi mer än vårt minne.

Slutligen, istället för att hela tiden göra om samma sak borde EU hellre utveckla ett koncept för gränsoverskridande skydd av kulturella rättigheter på en kontinent där vartenda etnokulturellt samhälle också utgör en minoritet.

Dragoș Florin David (PPE-DE). – (RO) I det rådande världsomfattande klimatet av globalisering och fri rörlighet anser jag att de tankar som uttryckts här i kväll om territoriell bestämmanderätt inte är logiska. Antalet rumäner som lever i Spanien och Italien överstiger säkerligen en miljon, men jag tror inte att de skulle begära territoriellt självstyre i dessa länder.

Jag anser att det skulle vara en utmärkt idé att inrätta ett utskott eller ett underutskott inom Europaparlamentet för att övervaka minoriteters rättigheter. EU-politiken skulle då genomföras på denna nivå, kombinerat med vissa förfaranden för att respektera minoriteternas rättigheter. Jag tror inte att Rumänien någonsin har avvisat ett besök av något statsöverhuvud från ett europeiskt land, och ändå är detta ett rykte som har cirkulerat här. Jag anser att Rumänien snarare kan erbjuda en modell för god praxis för väldigt många länder i EU.

Iuliu Winkler (PPE-DE). - (HU) Tack så mycket, herr talman. De nationella minoriteter som lever på EU:s territorium berikar unionen. Europaparlamentet måste gå före och visa vägen i försvaret av de etniska minoriteterna genom att inleda en seriös debatt om minoriteternas rättsliga status. Parlamentet måste ta ansvaret för att utarbeta och anta en ramförordning som är bindande för alla medlemsstater. En sådan förordning skulle emellertid endast tjäna minoriteternas intressen om den – med tanke på subsidiaritetsprincipen – innehåller en bestämmelse om att införandet av olika former av självstyre ska bygga på ett samförstånd mellan majoriteten och minoriteterna och att detta är rätt sätt att ge minoriteterna en lämplig status. Tack så mycket.

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Ja, minoriteterna måste respekteras, och deras rättigheter måste garanteras i medlemsstaternas lagstiftningar. Den kulturella och språkliga mångfalden måste bevaras, eftersom den utgör grunden för en hållbart fungerande union. Vi kommer emellertid inte att tillåta att politiska grupper som bygger på minoritetsåsikter försöker driva igenom autonomistiska intressen som ofta strider mot principen om staternas territoriella integritet och som dessutom härrör från en känsla av orättvisa på grund av beslut som fattats i det förgångna.

Territoriellt självstyre på nationella grunder, som dessutom inte bygger på enhetlighet, utan ofta handlar om att majoriteten överträder minoritetens status i en viss mikroregion eller i ett visst samhälle, är ett hot mot den fredliga samlevnaden i EU.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Jag har två frågor till kommissionsledamoten.

Under debatten har många ledamöter och kolleger talat om dubbla måttstockar och olika skyldigheter när det gäller de gamla och nya medlemsstaterna. Vilka åtgärder vidtar ni med avseende på de gamla medlemsstaterna, det vill säga de av de 15 medlemsstaterna som inte uppfyller Köpenhamnsavtalet?

Min andra fråga handlar om religiösa minoriteter, om de judar och muslimer som lever på vår kontinent, i vår union: vilka åtgärder vidtar kommissionen för att skydda deras tro, deras lag och deras livsstil?

Csaba Sándor Tabajdi, frågeställare. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det första som måste klargöras är om frågan om nationella minoriteter endast hör till de nationella befogenheterna eller inte.

Jag anser att så inte är fallet, eftersom mänskliga rättigheter inte är en intern fråga för EU:s medlemsstater, vilket innebär att inte heller nationella minoriteter är det. Detta kräver naturligtvis ett klagörande. Jugoslavien bombarderades på grund av att kosovanernas rättigheter kränktes, så varför klargör vi inte den här frågan en gång för alla?

För det andra, varför var situationen i de nya medlemsstaterna bättre före anslutningen än den är nu?

För det tredje tog Christopher Beazley upp frågan om dubbla måttstockar. Trots problemen är det sant att situationen för den ungerska minoriteten i Rumänien har förbättrats. Det finns problem i Rumänien, men situationen är bättre än i Elsass eller Bretagne. Varför finns det dubbla måttstockar?

För det fjärde, låt oss tala om territoriellt självstyre. På Åland som tillhör Finland och i Sydtyrolen i Italien har det regionala självstyret verkligen bidragit till att stabilisera dessa länder. Systemet med autonoma regioner i Spanien är också ett mycket bra exempel, trots ett fåtal baskiska extremister som endast förtjänar vårt fördömande.

Avslutningsvis är det viktigt att påpeka att icke-diskriminering och likabehandling inte är tillräckliga åtgärder för att kompensera för de nackdelar som minoriteterna drabbas av. Nöjda minoriteter fungerar som en stabiliserande faktor i Europas länder. Som Henrik Lax alltid säger, "om en politik förs på lämpligt sätt kommer den alltid att betala sig i längden". Det är sant, och jag vill tacka er för debatten.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Jag har lyssnat noga till alla anföranden i dag, och jag är rörd över de starka känslor som finns bakom vissa ställningstaganden.

Csaba Sándor Tabajdi har just räknat upp en hel rad problem. Jag är mycket medveten om att dessa problem existerar. Tyvärr finns det inget annat jag kan göra än att återigen påminna er om att skyddet av olika grupper, skyddet av en nationell minoritet som grupp, inte faller under EU:s befogenheter, eller ens inom befogenheterna för byrån för grundläggande rättigheter.

Byrån kommer trots det, efter mina påtryckningar, att undersöka etnisk diskriminering och rasdiskriminering när 2007 års rapport om rasism sammanställs, men jag vill återigen upprepa att fördragen inte ger någon jurisdiktion inom detta område, inte till EU, inte till kommissionen och inte till byrån för grundläggande rättigheter.

Den öppna samordningsmetoden har nämnts, men även denna metod kräver att vi har befogenhet. Det står helt klart att om rådet skulle ändra ståndpunkt skulle det kunna öppna andra vägar, men just nu uppmärksammar vi speciellt kampen mot sådan diskriminering som berör personer från minoritetsgrupper.

Följande måste klargöras: På gemenskapsnivå har vi verktyg för att bekämpa diskriminering. Artikel 13 i EG-fördraget har utgjort den rättsliga grunden för två direktiv: direktivet av den 29 juni 2000 om genomförandet av principen om likabehandling av personer oavsett deras ras eller etniska ursprung, och direktivet av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling.

Ur den synvinkeln finns det verkligen en vilja att bekämpa all form av diskriminering av medborgare från minoritetsgrupper. Dessutom kommer byrån för grundläggande rättigheter att på min begäran göra en djuplodande undersökning av alla de olika formerna av diskriminering.

Det är allt jag kan säga. Jag kan inte gå längre än så eftersom vi inte har de rättsliga medlem. Medlemsstaterna tillåter oss inte att göra mer.

Exempelvis är romernas ställning inom EU bedrövlig, och deras integration har högsta prioritet för både gemenskapen och kommissionen. Detta upprepades vid det första EU-toppmötet om romer den 16 september, där jag deltog tillsammans med Manuel Barroso och Vladimír Špidla. I mötets spår följer att Špidla kommer att etablera en EU-plattform om romerna. Med en sådan flexibel struktur kommer vi att kunna anta utmaningarna på EU-nivå. Men vi måste vara försiktiga eftersom, enligt kommissionens åsikt, en etnisk strategi skulle motverka sitt syfte.

Jag vill avsluta med att säga att jag har blivit rörd av uttalandena här i dag. Det är uppenbart att EU:s verkliga styrka ligger i att lösa detta problem med konflikter mellan minoriteter och majoriteter i ett land, men det är också sant att EU är ett förbund av nationalstater, vilket innebär att det är svårt för oss att gå längre än så.

Men samtidigt finns det inget som hindrar att länder informellt utbyter god praxis eller bästa praxis. Ni har pekat på mycket god praxis i vissa av de nya medlemsstaterna, och jag betvivlar inte att sådan god praxis kan inspirera till fler liknande exempel.

Det är allt jag har att säga, och jag beklagar att jag inte kan ge er ett bättre svar, men jag är trots allt tvungen att följa reglerna för vad EU faktiskt är i nuläget. Jag vill ändå ytterligare en gång betona att i de fall diskriminering mot personer i en minoritetsgrupp inträffar kan ni vara säkra på att jag är fullkomligt orubblig. Jag tänker arbeta hårt för att se till att den icke-diskriminering som jag hoppas att stadgan om de grundläggande rättigheterna kommer att medföra efter ratificeringen av Lissabonfördraget respekteras.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Inget land i Europa i dag förnekar minoriteternas rättigheter. Under EU:s motto "Förenade i mångfalden" bygger vi ett multikulturellt Europa, ett Europa där nationella minoriteter samexisterar med stora monolitiska stater och åtnjuter fullständiga politiska och medborgerliga rättigheter. Hela Europa verkar vara enigt om detta. I dag kommer inte den som ifrågasätter minoriteternas rättigheter att nå framgång inom politiken. Minoriteters rättigheter är införlivade i medlemsstaternas nationella lagstiftning, och bekräftas också i många internationella överenskommelser.

Jag blev därför förvånad över det beslut som den högsta förvaltningsdomstolen i Litauen fattade den 30 januari i år. Enligt beslutet är det lagstridigt att placera skyltar med gatunamn på polska bredvid andra skyltar med gatunamn på litauiska. Myndigheterna i Vilnius fick order om att ta bort de polska skyltarna inom en månad. Det hela är speciellt anmärkningsvärt eftersom etniska polacker utgör hela 70 procent av befolkningen i Vilniusområdet, och gatuskyltar på polska finns nästan överallt. Händelsen har inträffat trots att Litauen har förbundit sig att följa den europeiska konventionen om kommunalt självstyre och har ratificerat Europarådets ramkonvention om skydd för nationella minoriteter. I artikel 11 i denna konvention föreskrivs användning av minoritetsspråk, även på gatuskyltar. Det är svårt att förstå varför Litauen, som har varit EU-medlem i fem år, åsidosätter gemenskapsnormerna och inte uppfyller minoriteternas rättigheter på sitt eget territorium.

Iosif Matula (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Herr talman, mina damer och herrar! Jag kommer från ett område vid gränsen mellan Ungern och Rumänien, i länet Arad, där minoritetsproblemen löstes för länge sedan.

I detta område finns arbetskamrater och barndomsvänner som under grundskolan och vidare på universitet talade ungerska och som fortfarande använder ungerska på sina arbetsplatser.

Jag har varit ordförande för Arads landsting och för regionmyndigheten i västra Rumänien. I området finns länen Arad, Timiș och Bihor i Rumänien och Csongrád och Békés i Ungern. Här har rumäner och ungrare tillsammans genomfört dussintals projekt och flera pågår just nu, och alla använder ett enda europeiskt språk för att lösa gemensamma problem.

Jag uppmanar alla som själva vill studera den rumänska modellen för att lösa minoritetsproblem att först undersöka hur situationen ser ut i verkligheten innan man uttrycker sina åsikter i olika europeiska forum.

Andrzej Tomasz Zapłowski (UEN), skriftlig. – (PL) De nationella minoriteternas rättigheter i EU:s medlemsstater är en viktig fråga med tanke på de mänskliga rättigheterna. I praktiken utnyttjas dock ofta problemet i kampanjer som syftar till att sprida revisionism över Europa och ifrågasätta gränserna.

Rättigheten att använda sitt modersmål och att bevara sin traditionella kultur och sina vanor är utan tvekan två av de rättigheter som måste skyddas.

På senare tid har det vid flera tillfällen inträffat att vissa minoriteter i Europa har uttalat en önskan att få särskilda territorier återlämnade till det land till vilket de känner en nationell lojalitet. Det framkallar en reaktion från majoriteten. Det har också förekommit fall då minoriteter som uppgår till flera miljoner personer har ignorerats och förvägrats minoritetsstatus. Det har t.ex. hänt polackerna i Tyskland. Tyskland överträder därmed de grundläggande rättigheterna för minoriteter.

När det gäller personer som har kommit hit från länder utanför Europa är det helt annorlunda. De har naturligtvis rätt till sin egen kultur och sitt eget språk. De får dock inte skapa sina egna områden och där använda den lag som gäller i deras ursprungsländer. Om de vill bo ibland oss måste de vara beredda på att integreras i våra länder och bli ansvarstagande medborgare i det land där de bosätter sig.

15. Rösträtt för icke-lettiska medborgare vid kommunala val i Lettland (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntliga fråga till kommissionen om rösträtt för icke-lettiska medborgare vid kommunala val i Lettland från David Hammerstein för Verts/ALE-gruppen, Alexandra Dobolyi för PSE-gruppen, Willy Meier Pleite för GUE/NGL-gruppen och Marian Harkin för ALDE-gruppen (O-0007/2009 – B6-0007/2009).

David Hammerstein, frågeställare. – (ES) Herr talman! Det finns en medlemsstat i EU som använder termen "icke-medborgare" som en benämning på hundratusentals människor som bor i landet. De allra flesta av dem är födda i landet, arbetar i landet, men kallas ändå "icke-medborgare". Detta är en avvikelse inom EU.

Det är en avvikelse eftersom EU:s grund är icke-diskriminering och principen om jämställdhet, vilka i dag förnekas i detta land. Landet erkänner inte dessa personers rättigheter och utsätter en grupp för historisk diskriminering enbart på grund av dess etniska ursprung. Det är inte acceptabelt.

Utskottet för framställningar har undersökt några specifika fall. Det första fallet gällde en man som sa att "första gången jag fick rösta var när jag studerade i Tyskland. Jag fick rösta i det lokala valet i Tyskland, men i mitt hemland hade jag inte kunnat rösta eftersom jag inte erkänns. Jag har inget annat pass. Jag har inget annat land. Jag har bara detta land, och jag får inte rösta." Det är en anomali.

Vi har också tagit upp ett annat fall i utskottet för framställningar. Det gäller en man som har godkänts i språktester i Lettland, som känner till alla lagar och som trots det inte beviljades medborgarskap eftersom staten anser att – jag upprepar vad ambassadören sa – "mannen inte är lojal mot staten". Hur är det möjligt? Hur är det möjligt att denna situation berör 20–25 procent av befolkningen i ett av EU:s medlemsländer?

Vi kräver att människornas grundläggande rättigheter respekteras och att alla blir medvetna om situationen, med tanke på att vissa länder har gått med i EU utan att uppfylla Köpenhamnskriterierna. Vi kräver också att påtryckningar utövas på kommissionen eftersom den hittills endast har visat svaghet och total brist på intresse eller engagemang.

Alexandra Dobolyi, frågeställare. – (EN) Herr talman! Det är sorgligt att i dag, nästan fem år efter utvidgningen, se att väldigt lite tyder på att Lettland visar någon respekt för sin största minoritet. Rekommendationerna från parlamentet och många andra institutioner har man helt ignorerat.

En stor del av Lettlands befolkning har avskärmats från staten och dess institutioner. Inte att undra på att naturaliseringen går långsamt. Att göra människor till främlingar och förse dem med främlingspass inspirerar inte till känslor av samhörighet med landet. De är inte delaktiga. De fattar inga beslut. De röstar inte, inte ens i städer där de utgör upp till 40 procent av befolkningen och där politiska beslut direkt påverkar deras liv.

Är denna situation bra eller dålig för EU? Det är en fråga för kommissionen och rådet. Demokratin kan inte blomstra utan civilsamhället, och det finns inget civilsamhälle utan delaktighet. Delaktigheten börjar i lokalsamhället.

Dessa människor föddes i landet och har bott där större delen av sina liv. Vi talar om över 15 procent av Lettlands befolkning, ungefär 372 000 människor. EU måste agera för deras räkning. Varför gör kommissionen ingenting? Medborgare från andra länder som bor i Lettland kan rösta och delta i kommunalval och val till Europaparlamentet, men hundratusentals personer som är födda i landet eller har bott där nästan hela sitt liv har inte dessa rättigheter.

Jag undrar vad kommissionen och rådet har gjort för att ta upp problemet med Lettlands myndigheter, och ber dem vidta ytterligare åtgärder omedelbart.

Willy Meyer Pleite, frågeställare. – (ES) Herr talman! Min grupp, GUE/NGL-gruppen, tvekade inte att sända denna muntliga fråga till kommissionen när vi under flera sessioner i utskottet för framställningar insåg hur situationen ser ut för många av Lettlands medborgare.

Kommissionsledamöter, herr kommissionsledamot! Det är oacceptabelt att det finns segregerade invånare i EU på 2000-talet. Detta överensstämmer inte med Europeiska unionen, dess principer eller dess värderingar. I ett land som har varit med i EU sedan 2004 och som har en befolkning på knappt 2,5 miljoner invånare finns det i dag en lag som helt enkelt hindrar en halv miljon människor från att utöva sina medborgerliga rättigheter.

Dessa människor kallas icke-medborgare. De har ett svart pass och kallas därför "svarta" eller "auberginer". Till och med myndigheterna, staten och regeringen, kallar dem så, och de är medborgare som inte åtnjuter sina legitima rättigheter att rösta eller vara valbara.

Vi anser därför att kommissionen bör utöva kraftiga påtryckningar på regeringen i landet för att förhindra att de många rekommendationer som lagts fram av olika institutioner inte efterföljs, t.ex. från FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna, FN:s kommitté för avskaffande av rasdiskriminering, Europarådets parlamentariska församling, Europarådets kommunalkongress, Europarådets kommissarie för mänskliga rättigheter och själva rekommendationen från parlamentet i debatten om Lettlands anslutning, resolutionen av den 11 mars, där det tydligt fastslås att en verklig lösning på segregationsproblemet och för de medborgare som måste bevisa att de föddes före 1940 måste uppnås. Det här är helt enkelt oacceptabelt.

Min åsikt är att det inte kan tolereras. Vi kan inte leva sida vid sida inom EU så länge denna situation fortgår, och därför menar vi att det är mycket viktigt att kommissionen, myndigheterna inom EU och alla vi andra lägger fram förslag i samma riktning för att få ett slut på detta.

Vår grupp förväntar sig att kommissionen tar fram konkreta förslag rörande de frågor vi tar upp i denna debatt. När det gäller språket är vi också oroade över att 60 procent av undervisningen måste ske på lettiska – detta enligt ny lagstiftning, som i följd orsakade studentdemonstrationer – vilket innebär en klar diskriminering av det ryska språket.

Jag drar mig till minnes att det under Francos diktatur i mitt hemland Spanien var förbjudet att tala baskiska, katalanska och galiciska. Dessa språk var helt enkelt förbjudna. I dag är de delvis officiella språk. Så bör det också vara, så att inga EU-medborgare förbjuds att uttrycka sig själva på sitt modersmål, på sitt eget språk, vilket ska ha likvärdig officiell status som alla andra språk som kan användas inom landet.

Jag uppmanar därför kommissionen att agera kraftfullt en gång för alla för att förhindra den segregation som pågår i detta medlemsland i EU.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Herr talman! En ordningsfråga: Parlamentets ledamöter får ha olika synpunkter i den fråga som diskuteras, men ni som talman har rätt och även skyldighet att tala om för kollegerna hur de kan framföra dessa synpunkter de har rätt att framföra.

I det förra uttalandet fanns inslag som låg mycket nära en ärekränkning av en regering i EU. Jag tar avstånd från det. Om vi tänker på vår arbetsordning anser jag att det i korrekt hållna debatter i kammaren inte finns utrymme för ledamöter att använda den typ av språk som vi just hört.

Talmannen. – Eftersom jag inte tolkade ledamotens anförande på det sätt som ni nyss har hävdad, har jag inte använt mig av de befogenheter jag tilldelats enligt arbetsordningen.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – (ES) Herr talman! Under förutsättning att jag har omnämnts vidhåller jag vartenda ord som jag har uttalat.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Spanien togs nyss upp som ett exempel, men det är faktiskt Spanien som i praktiken har åtgärdat problemet.

Kommissionen är medveten om de specifika omständigheter som gäller för den rysktalande minoriteten i Lettland. Stora ansträngningar gjordes före anslutningen för att gynna naturalisering och integration av dessa personer, i linje med rekommendationerna från Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) och från rådet.

Kommissionen har upprepade gånger betonat att alla inblandade parter, även minoritetsgruppen själv, måste bidra till att lösa denna komplicerade fråga.

När det gäller den specifika frågan om icke-medborgare i Lettland och deras deltagande i lokala val, är det enda EG-fördraget garanterar när det gäller rösträtt att EU-medborgare ska kunna delta i EU-val och kommunalval i hemvistlandet även om de inte är medborgare i det landet.

För personer som inte är medborgare i ett EU-land och därför inte EU-medborgare tas frågan om deltagande i val inte upp i gemenskapsrätten.

Kommissionen kan därför inte vända sig till Lettland angående problemet med dessa personers deltagande i lokala val. Medlemsstaterna beslutar själva i dessa frågor.

Jag förstår situationen som medfrågeställarna till den muntliga frågan beskriver, men jag kan tyvärr inte ge dem något annat svar. Vi måste lämna åt Lettland att självt ta hand om detta problem som gemenskapen inte har rättslig befogenhet att lösa.

Rihards Pīks, för PPE-DE-gruppen. – (LV) Tack, herr talman! Jag måste påminna om att mitt lilla land Lettland har 2,3 miljoner invånare, och av dessa är cirka 1,6 miljoner av lettiskt ursprung. Trots det ger stat och lokala myndigheter grundläggande utbildning på åtta minoritetsspråk varav en del, t.ex. romani och estniska, är mycket små. När man talar om rysktalande icke-medborgare kan man inte använda begreppet "traditionell minoritet". Med Västeuropas mått mätt kan de betraktas som nykomlingar eller immigranter som vid tiden för Sovjetockupationen kom till Lettland och åtnjöt många fördelar. För det första behövde de inte lära sig språket som talades av folket i det land dit de kom, utan de kunde tala enbart ryska. Mitt land har antagit en av de mest generösa naturaliseringslagarna i Europa, just för att möta dessa människor på halva vägen. Under de tio år som denna lag har varit i kraft har ungefär 50 procent av icke-medborgarna fått medborgerliga rättigheter. Vid en enkät som genomfördes i slutet av 2008 visade det sig dock att bland de personer som inte naturaliserats var det 74 procent som inte ville bli lettiska medborgare. För det andra har bara en tredjedel av icke-medborgarna använt sig av rätten att registrera de barn som fötts efter Lettlands självständighet som lettiska medborgare – bara en tredjedel. Anledningen till det känner jag inte till. Tatjana Ždanoka, som är vald av Lettland och företräder lettiska medborgare av ryskt ursprung, gör ingen hemlighet av att nästa steg efter att icke-medborgare fått rösträtt är att kräva att ryska får status som ett andra statsspråk eller officiellt språk. Vad innebär det? För det första innebär det att man bibehåller den privilegierade ställningen för dem som kommit till Lettland från Ryssland, och för det andra skulle det innebära dödsdomen för det lettiska språket och den lettiska kulturen eftersom det bakom dessa rysktalande personer finns 140 miljoner till i Ryssland, med växande nationalistiska ambitioner. För det lettiska språket är detta en omöjlighet, ett så litet land och så få invånare som vi är. Slutligen, vi gick inte med i EU för att bevara det uppdelade samhälle som skapats av Sovjets ockupation utan för att övervinna det och återfå en egen identitet. Tack.

Proinsias De Rossa, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Kommissionsledamot Jacques Barrots svar var en besvikelse. Jag hade förväntat mig något mer positivt, trots de juridiska begränsningarna i frågan. Jag tycker att han kunde ha sagt att han ska göra vad han kan för att uppmuntra till förändring i Lettland enligt EU:s anda av mångfald.

Jag är från Irland, och jag talar engelska. Engelska är mitt modersmål, men jag är inte engelsk. Jag är irländare. Sådan är verkligheten: EU är uppbyggt av flera stater. I princip alla våra stater har minoriteter och majoriteter och en historia som före detta del av ett imperium, ett eget imperium eller en koloni. Detta måste vi hantera.

Om jag flyttade till Lettland för att bo och arbeta där ett tag skulle jag vilja kunna rösta i lokala val. Det finns dock hundratusentals människor i Lettland som är födda i Lettland, men som inte kan rösta i lokala val. Det är orättvist, men – och nu vänder jag mig till Richards Pīks – det är också självdestruktivt eftersom vi måste få alla i våra stater att känna sig välkomna om vi ska kunna lösa svårigheter och överbrygga rädslor. Vi måste uppmuntra dem att arbeta politiskt. Att ge människor rätt att rösta i lokala val ger dem också rätt att känna sig hemma i samhället och delaktiga i ledningen av det lokala samhället. Det skulle som sagt bidra till att överbrygga hinder.

En av de största invandrargrupperna i Irland är britterna. De kan rösta i lokala val i Irland. De kan inte rösta i det nationella valet eftersom alla inte är irländska medborgare. Men alla röstar i de irländska lokala valen och står för ett mycket viktigt bidrag till det politiska livet i Irland. Så jag väddar därför till dem i kammaren som är från Lettland – eller från vilket annat land som helst av våra medlemsstater där det finns problem med minoriteter, eller kanske också med majoriteter – att komma ihåg att vi för att lösa svårigheterna och

övervinna rädslorna måste få människor att känna sig välkomna och inlemma dem i vår politiska process, inte stänga dem utanför.

Georgs Andrejevs, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Först och främst måste vi komma ihåg att efter 1945 när briter, fransmän, belgare och nederländare strömmade ut från kolonierna så började ryssarna flöda in i dem. På samma sätt intensifierades ryssifieringen av Lettland 1949 när civila bosättningar i ockuperade områden förbjöds enligt Genèvekonventionen. En flod av två miljoner invandrare organiserades av de sovjetiska myndigheterna.

Vi kan därmed konstatera att när Republiken Lettland återfick sitt oberoende 1991 vistades de som kommit till landet under Sovjettiden illegalt i landet. Dagens ryssar får alltså medborgarskap genom naturalisering och som en humanitär gest från den lettiska regeringen, inte som en rättighet.

Enligt FN:s stadga är medborgarskap normalt sett något som faller inom ett lands inrikespolitik, och inget annat land kan lägga sig i frågan, inte ens FN. De lettiska myndigheternas ställning i frågan om att ge icke-medborgare rösträtt är därför mycket fast och ändras inte: rösträtten är en integrerad del av medborgarskapet.

En sådan hållning ligger också i linje med internationell rätt och praxis. Samtidigt har Lettland med betydande ekonomiskt stöd från andra länder, undantaget Ryssland, gjort markanta insatser för att underlätta naturaliseringen och integreringen av icke-medborgare i Lettland. Andelen utan medborgarskap hade sjunkit till 16 procent vid utgången av 2008.

Målet är att se till att samtliga invånare i Lettland kan ansöka om medborgarskap och åtnjuta sina rättigheter fullt ut och i realiteten. Lettland syftar till att ha medborgare med fullständiga rättigheter istället för icke-medborgare med många rättigheter.

Jag har förstått att Lettlands synsätt inte ligger i linje med den politik som Sergej Karaganov offentliggjorde i ryska *Diplomatic Herald* 1992 och som hans anhängare här i parlamentet pläderar för. Men vi kommer aldrig att upphöra att skydda vårt land mot sådana desinformationskampanjer.

Ģirts Valdis Kristovskis, för UEN-gruppen. – (LV) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Lettlands liberala lagstiftning har tillåtit alla att vittna om sin lojalitet mot den lettiska staten och västvärldens demokratiska värderingar. Som ett resultat av detta har antalet icke-medborgare minskat med 59 procent sedan 1993. De flesta av Lettlands företag ägs av ryska entreprenörer. Med dessa argument kan vi tillbakavisa klagomålen mot den lettiska staten. Värt att påpeka är också att det finns människor i Lettland som är medlemmar i gruppen Interfront och som kämpade mot Lettlands självständighet, som uppmanade till bevarande av Sovjetunionens onda herravälde, som fortfarande förnekar ockupationen av Lettland, som fortfarande ursäktar Sovjets totalitära brott i de baltiska länderna, och som röstade mot Lettlands medlemskap i EU och Nato. Det är möjligt att dessa personers övertygelser för deras del utgör ett stort hinder för varje önskan om lettiskt medborgarskap. Låt oss inte av den anledningen hindra dem från att leva i sin egen värld av gamla värderingar!

Tatjana Ždanoka, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Vi diskuterar fallet Lettland eftersom det är unikt. De personer som inte är lettiska medborgare är inte heller medborgare i någon annan stat och har inte rätt att rösta i några val alls. Alla vuxna i Lettland med status som icke-medborgare var bofasta i landet redan under början av 1990-talet. Sist de fick möjlighet att utöva sin rösträtt var för 19 år sedan, alltså i mars 1990, när högsta rådet i Lettland valdes. Ett och ett halvt år senare berövade samma råd en tredjedel av de egna väljarna deras rösträtt. Det är ett unikt fall i parlamentarisk historia.

Kommissionsledamoten talade bara om att integrera dem som inte är medborgare i samhället och om att naturalisera dem. Men med ett sådant synsätt blir allt bakvänt: icke-medborgarna är redan en del av samhället – 32 procent har fötts lokalt – och för många är processen med att ansöka om medborgarskap i sitt eget land förödmjukande. De kan därför inte naturaliseras principiellt.

För det lettiska politiska styrande skiktet är händelsen att beröva en stor del av minoritetsbefolkningen deras grundläggande rättigheter ett sätt att bevara sin makt. De använder de gamla metoderna med att söndra och härska. Därför måste EU agera för icke-medborgarna i Lettland.

Jag är övertygad om att grundläggande värderingar i EU som icke-diskriminering på grund av etniskt ursprung och aktiv demokrati måste väga tyngre än de nationella behörigheterna.

Christopher Beazley (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vi har i debatten i dag hört om Lettlands demokrati och självständighet och om hur alla vettiga samhällsnormer krossades av två kriminella diktatorer under förra århundradet. Lettland invaderades först av Stalin, sedan av Hitler, och därefter av Stalin igen. Den lettiska befolkningen utsattes sedan för tillfångataganden, deportationer och avrättningar. Därefter importerade Stalin inte bara rysktalande, utan även människor från Ukraina och Vitryssland.

Alla här, inklusive Tatjana Ždanoka, skulle i dag fördöma Stalin och hans död. Men vad gör vi åt det, herr kommissionsledamot? Skulle ni i dag offentligt bekräfta att ni inte har någon juridisk makt att ingripa, men att unionens alla medlemsstater borde iaktta alla juridiska krav i vallagarna? Jag tror det är viktigt för alla våra länder, inte bara för Lettland.

Svaret är säkert att om ni, i likhet med de många rysktalande letter som ansökt om medborgarskap, känner stort engagemang i frågan borde ni också ha samma medborgarskap som det land ni är stolt över, där ni föddes och där ni bor. Ta inte avstånd från det. Begär inga privilegier om ni inte vill fylla en funktion. Ni kan välja medborgarskap.

Det finns en palestinsk exilflykting som valde lettiskt medborgarskap. Om han kan lära sig språket är jag säker på att de rysktalande letterna också kan det. Vi vet förstås att den breda majoriteten har valt att ansöka om medborgarskap. Jag tycker att man har både rättigheter och skyldigheter om man är en del av ett land.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Jag vill gratulera Alexandra Dobolyi och hennes medfrågeställare. Detta är ett av de allvarligaste problemen som rör de mänskliga rättigheterna i EU i dag. Jag förstår alla de historiska sår som åsamkats våra lettiska vänner eftersom de utsattes för fruktansvärda assimileringssåtgärder under den stalinistiska Sovjettiden. Jag känner väl till företeelsen, men inget kan rättfärdiga en hämnd för det som har skett. Jag skulle vilja råda mina lettiska vänner att följa Finlands exempel. Landet var förtryckt av Sverige under århundraden, och Finland har ändå aldrig tagit hämnd på svensktalande finska medborgare. Det är omöjligt att såväl utvisa som assimilera flera hundratusen personer, och de måste alltså få sina EU-rättigheter. Jag blir mycket bedrövad av kommissionsledamot Jacques Barrots ord. I stället för att EU sänder en tydlig signal om att situationen är ohållbar och i strid mot grundläggande EU-värderingar, slår han ut med händerna och säger att EU inte kan göra någonting. Det är mycket sorgligt. Vi måste hitta en historisk kompromiss mellan den lettiska majoriteten och den ryska minoriteten. Det är den enda lösning som finns. Tack för er uppmärksamhet.

Inese Vaidere (UEN). - (LV) Mina damer och herrar! Förra hösten ställde jag en skriftlig fråga till kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner, som uttryckte en farhåga om att de förmåner som Ryssland ger till icke-medborgare från Lettland och Estland genom att tillåta inresa till Ryssland utan visum hade haft en negativ inverkan på deras önskan att bli medborgare. Kommissionsledamoten instämde, men i dag uppvisar vissa ledamöter – frågeställare – en total brist på insikt i Lettlands situation. Om vi utökar icke-medborgarnas rättigheter ännu mer och ger dem rätt att rösta i lokala val kommer antalet icke-medborgare, vilket har halverats sedan 1995, med största sannolikhet inte att sjunka ytterligare. De lettiska lagarna om medborgarskap är några av de mest generösa i Europa. Alla icke-medborgare kan få fullständiga rättigheter, inklusive rösträtt, genom att bli medborgare. Lettlands icke-medborgare är ett direkt resultat av den 50 år långa Sovjetockupationen. Vissa politiska krafter som stöder Kremles policy att skydda sina landsmän är fortfarande aktiva via dessa personer för att öka sitt eget politiska kapital. Tack.

Roberts Zīle (UEN). - (LV) Herr talman, herr kommissionsledamot! Frågeställarnas intresse av den här debatten demonstreras av att inte en enda av dem befinner sig i kammaren längre, och de har alltså inte hört vad Inese Vaidere nyss sa – att Rysslands verkliga viseringspolitik var ett vapen man använde, inte för att främja naturaliseringsprocessen i Lettland utan för raka motsatsen. Tyvärr bekräftar offentliga opinionsundersökningar att majoriteten av dessa människor aldrig kommer att blir lettiska patrioter, utan de flesta av dem är redan lojala mot ett annat land. Om de skulle ta makten i lokala myndigheter skulle nästa steg naturligtvis bli krav på självständighet och att språket får officiell status. Vi kan redan förutse vad nästa steg skulle bli, vilket man kan se genom den långsiktiga utvecklingen i områden som Abchazien och Sydossetien – ryska pass skulle delas ut i dessa självstyrande områden. Tack.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). - (LT) Under normala förhållanden skulle det vara möjligt att föreslå att permanent bofasta skulle delta i lokala val, men vi vet alltför väl att majoriteten av Lettlands icke-medborgare knappast kan sägas ha kommit till landet under normala förhållanden. Deras ankomst är en direkt följd av Sovjetunionens ockupation av Lettland. Det är också ett resultat av förryskningen som pågått under fem årtionden, och som står i strid mot internationell lag. Vi har alla rätt att välja – att vara

medborgare eller att vara lojala mot vårt land, eller hur? Varje val får dock också sina konsekvenser, och därför kan vi bara anklaga oss själva, inte det land som gav oss möjlighet att välja.

Henrik Lax (ALDE). - Vilka är följderna av femtio års sovjetockupation för den lettiska befolkningen? Varför vill en stor del av den rysktalande befolkningen inte söka medborgarskap? Vilken är Rysslands andel i detta? Lettland behöver vårt stöd, inte vårt fördömande, för att kunna uppmuntra sina statslösa att söka medborgarskap. Till kollegan Tabajdi vill jag ställa frågan: Vad skulle Finland ha att hämnas på Sverige för och vad har det med den här saken att göra?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I Europa är det brukligt att gå i obligatorisk skola. I detta ingår att få kunskap om seder och kultur i det land där man bor så att man kan leva där. Obligatorisk skolgång innebär att lära sig landets språk och kanske också andra språk. Det är också grunden för yrkesutbildning och visar hur kulturen i landet har utvecklats och vart man är på väg. Dessutom får eleverna kunskaper i historia. Vi menar att den obligatoriska skolan hjälper människor att leva tillsammans i harmoni. Om du bor i ett land måste du naturligtvis förstå landets språk. Det uppnår man genom ett bra, obligatorisk skolsystem. Med tanke på detta vill jag säga att många av problemen i Europa skulle kunna lösas av ett effektivt ombesörjande av en obligatorisk skolgång för alla som bor i landet.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Jag har lyssnat uppmärksamt på båda parter.

Det är mycket svårt för kommissionen att ta över från den lettiska staten för att lösa detta problem. Allt jag kan göra i denna situation är att uppmuntra till intern dialog, vilket jag anser vore önskvärt. Tyvärr är det allt jag kan säga.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

16. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

17. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 22.55.)